

Boabe de mângâiere pentru cei trudiți

Mângâietorul celor întristați, bolnavi și bătrâni

sau

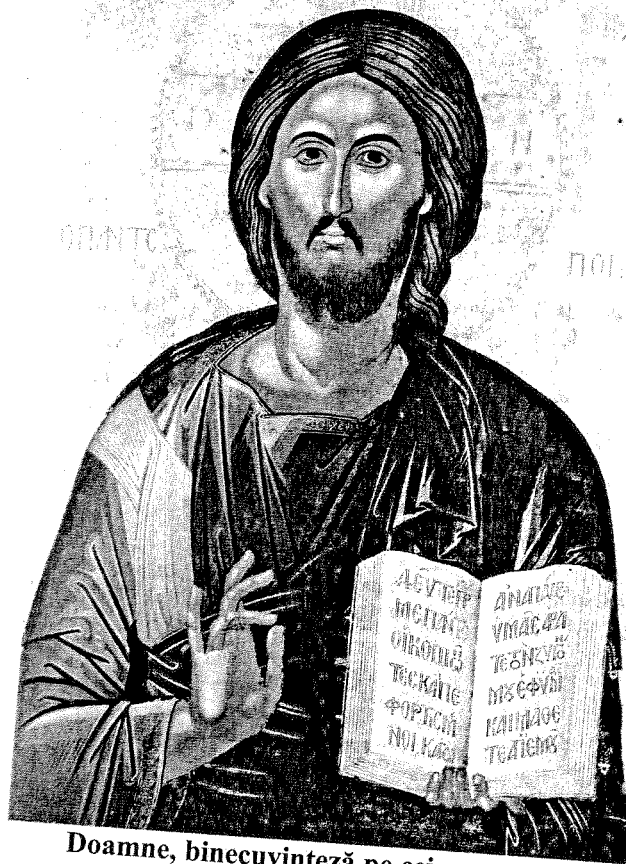
Adunare de gândiri pentru ridicarea sufletului
mai presus de durerile și suferințele acestei vieți

*Mângâiați, mângâiați pe poporul meu - zice Dumnezeu - preoți,
grăiți-i la inimă, mângâiați-l pe dânsul (Isaia 40¹)*

Apare cu binecuvântarea
Preasfințitului Părinte GALACTION,
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Editura „Lumină din Lumină”
vă dorește viață lină (Tim. 2²)
București, 1999

Doamne, binecuvintează pe cei ce vor citi cu drag această carte!

CUVÂNT LĂMURITOR

la ediția de față

Autorul acestei cărți, ca și cel al „Urmarei lui Iisus Hristos”, nu se cunoaște. Domnul Profesor Nicolae Iorga, în a sa „Istorie Bisericească”, Vol. 2 pg. 272, susține că ea ar fi o lucrare a unui călugăr scrisă în limba franceză. Noi credem că domnia sa are argumente puternice pentru a susține acest lucru. Ar fi bine dacă noi am afla numele celui călugăr, care a scris o carte atât de frumoasă...

În orice caz, trebuie să fim recunoscători fericitului întru pomenire Episcop al Buzăului de pe vremea lui Alexandru Ioan Cuza, **Dionisie Romano**, care, încă de pe vremea când era simplu Arhimandrit, înainte de 1856, a tălmăcit pe românește și a tipărit această mângâietoare carte. Mai ales pentru preoții care se zbat ca să facă ceva pe tărâmul lucrului samaritean în parohiile lor, ea este absolut necesară. Căci cu durere trebuie s-o spunem, noi nu avem încă o carte scrisă de noi înșine, în adevăr potrivită pentru mângâierea întristaților, bolnavilor și bătrânilor în literatura noastră, pe care preoții să o poată folosi în lucrul lor pastoral...

Această carte s-a bucurat de un mare succes și a fost tipărită întâia oară de Arhimandritul **Dionisie Romano** în 1856, în zilele domnitorului Barbu Dimitrie Știrbei cu binecuvântarea Preasfinției sale D. D. Nifon Sevastis - ocărmuitor al Sfintei Mitropolii.

Tipărită a doua oară în anul 1915 cu binecuvântarea Preasfințitului Nifon, Episcopul Dunării de Jos, de **Iorgu Dumitrescu**, comerciant din comuna Răcari, jud. Dâmbovița, care a împărțit-o gratuit.

Tipărită a treia oară cu a sa cheltuială în anul 1942 de alt comerciant, pe nume **Toma N. Dinischiotu** din București,

cu o frumoasă prefată făcută de vrednicul întru pomenire Arhimandritul Iuliu Scriban.

Tipărită a patra oară de Preotul **Toma Chiricuță** - de la Biserica Zlătari din București, în anul 1943. Și credem că au mai fost și alte tipărituri, de care noi nu avem cunoștință.

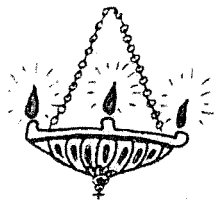
Acum însă se tipărește a cincea oară de către editura **Lumină din Lumină** din București, cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte **Galaction**, Episcop al Alexandriei și Teleormanului, în anul 1999, la îndemnul mai multor creștini, carte pe care am citit-o și care m-a mângâiat încă din tinerețe, completându-i unele lipsuri de la tipar și înfrumusețând-o pentru prima dată și cu ilustrații.

Cu ocazia retipăririi acestei cărți, munca adormitului arhimandrit își va recăpăta astfel răsplata de la Sufletele ce vor cunoaște mângâiere în mijlocul necazurilor, prin paginile cărții de față.

Fie ca Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeuul a toată mângâierea (2 Cor. 13) să o binecuvânteze acolo unde va pătrunde; iar pe cei care au tipărit-o și au răspândit-o, să-i umple de al Său Har spre mântuire veșnică, aici pe pământ și în Cer.

Editura „LUMINĂ DIN LUMINĂ”

Care dorește celor întristați,
bolnavi și bătrâni
O viață cât mai lină
Și un Suflețel curat
Cum Dumnezeu vi l-a dat!
Fără zile zbuciumate,
Fără nopți întunecate
Și lipsiți de-orice păcate.

ÎNAINTE CUVÂNTARE CĂTRE CITITOR

Tu suferi! Ai inima apăsată de întristare, ai pierdut starea, vreo poziție însemnată, o ființă iubită ți-a murit, sau abia ai pâinea de toate zilele și trebuie să lucrezi neconținut, ca să-ți hrănești o familie săracă... Ori ești de lungă vreme culcat pe patul durerii, slăbiciunile tale se adaugă în fiecare zi și suferințele tale sunt mai mari decât poate să-și închipuie cineva!

Nefericite, cât ești vrednic de plâns! Cât trebuie să compătimească Sufletele simțitoare la nefericirile și suferințele tale! Cât, toți aceia care te cunosc, urmează să se întrecă a-ți da ajutor și mângâiere!

Dar nu! Oamenii fug de tine. Așa, acei care se ziceau prietenii tăi în timpul fericirii, astăzi te-au părăsit. Aceia care puteau să te sprijinească în nefericiri, să-ți dea o doctorie pentru relele ce te apasă, nici nu se uită la tine.

Om întristat și nefericit! Ce ai de gând să faci? Să suferi nefericirile tale cu curaj, precum au suferit Sfinții? Sau ca atâția ticăloși, să blestemi Cerul în suferințele tale, să cârtești împotriva Providenței, ori să te arunci în deznădejde?

Ce! Pentru că nu mai ai bogății pieritoare, vrei să pierzi și pe cele veșnice? Fiindcă lucrezi cu sudoarea feței tale, vei refuza de a primi plata ostanelilor tale? Pentru că trupul tău este bolnav și acoperit de răni, vrei să-ți omori Sufletul tău? Fiindcă oamenii te-au părăsit, tu vrei să părăsești pe Dumnezeuul Tău?!!!

Ah! să nu fie aceasta! Fie-ți religia azilul, Crucea apărătoare, iar Iisus Hristos, Mântuitorul tău.

Întoarce-ți ochii către Betleem, înalță-i la locul Căpătării, atîntește-i către cer, pleacă-ți urechea la binecuvîntările ce Domnul le dă săracilor și celor ce suferă, ascultă aceste dulci cuvinte ce El ne adresează: „Veniți către Mine, toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi”. Iar mergînd după El, ce vezi? Pe Fiul lui Dumnezeu, pe Cel mai mare făcător de bine al omenirii, pe Cel fără de păcat purtîndu-Și Crucea și întristat pînă la moarte, îl auzi pe El, zicînd: „Luați jugul meu asupra-vă, și învățați-vă de la Mine, că sunt blînd și smerit cu inima, și veți afla odihnă Sufletelor voastre”. Creștine, iată modelul tău, urmează-I Lui!...

Fericitul Augustin, într-una din mărturisirile sale, zice către Dumnezeu: „Care nădejde ne-ar mai rămîne în durerile noastre, Dumnezeule, dacă nu am plînge înaintea Ta?”. (C. IV - cap. 5)

Suferințele morale sunt mai anevoie de vindecat decît cele fizice. Și dacă în bolile trupești căutăm a ne încredința celor mai iscușiți dintre doctori, cîtă treburie să fie luarea noastră aminte, vrînd a afla mijloace de ușurare, cînd Sufletul nostru este apăsător de suferințe și dureri? Și unde putem alerga cu mai multă încredere decît la Dumnezeu? Aruncă-te dar în brațele Sale, varsă înaintea Lui lacrimile și rugăciunile tale, și fii încredințat, că se va zice și pentru tine aceea ce un Sf. Episcop a zis maicii fericitului Augustin: „Mîngâie-te, că fiul atîtor lacrimi nu va pieri!”

Spre a turna pe rănile tale balsamul mîntuitor al încrederii în Dumnezeu și al nădejzii, a ușura durerea ce te apasă, și a-ți povățui gîndirea la priviri mai înalte decît suferințele tale, nu poate nimeni tăgădui că în asemenea împrejurări, sfătuirile și mîngâierile unei persoane cu învățătură și viață cinstită fac nu puțin ajutor. Dar în lipsa acestora, o carte morală și mîngâietoare este de cel mai mare folos. Pentru că de multe ori din cărți aflăm ceea ce oamenii n-ar putea, ori n-ar îndrăzni să ne spună.

Cu aceste gînduri bune, punem înaintea Dumneavoastră, iubiți cititori, aceste gîndiri, hotărâte pentru mîngâierea celor întristați, a celor bolnavi și a celor bătrîni. Fie ca în mijlocul suferințelor și durerilor ce vă împresoară, să vă poată mîngâia și ușura cît de puțin; și atunci ținta mea este ajunsă, dorința împlinită, și suferințele-mi mai puțin apăsătoare, putînd a contribui să ușurez cu ceva pe ale altora!

Arhimandrit Dionisie

GÂNDIRI MÂNGÂIETOARE PENTRU CEI ÎNTRISTAȚI

Gândirea I.

*„Zilele acestei vieți sunt puține și rele, pline de dureri și strămtorări”.
(Urm. lui Iisus, Cap. 38).*

In toată vremea și în orice stare a vieții, oamenii ce trăiesc pe pământ, au cunoscut din încercare adevărul acestor cuvinte.

Sunt aproape patru mii de ani de când Iov a zis: „Omul născut din femeie viețuiește puțin și este împovărat de multe dureri”.

Eu sufăr și mă plâng, ca și cum aș suferi singur într-această lume; mă tulbur, mă mâhnesc, cârtesc, dar acestea nu fac decât a adăuga la durerea mea, în loc de a o îndulci. Ce voi face? Fiindcă nu este în puterea mea a nu suferi, va trebui oare a mă supune, sau a mă arunca în deznădejde?

Toți oamenii sunt supuși la suferințe, dar unii le suferă cu curaj, iar uneori și cu bucurie; alții însă se înărăță din pricina lor, și cad într-o întristare, care de multe ori le pricinuieste și moarte. Cei dintâi sunt aceia care caută și află mângâiere în religie, în rugăciuni, în nădejdea și în credința în Dumnezeu; iar cei de-al doilea, sunt atâția nefericiți, care trăiesc fără credința în Dumnezeu: pentru care viața de acum este totul, și

pe care nimic nu-i ajută, spre a purta povara nefericirilor, care este prea grea pentru slăbiciunea lor.

Mântuitorul Iisus Hristos se roagă în grădina Ghetsimani

În întristările și bolile ce mă împresoară și de care nu voi scăpa, care va fi oare partea cea mai bună ce trebuie să iau? Negreșit că aceea de-a mă întoarce la Dumnezeu, Care singur poate să mă sprijine; și să caut în dragostea Sa mângâierea și ajutorul, pe care în zadar l-aș căuta în altă parte. Căci mântuirea vine de la Domnul. El vindecă inimile cele sfărâmate, și întoarce la viață pe cei ce sunt la porțile morții!

Rugăciune

Dumnezeul meu și Doamne! Ia aminte spre mine că sunt plin de întristare. Viața mi s-a făcut povară și

spre greutate mie. Dar Tu, milostivindu-Te poți a mă vindeca.

Hotărâre

Eu hotărâsc: ca în viitor, să iau aminte, și niciodată să nu pierd din vedere, că fiecare om suferă pe pământ.

Să nu mă plâng dacă și eu sufăr ca și ceilalți oameni, fiindcă cu ce sunt eu mai bun decât alții?

Voi căuta dar, de azi înainte, la Dumnezeu, singura mea mângâiere, și voi pune întru Dânsul cea mai statornică nădejde.

Gândirea II.

„Mă voi lăuda întru neputințele mele”. (II Cor. 12⁹)

Suferințele nu sunt răul cel mai mare de pe pământ, precum ne închipuim noi; căci poate cineva ajunge să sufere cu nepăsare, încă și cu bucurie, după pilda Sfinților. Dar a suferi nemângâiat și fără nădejde, acesta este răul cel mai mare, acesta este iadul acestei vieți!

Așadar, nu pentru că oamenii sunt osândiți la suferințe, sunt nefericiți: ci îndeosebi, pentru că nu știu a-și ușura greutățile suferințelor lor și prin comportamentul lor, își fac viața mai împovăraătoare.

Fericit, și de o mie de ori fericit este într-această vale a plângerii, omul care cunoaște știința de a su-

feri! Fiindcă pacea și fericirea de care noi putem a ne bucura aici jos, pe pământ, nu stă decât în lăsarea în voia Domnului, și în răbdare. Dar vai! Câți oameni, orbi și vrăjmași ai lor înșiși, sunt care nu vor acest prețios adevăr?

Eu l-am cunoscut oare în trecut? Nu! N-am cunoscut calea păcii, în mijlocul durerilor și al suferințelor, n-am făcut decât să-mi blestem soarta și să cârtesc împotriva Providenței. În nefericirile mele nădăduiam în ajutorul omenesc, și nu ridicam ochii inimii mele către Singurul și Puternicul Mângâietor al celor nefericiți!

Dar îndată ce m-am întors către Dânsul și am început a-L ruga, am simțit ajutorul darului Dumnezeiesc sprijinindu-mă și întărindu-mă!

Rugăciune

O, Dumnezeu! învață-mă a suferi în nefericiri! Milostivește-Te asupra slăbiciunii mele și ajutorul darului Tău să ușureze povara ce mă apasă!

Hotărâre

Doamne! Eu voi suferi toate cu înlesnire, dacă Tu vei fi cu mine.

Mă voi sili neîncetat, a pune pe rănilor suferințelor mele doctoria cea mai sigură, care este răbdarea și lăsarea cu totul în voia Domnului, în mâna Căruia este soarta mea.

Voi vorbi oamenilor puțin despre suferințele mele, fiindcă ei nu cunosc secretul a le îndulci, și poate sunt mulți care se bucură, văzându-mă în nefericiri.

Gândirea III.

„Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.” (Mt. 5⁴)

Dacă suferințele sunt netăgăduite pentru toți oamenii, creștinului însă îi sunt folositoare.

Toată desăvârșirea noastră stă întru a ne desface de dragostea fapturilor și chiar de a noastră, pentru a ne uni cu Dumnezeu. Și nimic nu este în stare, ca suferințele, a rupe legăturile ce ne robesc pe pământ.

Dacă lacrimile pe care noi le vărsăm, aici jos, n-ar avea alt folos, decât a ne ușura inima, atunci urmează să înțelegem aceste cuvinte ale Evangheliei: „Fericiți cei ce plâng!”

Ce este mai de dorit, în adevăr, decât a ajunge în acea stare, când inima să nu mai fie izbită și împărțită în felurite chipuri de aplecările pământești? Ceea ce noi iubim cu o dragoste fără măsură ni s-a luat, jertfa a fost dureroasă, lacrimile noastre au curs, acele legături ce ne legau atât de strâns de persoana ce am pierdut s-au slăbit, și inima noastră mai ușoară se înalță către Dumnezeu, Care este centrul ei.

„Fericiți cei ce plâng!”

O! Cât de întristătoare sunt aceste cuvinte pentru lumea care își face idei cu totul împotrivă despre fericire! Dar acei ce varsă acele fericite lacrimi, de care

vorbește Evanghelia, știu cât sunt de dulci. În Cruce este dulceața mângâierilor cerești, în Cruce este tăria Sufletului, în Cruce este bucuria Duhului! „Fericiți sunt dar cei ce plâng!”

Mântuitorul nostru după ce a zis: „Fericiți cei ce plâng!”, adaugă: „că aceia se vor mângâia”. Dar cine oare îi va mângâia? Însuși Dumnezeu. Și cum? „Ochiul n-a văzut, urechea n-a auzit și la inima omului n-au ajuns mângâierile și bunătățile pe care Dumnezeu le-a gătit pentru cei ce suferă în această lume cu răbdare, pentru dragostea Lui. Dacă noi am gusta un singur minut, aici jos, bucuriile cerești cele negrăite, pe care Dumnezeu le-a pregătit aleșilor Săi, n-am fi avut altă dorință mai mare, decât a petrece aici pe pământ o viață de suferințe, pentru ca să ne învrednicim a fi mângâiați în Ceruri.

Iată pentru ce Sfinții se bucurau întru pătimirile lor! Iată ce făceau pe Mucenici să defaime îngrozirile tiranilor, muncile și însăși moartea; iar pe Cuvioșii care călcau în picioare bogății, măriri, desfătări și se dedau la felurite nevointe, își aveau ca dorință: a suferi și a muri.

Rugăciune

Dumnezeul meu! Doresc mai bine a suferi aici cu aleșii Tăi, decât a fi părtaș bucuriei celor ce calcă poruncile Tale cele Sfinte.

O, Tu! Care cunoști numărul stelelor și al nisipului mărilor! Tu cunoști și numărul lacrimilor mele și nu le vei lăsa nerăsplătite!

Hotărâre

Voi zice totdeauna în cursul zilelor mele: „Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia”.

Voi cugeta la aleșii Domnului din toate veacurile și-L voi urma cu bucurie pe Iisus Hristos Cel Răstignit.

Gândirea IV.

„Peste măsură am fost apăsați de rele, încât noi nu aveam nădejde, nici de viață” (Cor. 1⁸).

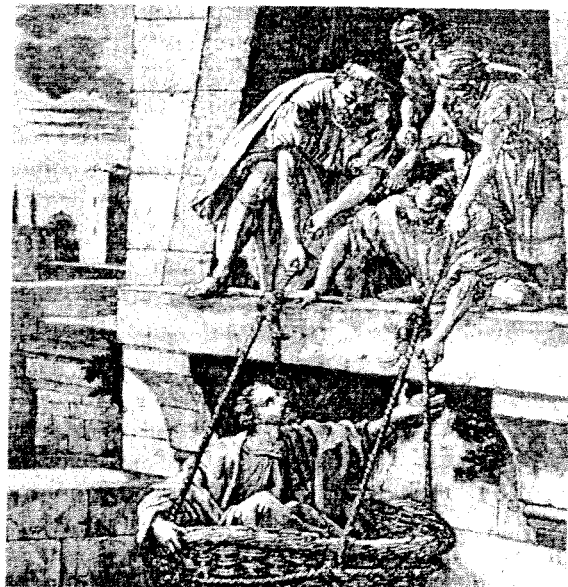
Un drept, un Apostol al lui Hristos Cel Răstignit, găsește aceste cuvinte. Este de mirare, dacă noi, care suntem atât de slabi, și care n-avem întru noi darul așa cu prisos, precum

era în Sf. Apostol Pavel, vom fi stăpâniți de întristare și vom purta suspinând povara nefericirilor, ce ne apasă în această viață?

În zilele de întristare și de dureri, când Dumnezeu îngăduie a trece peste capetele noastre furtuna nefericirilor, suntem cufundați ca într-o noapte întunecoasă, ce ne înfățișează din toate părțile icoana morții. Ne asemănăm călătorilor de pe mare, cuprinși de furtună, pe care valurile întăritate îi ridică uneori până la nori, și pe urmă îi aruncă în adânc. Inima noastră obosită și apăsată, nu se îngrijește de nimic, pierdem orice simțire și nu avem dorința, decât, de ar fi cu puțință, să scăpăm de durerea ce ne apasă. Chiar moartea, în

asemenea minute dureroase, nu ni se pare a avea ceva îngrozitor și poate o și chemăm.

Acestea sunt încercările omenești. Înșiși dreptii nu pot să scape, dar nu sunt biruiți. Numai păcătoșii, care se îndepărtează de Dumnezeu, cad jertfă, a căror du-

Sf. Apostol Pavel slobozit peste zid într-o coșniță, scăpând de furia dușmanilor. (2 Cor. 11¹²)

ri și întristare le poate pricinui moartea. Dreptul nu găsește în durerea sa decât cuvintele lui Iov: „Dom-

nul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat". Cu toate acestea nu pierde nădejdea în Dumnezeu. Și Dumnezeul Păcii și al Mângâierii trimite pe ascuns darul Său și ușurează durerile și suferințele celor ce-L caută pe El.

Numai religia poate să facă pe om mai puternic decât toate nefericirile vieții. Dreptul nu are înțelepciunea de a zice: „Veniți către Mine toți cei osteniți și obosiți și Eu vă voi odihni pe voi”. Chiar în întâmplarea când ea va da omului atâta putere, spre a suferi nefericirea cu curaj, nu poate ca religia să o îndulcească prin nădejde, încă și mai puțin a face pe om să se bucure în suferințele sale, precum se bucură cei ce urmează lui Iisus Hristos Cel Răstignit.

Același Apostol care în covârșirea durerii, se arată a nu mai avea nădejde nici de viață, zice: „suntem ca niște întristați, de-a pururea bucurându-ne!”

Rugăciune

Dumnezeule! În durerea cea mare eu alerg către Tine, zi Sufletului meu: „Mântuirea ta sunt Eu!”

Hotărâre

Când nefericirea mă va apăsa, și când toate nădejile de ajutor omenesc vor pieri de la mine, atunci, mai mult ca întotdeauna, voi pune nădejdea mea în Dumnezeu, aducându-mi aminte de cuvintele pe care le-a zis lui Petru, când umbla pe mare, în vremea furtunii: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?”

Gândirea V.

„O, suflete al meu, pentru ce ești mâhnit și pentru ce mă tulburi?”

(Ps. 41¹⁶)

Omule, pentru ce lași să te supună întristarea, care te usucă ca un vânt arzător? Vezi cât ești de vrednic de plâns! Pentru ce te-ai dat cu totul la dragostea lucrurilor pieritoare?

Ele ți s-au luat, și fericirea ta a pierit împreună cu acestea. Ești înconjurat de întristare ca de o noapte întunecoasă. Aceleași obiecte ce cu puțin înainte te înveseleau, acum ți s-au făcut urâte. Cauți singurătatea, și nu afli altă mângâiere, decât în a te hrăni cu lacrimile tale.

Încearcă însă a aduce în Sufletul tău oarecare mângâiere, înălțându-l prin rugăciune către Dumnezeu, Care singur poate să-l mângâie. Ai pierdut ceea ce iubeai, dar tu poți afla totul în El. Ce lipsește Celui ce stăpânește toate? Ce bogății se pot potrivi cu acelea pe care El le dă robilor Săi? Ce desfătări mai desăvârșite și mai curate decât acelea ce umplu inimile, unde împărățește dragostea Sa? Cât suntem de orbi! Ar trebui să vărsăm lacrimi pentru îndepărtarea noastră de Dumnezeu și călcarea poruncilor Lui celor sfinte, pentru care adesea ne vin ispite și nefericiri. „Întru certări, pentru fărădelegi, ai pedepsit pe om și ai subțiat ca un păianjen zilele lui (zicea David)”; iar nu să ne jelim pentru pierderea de lucruri nestatornice și

pieritoare, ce ne erau prețioase, dar de care mai târziu tot aveam să ne lipsim.

Pentru ce ești trist, Suflete al meu? Oare nu pentru că ai căutat fericirea ta în lucruri pământești și trecătoare? Frumusețea fapturilor nu trebuia să-ți slujească, decât a te înălța cu mintea până la Făcătorul; și ele te-au robit atât, încât tu ți-ai concentrat toată dragostea ta, toată nădejdea și durerea, ce acum te sfâșie, în ele. Este o dreaptă pedeapsă a dragostei tale celei nechibzuite.

Întoarce-te către Dumnezeu, și-ți vei cunoaște ră-tăcirea, și vei binecuvânta mâna ce ți-a ridicat ceea ce priveai a fi pentru tine un bine desăvârșit.

Vremea îndulcește amărăciunea durerilor, închide rănile pricinuite de nefericiri. Dar omul, care din acestea nu va învăța a se întoarce la Dumnezeu, ca spre binele cel desăvârșit, pierde plata suferințelor sale. Mângâierea ce-i aduce vremea este târzie și nede-săvârșită; în vreme ce, mângâierile ce le dă nădejdea în Dumnezeu sunt grabnice și mari. Fericit este omul care, desfăcut de legăturile pământești, se înalță către Dumnezeu prin fapte bune, unde află mântuirea și odihna!

Rugăciune

O, Suflete al meu! Pentru ce ești trist? Nădăjduieș-te în Dumnezeu, și roagă-te Lui, zicând: O, Doamne! „Luminează peste mine lumina Feței Tale, și mă vei mângâia!”.

Hotărâre

Mă voi folosi de suspinurile acestei vieți, spre a mă desface de toate cele trecute. Voi privi ca o bine-facere tot ce mă face să recunosc, că în afară de Dum-nezeu nu este adevărată fericire.

Gândirea VI.

*„În mijlocul umbrei morții, nu mă voi teme de rele, că Tu cu mine ești.”
(Ps. 22^a).*

Cel ce și-a pus credința în Dumnezeu, nu se va clăti-na, în zadar vor sufla vânturi împotrivoare care ar răsturna cei mai mari munți ai pământu-lui, pe el însă nu-l vor mișca.

Dreptul se vede uneori lipsit de tot avutul și de toată mângâierea omenească. Darurile fericirii îi sunt răpite. Este în prada calomniei și a nedreptății. Priete-nii săi, cei de aproape ai lui, și înseși rudeniile îl pără-sesc. Se pare a fi ajuns în cea mai de pe urmă neferi-cire; dar cu toate acestea el este liniștit și se arată ca o stâncă tare, împotriva căreia se izbesc și se sfărâmă valurile furioase, fără a o mișca. De unde îi vine atâta putere și virtute? Din credința sa în Dumnezeu, Care nu părăsește niciodată pe cei ce nădăjduiesc într-În-sul, și le trimite, la vreme de trebuință, ajutorul și mângâierea Sa cea atotputernică!

De multe ori se întâmplă să ni se pară, că și însuși dreptul este părăsit de Dumnezeu și lăsat pradă vrăj-

mașilor, care îl apasă. În zadar cheamă ajutorul cesc, că nici un glas nu-i răspunde. Totul este mut la gemetele lui, și cerul se pare a fi de aramă. Dar aceasta nu este părăsire; ci Dumnezeu vrea ca să încerce pe unii din aleșii săi, până în cele de pe urmă. Chiar Mântuitorul nostru a fost pus la o asemenea încercare, când în clipa ce-și da Duhul, a strigat: „Dumnezeul meu! Dumnezeu meu! Pentru ce M-ai părăsit?” Ce va face dreptul în asemenea clipe critice? Nimic altceva decât ceea ce a făcut dreptul Iov, care în cele mai mari suferințe ale sale, binecuvânta mâna ce i le trimitea. Și întru toate câte i s-au întâmplat, n-a păcătu- it Iov nici cu buzele sale. Cei ce se abat de la această învățătură nu cunosc ce este a iubi pe Dumnezeu, și a pune în El toată nădejdea sa.

Ispita nu va ține neconținut; liniștea și curatul se- nin urmează furtunilor celor mari. Cu cât mai mult a suferit dreptul, cu atât se va arăta și mai plăcut lui Dumnezeu. Și bucuriile lui vor prisosi, în măsura su- ferințelor pe care le-a încercat.

Să nu ne lăsăm, o, creștine, a cădea sub povara suferințelor. Fii încredințat, că niciodată Dumnezeu nu este mai aproape de noi, ca în suferință. Și când slă- biciunea noastră este mai mare, atunci prisosește darul Său cel nevăzut, și cu puterea Sa ne apără și ne ridică.

„Domnul este de-a dreapta mea, zice Proorocul, și nu mă voi clătina.”

Oricât de grea ar fi lupta, fii sigur de biruință, căci Dumnezeu este lângă tine, spre a pune sfârșit dureri- lor ce te apasă.

Nu te înspăimânta, când te vei vedea lipsit de aju- torul omenesc. Oamenii sunt ca și tine neputincioși, și nu este mântuire întru ei. Nu nădăjdui dar în boieri, în fiii oamenilor, ci în Dumnezeu; căci cu cât oamenii te vor părăsi, cu atât mai mult Dumnezeu te va sprijini, și nu te va lăsa în mâna vrăjmașilor tăi și în prada durerii, că El este Dumnezeu și Răscumpărătorul tău. El S-a pogorât pe pământ ca să te caute, ca pe o oaie rătăcită, și să te mântuiască.

Rugăciune

Dumnezeu meu! Pune sfârșit suferințelor mele. Oricât de grea va fi lupta, nădăjduiesc a câștiga biru- ința cu ajutorul Tău.

Hotărâre

Nu mă voi teme, văzându-mă lipsit de ajutorul omenesc; căci cu cât mă vor părăsi oamenii, cu atât mai mult ajutorul Tău mă va sprijini.

Gândirea VII.

„Pentru ce te tulburi, că nu faci lucruri cum dorești și cum vrei? Cine este acela căruia să i se facă toate după voia sa?” (Urm. lui Iis- us, Cap. 22).

Noi credem în Dumne- zeu, dar deseori lucrăm ca necredincioșii, care nu văd în lucrurile acestei lumi decât

fapta întâmplării, sau dacă izbutim în întreprinderile noastre, o dăm aceasta la înțelepciunea planurilor noastre. Dar cel ce va fi pătruns de acest adevăr: că tot ce se face, aici jos, este fapta lui Dumnezeu și nu se laudă întru înțelepciunea sa, fiindcă Domnul a zis: „Fără de Mine nu veți putea face nimic”. Și în nefericiri, lăsându-se în voia Domnului, strigă cu lov: „Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat!”

Sfântul Apostol Pavel ne învață ca totdeauna să mulțumim; adică să primim deopotrivă și binele și răul, ce ne vine într-această viață. De vom lua aminte la această învățătură a Apostolului, vom vedea că aceasta este o urmare a încrederii și lăsării noastre în voia lui Dumnezeu. Dacă credem, după Sfânta Evanghelie, că fără voia Părintelui Ceresc, nimic nu se face, și că tot ce se face este spre folosul nostru și slava Sa, trebuie să-I mulțumim Lui totdeauna.

Spre a pedepsi nemulțumirea noastră, ar fi destul ca Dumnezeu să ne îndeplinească toate dorințele. Atunci n-am întârzia a cunoaște cât suntem de orbi și neînțelegători în alegerea lucrurilor, care să ne poată face în adevăr fericiți. Vai! Mai totdeauna dorințele noastre seamănă dorințelor unui bolnav, pe care n-ar putea cineva să le îndeplinească, fără a trage cele mai triste urmări. Cu toate acestea, noi ne întărâtăm când nu ni se îndeplinesc dorințele noastre, și adeseori cântim împotriva lui Dumnezeu. O! Cât de nebuni suntem!

Ce izvor îndestulat de pace s-ar deschide pentru noi, în ziua când ne-am hotărî să primim cu supunere orice ne-ar veni, și fără să ne îndoim, că acestea ne vin de la Dumnezeu! Nu este întâmplarea care cârmuieș-

te viața noastră, ci mâna Providenței. Părintele Ceresc aranjează și cea mai mică întâmplare. „Păr din capul nostru nu va cădea fără voia Sa”.

Toate sunt hotărâte de El, spre mântuirea noastră. Binele, precum și răul, bolile, precum și sănătatea, moartea ca și viața. Ce poate să tulbure pe cel ce crede adevăruri atât de mângâietoare? Orice i se întâmplă, el vede mâna Domnului, și îl binecuvântează.

Rugăciune

Ce voi zice Dumnezeu meu, când Tu ești cel Care lucrezi? Facă-se voia Ta. Nu vreau nimic, decât a mă supune Ție, și nu vreau a crede în nimic decât voia Ta împlinită, atât în bunele, cât și în relele mele nefericiri.

Hotărâre

Orice voi începe, de la Tine vreau să încep, lăsându-mă cu totul în mâna Ta.

Gândirea VIII.

„Tu ești răbdarea mea”. (Ps. 141⁵)

Nu căutați o mare odihnă pe pământ, Ci dimpotrivă, o mare răbdare (zice autorul „Urmării lui Hristos”), căci totdeauna aveți să suferiți.

Este cel mai mare folos al nostru să ne deprindem tot-

deauna la răbdare, că aceasta este doctoria cea mai sigură împotriva tuturor relelor vieții. Prin răbdare câștigă omul o energie, care îl face să sufere cu curaj orice ispită, și nu-l lasă să cadă sub povara nefericirilor. Fără răbdare el-ar cădea îndată, și ar pieri cu nevredeală, făcându-se jertfă a deznădejdi.

Cea mai de pe urmă din toate suferințele muritorului se numește agonie, sau chin; însă toate suferințele lui sunt agonii mai mult sau mai puțin iuți. Și cel ce nu are răbdare în această luptă, seamănă unui ostaș care, pe câmpul bătăliei nu are nici vitejie, nici curajul trebuincios; și astfel cum va fi biruitor?

Noi nu avem alte bucurii de așteptat pe pământ, decât pe acelea care ni le dă nădejdea. Așadar, fiindcă prezentul nu ne dă nimic plăcut, este de neapărată trebuință răbdarea și așteptarea unui viitor mai bun, către care suntem datori să ajungem.

Apostolul ne recomandă adesea această virtute creștinească a răbdării, ca pe un mijloc sigur și scurt de a ajunge la desăvârșire; căci fără dânsa nu vom putea câștiga nici credința, nici nădejdea, nici dragostea, și fără aceste trei virtuți nu este cu putință mântuirea.

Răbdarea îndulcește patimile trupului sau durerile, și întâmpină și pe cele ale Sufletului. Mânia, neînvoirea, pizma, ura, poftele rele, nu află loc într-o inimă întărită prin răbdare, care este reazemul nemișcat al păcii. Care este pricina tuturor păcatelor? Dacă nu nerăbdarea și nesupunerea la jugul legii Domnului, care oprește înclinările noastre cele rele? Adam prin nerăbdare a păcătuit, când el n-a vrut a se supune poruncii

lui Dumnezeu, și prin răbdare a se împotrivi dorinței lui celei rele, care l-a făcut călcător de poruncă. Nerăbdarea este pricina cea din toate zilele a greșelilor noastre.

Precum răbdarea este binele ce ne dă Iisus Hristos, zice Sfântul Ciprian, asemenea nerăbdarea este răul ce ne dă diavolul. Și acest rău este atât de mare, încât răstoarnă din temelie turnul tuturor virtuților pe care răbdarea le-a înălțat. „Tu ești răbdarea mea”, zicea Domnului Proorocul și împăratul David, în prada mahnirii duhului său. Dacă omul are totdeauna trebuință de ajutorul lui Dumnezeu, spre a se abate de la rău și a face bine, cu atât mai mult are trebuință în nefericiri și în dureri. Toate cele mai frumoase maxime ale filosofiei veacului nu vor putea să ne învețe, sau să ne aducă la acea desăvârșire a răbdării, pe care creștinul o scoate din sânul Dumnezeului Răbdării și al Mângâierii noastre, și care nu se poate scoate din altă parte.

Rugăciune

Doamne, întărește-mi Sufletul întru răbdare. Fă ca nimic să nu schimbe în mine pacea Ta, care covârșește toată mintea.

Cu ajutorul Tău voi putea a mă deprinde la răbdare, atât în cele mai mici nefericiri, cât și în cele mai mari.

Hotărâre

Totdeauna când oamenii mă vor asupri și mă vor nedreptăți, și când ispite felurite vor năvăli asupra-mi, îmi voi aduce aminte de Iisus Hristos; căci în mijlocul

vrăjmașilor care Îl împovărau cu defăimări și bățai, El tăcea.

Gândirea IX.

„Întristat este Sufletul Meu până la moarte.” (Mt. 26³⁸)

Ce noapte dureroasă, în care Fiul lui Dumnezeu a grăit aceste cuvinte! Oare durerile, suferințele și nefericirile ce ne apasă pe noi în cursul vieții, au vreo asemănare cu acele suferințe ale Mântuitorului nostru,

Care a luat asupra Sa fărădelegile noastre și S-a jertfit pentru păcatele noastre? Nimic nu lipsea din cele ce puteau pricinui cele mai cumplite dureri și agonii! Și ce sunt suferințele noastre în alăturare cu acestea? Când oare fruntea noastră a fost scăldată în sudori de sânge? Când ne-am aflat vreodată față în față cu ucigașii noștri? Când am fost dați la diferite pedepse? Când am fost amăgiți și vânduți de aceia cărora le-am făcut bine? Și când am fost părăsiți de aceia care trebuiau să ne ajute și să ne mângâie? Sau dacă am pătimit ceva de acest fel, ne-am lăsat oare în voia lui Dumnezeu?

Întristarea este cel mai îngrozitor din toate relele ce apasă Sufletul. Este o durere atât de vie și atât de sfâșietoare, încât ne ridică întrebuintarea tuturor facultăților, atacă încă și puterile trupesti și ne aruncă în diferite patimi și neputințe. Toate se fac nesuferite omului ce este trist. Rănile sale sunt atât de simțibile, încât nu

suferă nici cea mai ușoară atingere. O singură vorbă poate a le deschide și a le face să sângereze din nou.

Fiul lui Dumnezeu n-a vrut să rămână străin de suferințe, ca să ne arate dragostea Sa și să ne învețe și pe noi a suferi. Sufletul Său a fost întristat până la moarte: adică până în clipa cea de pe urmă. Și ce a făcut El în această agonie, când curajul se părea că L-a părăsit? S-a rugat, a cerut de la Părintele Ceresc ușurare. Dar cu ce supunere! „Părintele Meu - zice El - de este cu puțință, treacă de la Mine paharul acesta. Dar

Mântuitorul Iisus Hristos Se roagă zicând: Părintele Meu, de este cu puțință, treacă de la Mine paharul acesta, însă nu precum voiesc Eu, ci precum Tu. (Mt. 26³⁸)

cu toate acestea, voia Ta să se facă, iar nu a Mea”. Auziți voi, Suflete deznădăjduite? Iată modelul vostru! Iisus Hristos, suferind, se roagă. Și voi asemenea trebuie să vă rugați. El cere slobozirea Sa. Și voi puteți să cereți pe a voastră, fără a vătăma virtutea resemnării (ori a lășării în voia Sa). Dar Iisus n-a fost ascultat, fiindcă trebuia să sufere pentru lume. El S-a supus, și un înger din Cer I s-a arătat, întărindu-L. Supunete și tu asemenea voinței Preaînalte. Hotărăște a te lăsa în voia Domnului, iar mângâierea și întărirea îți vor veni de Sus; mângâieri cerești, căci nu trebuie să cauți altele, care adesea nu fac decât să-ți învenineze rănilor.

Ce-i folosește Sufletului deznădăjduit? Orice lucru ce-l face a se înălța către Ceruri!

Rugăciune

O, Mântuitorul meu! Eu unesc lacrimile cu acelea ce Tu ai vărsat în grădina măslinilor. Trimite pe îngerul meu păzitor ca să mă întărească în această agonie, pe care Sufletul meu este dator să o sufere.

Hotărâre

Îmi voi aduce aminte întotdeauna de întristarea pe care Tu ai suferit-o. Mă voi ruga cu aceleași cuvinte: „Părintele Meu, de este cu putință, treacă acest pahar de la Mine!”

Voi depărta din inima mea toată cârtirea și nemulțumirea, lăsându-mă în voia Ta și mângâindu-mă cu lucrarea faptei bune.

Gândirea X.

„Dacă ne facem părtași suferințelor Sale, vom fi asemenea părtași și mării Sale.” (Romani 8¹⁷)

Iisus Hristos ne-a făgăduit că în casa Părintelui Ceresc sunt multe lăcașuri gătite pentru noi, acolo El ne-a trimis. Dar nu vom ajunge în aceste lăcașuri, dacă nu vom urma și suferințele Lui, precum Însuși zice: „Cel ce vrea să vină după Mine, să-și ia Crucea sa și să-Mi urmeze”. O, câtă mângâiere pentru cei ce suferă! Ei merg în urma Mântuitorului, pe împărăteasca cale a Crucii Sale, a cărei sfârșit este veșnica bucurie și desfătare.

Dar pentru ce trebuie să pătimim cu Hristos, ca să ne împărtășim de mărirea Sa? Pentru că păcatele noastre nu pot fi răscumpărate decât prin suferințele din lumea aceasta. Cu toate acestea, relele întâmplări ale acestei vieți, nu sunt nimic pe lângă bucuria ce ne așteaptă. Numai să suferim cu răbdare și mulțumire.

Prin suferințele Sale, Iisus Hristos s-a făcut Răscumpărător al nostru, și numai prin suferințe noi ne putem face ucenici ai Lui. De aceea Sf. Ap. Pavel zice: „Fiul meu, nu fii nebăgător de seamă de mustrarea Domnului, nici slăbi fiind certat de Dânsul. Că pe cine iubește Domnul ceartă, și bate pe tot fiul pe care îl primește. De veți suferi certările ca și ale unor fii, se va afla lângă voi Dumnezeu: căci care fiu este pe care nu-l ceartă tatăl său? Iar de sunteți fără certa-

re, căreia părtași s-au făcut toți: iată sunteți din nelegiuire, iar nu fii adevărați.” (Evr. 12⁵⁻⁸).

Din credința acestui adevăr fundamental al vieții creștinești, Sfinții au tras curajul acela eroic, cu care s-au împotrivit tuturor ispitelor și durerilor pe pământ. Fiind încredințați că numai acesta este chipul de-a ne putea numi ucenici adevărați ai lui Hristos, și a urma urmelor lui: adică a pătimi împreună cu Dânsul. Credința lor era atât de tare, încât a pătimi și a muri pentru Hristos, era dorința lor cea mai mare. Și muncile și moartea le priveau ca pe o arvună a vieții celei veșnice. Ochii lor cei sufletești erau ațintiți neconținut la Hristos Cel Răstignit: Care a suferit ocări, scuiări, bătăi, și în sfârșit moarte de ocară pe Cruce. Și această privire îi întărea în feluritele lupte și suferințe la care erau supuși, pentru credința Lui.

Ce vom zice despre mulțimea creștinilor de astăzi care suferă cu atâta nerăbdare și nemulțumire relele acestei vieți? N-avem oare noi de nimic a ne căi? N-avem noi nici un păcat a spăla? Bunătățile cerești au așa de puțin preț înaintea noastră? Și, nu știm că răbdarea este trebuincioasă, chiar pentru a vieții aici pe pământ mai liniștiți? Sfântul Ioan a văzut pe cei aleși intrând în Ierusalimul Ceresc, și arătând, zice: „Veneau din necaz mare. Aveau în mâinile lor stâlpi de finic, care este semnul Martirilor”.

Nu căuta însă a te arunca însuși în suferinți, căci aceasta este semeție și îndrăzneală. Dar, primește cu supunere cele ce-ți vor veni, aducându-ți aminte că nu

vei plăcea lui Dumnezeu, decât urmând Fiului Său, Care a suferit toate fără cârtire.

Rugăciune

O, Iisuse Hristoase! Care Te-ai răstignit pentru mântuirea mea! Fă ca să iubesc Crucea Ta, și să mor îmbrățișând-o.

Fă, ca ori de voi trăi, ori de voi muri, să fiu cu Tine. Învață inima mea a suferi.

Hotărâre

Îmi voi aduce aminte de întristarea ce apăsă Sufletul Mântuitorului în vremea patimei Sale.

Mă voi ruga cu aceleași cuvinte cu care se ruga El: „Părintele Meu, de este cu putință, treacă paharul acesta de la Mine!”

Voi alunga din inima mea toată întristarea, care nu va putea fi înfățișată lui Dumnezeu, că aceasta este neplăcută Lui.

Gândirea XI.

„Adusu-mi-am aminte de Dumnezeu și m-am cutremurat.” (Ps. 76³)

Gândirea la Dumnezeu în tulburările și durerile vieții este pentru Sufletul omului, aceea ce este la toată făptura o rază a soarelui după o furtună. Aceasta răspândește posomo-

râta noapte a întristării, ridică puterile cele obosite, și încă ne umple de o dulce mângâiere și bucurie. O, gândire dătătoare de viață! Fie-mi totdeauna de față în zilele de nefericiri! Fără de tine, eu nu voi fi în stare să port povara durerilor ce mă apasă.

Câte adevăruri mântuitoare ne descoperă gândirea la Dumnezeu, când se înfățișează întristatului nostru Suflet! Toate nădejtile vieții viitoare ni se arată și în dulcesc amărăciunile noastre.

Oricât de des ar fi norul ce ne înconjoară, nu poate să ne ascundă vederea cerurilor. Și cine poate atunci să descurajeze pe acela care, ca Sf. Ștefan, întâiul Mucenic, vede cerurile deschise și pe Iisus Hristos Mântuitorul lumii stând de-a dreapta lui Dumnezeu? În vreme ce ne așteaptă o viață fără sfârșit și o fericire veșnică după moarte, de vom viețui ca niște adevărați creștini. Ce sunt suferințele care ne vin aici pe pământ? Vom putea oare să nu ne luptăm cu curaj, ca să câștigăm atâtea bunătăți?

Gândirea la Dumnezeu ne aduce aminte de datoriile noastre către Dânsul, și de făgăduințele ce am făcut la Sf. Botez. Oare pentru ca să trăim în desfătări, de aceea am intrat în numărul ucenicilor lui Hristos Cel Răstignit? Nu suntem noi răscumpărați cu Sângele și moartea Lui, și lepădând pe omul cel vechi al păcatului, ne-am îmbrăcat în omul cel nou?

Dacă Semnul nostru este Crucea, să nu socotim că ni s-a dat să călătorim în viață pe un drum semănat cu

flori. Nu! Ci cu spini și mărăcini. Curaj însă! Avem atâția bărbați mari, de toată vârsta și condiția, care ne-au arătat calea suferințelor. Încercările și suferințele lor au fost mai aspre decât ale noastre; și iată astăzi, au intrat în odihna Domnului, unde ne așteaptă și pe noi.

Căci imităm pe Israel care, fiind rob în Babilon, gemea în pământ străin, aducându-și aminte de Ierusalim. Să ne aducem și noi aminte de Ierusalimul ceresc, unde într-o zi vom fi chemați, și această cugetare va umple de bucurie inima noastră.

Săraci exilați! Ce altceva poate să ne bucure pe acest pământ de suferințe, decât această mântuitoare gândire?

Rugăciune

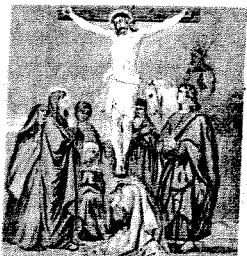
Te voi căuta, o, Dumnezeul meu, și în durerile mele voi ridica mâinile către Tine, și nu mă voi amăgi.

Mă voi deprinde în cugetarea Sfintelor Tale porunci, și Sufletul meu va fi transportat ca afară de sine.

Hotărâre

Ce este mai dulce decât a-mi aduce aminte de Tine și a mă veseli? Îmi voi aduce aminte de Tine totdeauna! Pentru ce să descopăr oamenilor suferințele mele și să aștept ajutor și mângâiere de la cei neputincioși; și nu mai bine să mă mărturisesc Domnului, Care este bun, și a Cărui milă este veșnică.

Gândirea XII

„Gata este inima mea, Dumnezeu-le, gata este inima mea.” (Ps. 107¹)

Să fim gata la toate întâmplările, ca nici una să nu ne surprindă fără veste. Să mergem încă înaintea lor, printr-o înțeleaptă prevedere.

Cârmaciul iscusit știe, în mijlocul liniștei celei mai mari, a prevede furtuna ce-i amenință corabia sa. Asemenea să fim și noi, când ne aflăm în bune fericiri. Să ne purtăm așa, ca și cum acestea ar trebui să se sfârșească fără zăbavă. Și atunci orice nefericire ne-ar veni, ne află pregătiți. Relele de care ne temem, putem să le ocolim, fiind pregătiți să le purtăm mai cu curaj; dar un rău neprevăzut este mai anevoie de purtat, adesea chiar ni se face și nesuferit.

„Fiți gata”, zice Sfânta Evanghelie. Dar să nu ne închipuim însă, că a fi gata la orice ispite înseamnă a ne tulbura și a ne îngriji peste măsură de relele ce pot să ne vină. Nu! Altceva este a prevedea cu înțelepciune viitorul, și altceva a ne tulbura și a fi neliniștiți: „Ajunge zilei răutatea ei”. Cel pe nu prevede nimic, fiind surprins fără veste de întâmplări întristătoare, se va tulbura peste măsură. Sufletul său nepregătit este ca o cetate rău păzită, pe care vrăjmașul o cuprinde fără de veste, în vreme ce acela care se află în neodihnă neconținută pentru viitor nu se bucură de nici o

plăcere a vieții, nu se folosește de prezent și Sufletul lui rămâne sterp de orice lucru bun.

Să unim dar în toată viața noastră înțelepciunea cu simplitatea. „Fiindcă zilele sunt rele, sau pot să devină rele”, deci să împlinim în fiecare zi cu liniște datoriile noastre. Ce se va întâmpla mâine, nu știm. La ce nu este omul expus în acest câmp de bătaie, pe care îl numim lume?! Dar se cuvine să zicem plini de încredere cu Proorocul-împărat: „Domnul este apărătorul vieții mele, de cine mă voi teme? Voi nădăjdui spre Dânsul în mijlocul umbrei morții”.

Orice mi se va întâmpla, voi ridica ochii la Cer, de unde va veni ajutorul meu de la Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul.

Să fim gata la toate. Să ne bucurăm de binele care este în stăpânirea noastră, dar să nu ne robească. Să fim gata a pierde toate. Să ne aducem aminte că nu suntem decât niște călători pe acest pământ. Și ar fi nebunie să ne silim a ne statornici unde nu avem cetate stătătoare. Timpul nu se oprește niciodată, și ne târăște cu dânsul. Trebuie să mergem, și pururea să mergem, până la sfârșit.

Rugăciune

Dumnezeul meu! Mi se poate întâmpla ceva fără voia Ta? Nu, negreșit! Mă las cu totul în cârmuirea mâinii Tale.

Hotărâre

Voi întrebuința lucrurile acestei lumi ca și cum nu le-aș întrebuința, că toate sunt trecătoare.

Mă voi supune la toate întâmplările vieții. Nu mă voi crede niciodată scăpat de relele ce sunt legate de soarta omului. Voi fi întotdeauna gata; dar nu mă voi lăsa să mă stăpânească zadarnica frică, știind că bunătatea Ta priveghează asupra mea.

Gândirea XIII.

„Învăț a părăsi pentru dragostea lui Dumnezeu pe prietenul care îți este scump.” (Urm. lui Iisus)

Cel ce a aflat un prieten credincios a aflat o comoară, zice Scriptura. Dar să ne aducem aminte, că oricât de scump ne-ar fi acest prieten, nu putem să-l iubim decât ca pe un muritor; căci moartea poate în fiecare zi să ni-l răpească.

Fericitul Augustin face o descriere umilitoare a durerii ce i-a pricinuit în tinerețele sale pierderea unuia dintre prietenii săi.

„Durerea ce am cercat - zice el - era ca o noapte adâncă ce cuprindea inima mea. Totul împrejurul meu îmi înfățișa icoana morții. Toate cele ce-mi erau plăcute și veselitoare, când trăia el și le împărțeam amândoi, mi s-au făcut urâte și neplăcute. Ochii mei îl căutau în toate părțile și nu puteau să-l vadă. Singura mea mângâiere sunt lacrimile. Câtă vreme a trăit acela pe care-l iubeam, mi se părea că Sufletul meu și al lui, nu fac decât unul singur, în două trupuri; iar pierzân-

du-l, m-am dezgustat de viață, fiindcă nu trăiesc decât pe jumătate. Inima mea este sfâșiată, și, sângerând de rana ce mi-a pricinuit această pierdere, viața mi se pare o povară pe care nu vreau să o mai port; căci, unde voi fugi ca să scap de inima mea?”

Iată, că prietenul care este atât de dulce, poate să devină un izvor de amărăciuni și de dureri nemângăiate, când Sufletul nostru pune toată dragostea sa într-o ființă supusă morții, și-l iubește ca și cum ar fi fără de moarte. Singurul mijloc de a scăpa de durerile peste măsură ce pot a ne pricinui pierderea prietenilor noștri, este de a-i iubi pentru Acela pe care nu-L pierdem niciodată. Nu are cineva în adevăr, decât ceea ce nu pierde niciodată, nici că se teme a pierde. Și toată dragostea, al cărei izvor nu este dragostea Dumnezeiască, este iluzie și amăgire, o durere mai mult adăugată la atâtea suferințe ale vieții.

Să iubim dar pe prietenii noștri, în, și pentru Dumnezeu, Care ni i-a dat. Să ne bucurăm de vederea lor, cât ne va fi iertat. Să trăim cu ei pe pământ. Iar dacă moartea i-a răpit dintre noi, să urmărim a-i iubi în sânul lui Dumnezeu, unde ei au schimbat nefericirile și durerile de aici, cu bucuriile cele nesfârșite și veșnice. Ei trăiesc într-un loc unde nu este durere, nici întristare și nici schimbare. Moartea n-a rupt legăturile ce ne unea, ci le-a făcut veșnice. Să hotărâm dar, a iubi pe Dumnezeu și pe prietenii noștri, care ne fac bine, pentru Dumnezeu. Și, să privim orice altă dragoste pământească, ca o slăbiciune primejdioasă a firii noastre.

tre, în care nu vom putea a ne asigura niciodată, dacă nu se leagă cu voia lui Dumnezeu.

Rugăciune

Dumnezeule! Fă ca să nu iubim decât pentru Tine și prin Tine, căci în această lume, supusă atâtor schimbări, ce putem nădăjdui statornic, afară de Tine?

Hotărâre

Nu vreau să iubesc nimic decât pentru Dumnezeu și voi privi ca o slăbiciune vătămătoare orice dragoste împotriva voii și dragostei lui Dumnezeu.

Gândirea XIV.

„Eu voi merge la el, iar el nu se va întoarce la mine.” (2 Regi 12²³)

Este o durere, în alăturare cu care, pierderea bogățiilor, a cinstei, a sănătății și chiar însăși a vieții, se par mici. Este aceea care sfărâmă inima, care face a vărsa lacrimi, precum vărsa Rahila și mama lui Tobie, lacrimi amare pe care Scriptura le numește nemângâiate. Aceasta este durerea mamei... „Rahila plângea pe fiii săi și nu vrea să se mângâie, pentru că nu mai erau”.

O, mame creștine! Ce cuvinte pot a întrebuița aici, decât tăcerea? Durerea ce vă apasă, nu se poate simți în toată puterea ei, decât de voi, și niciodată nu se

poate exprima! Cum poate cineva să descrie durerea ce sfâșie pieptul unei mame? Ființa care făcea mulțumirea, plăcerea și nădejdea vieții ei, nu mai este! I s-a răpit în floarea vârstei și nu va mai veni. Dar, o, mamă nemângâiată! Vei merge Tu la dânsul! Ochii tăi nu vor mai vedea, aici jos, pe fiul tău; nu vei mai auzi glasul lui cel iubit, dar religia ți-l arată în sânul lui Dumnezeu, unde, ca într-un liman sigur și liniștit, se bucură că a scăpat de relele și durerile acestei lumi.

Pentru a ucide pe Pruncul Iisus, crudul Irod a tăiat 14.000 de prunci nevinovați. (Mt. 2¹⁶⁻¹⁸)

Ai toată dreptatea să te întristezi și să plângi pentru această pierdere; dar nu plânge ca aceia ce n-au nădejde, încetează de-a căuta pe pământ aceea ce nu

vei putea să mai afli. Ridică-ți ochii la cer, și dacă ochii tăi obosiți de lacrimi se întorc iarăși către pământ și către lucrurile ce te înconjoară, oprește-i asupra Crucii, unde vei vedea chipul Celui mai ales din fiii omenesți, Care își dă Duhul în brațele celei mai duioase Mame! Sabia ce-ți pătrunde inima, nu va străbate mai departe decât a pătruns inima Preasfintei Fecioare. Vezi pe această Maică duioasă, lângă Crucea Dumnezeiescului Său Fiu. Ca și Dânsul, Ea zice Părintelui Ceresc: „Fie voia Ta, iar nu a Mea!”

Iată modelul tău! Imită pe Sf. Fecioara Maria. Iubește și suferă ca Ea. Stai împreună cu Ea lângă Crucea Domnului. Numai acolo vei afla ușurare durerilor tale celor nemângâiate!

„El nu va mai veni la tine; dar tu vei merge la Dânsul”. Câtă mângâiere în această dulce gândire! Acele persoane atât de dragi și scumpe care au încetat de a trăi cu noi, au trecut într-o lume mai bună, unde noi îi vom revedea. Despărțirea nu este veșnică; căci moarte veșnică este numai moartea în păcate. Îi vom afla, spre a nu-i mai părăsi niciodată. Dumnezeule! când va veni această mult dorită clipă?

Noi îi vom afla pe cei care au adormit în Domnul.

Rugăciune

Eu cred cu statornicie că voi vedea bunătățile Tale în pământul celor vii. „Cine-mi va da aripi ca de porumbel și voi zbura la locul Odihnei mele?” zicea profetul David.

Hotărâre

Pentru ce să mă supună întristarea ca pe cei ce n-au nădejde? Gândirea mea va afla totdeauna mângâiere,

știind că cei care au trecut din această lume, sunt în sânul lui Dumnezeu, unde mă așteaptă și pe mine.

Gândirea XV.

„Viața omului pe pământ este o luptă.” (Iov 7¹)

De va căuta omul împrejurul său, sau se va pogori în inima sa, află pretutindeni lupte. Păcatul a alungat pacea, care este rodul dreptății, și a făcut din această lume un câmp întins de bătaie, unde patimile muritorilor se izbesc neconținut.

Este o luptă întru cele din lăuntru ale omului, în care materia, sau trupul cel stricăcios, are dorințe cu totul potrivnice duhului. Și această luptă ține până când moartea rupe legăturile ce unește Sufletul cu trupul.

Precum nu poate fi niciodată armonie și liniște într-o societate alcătuită de oameni răi, asemenea nu va fi armonie în aplecările și dorințele inimii noastre, câtă vreme vom fi supuși domniei patimilor. Totdeauna va fi în noi o luptă și o tulburare care nu va cunoaște nici un frâu.

Omul este în lupte de afară cu semenii lui. Iubirea de sine a sfărâmat unirea ce Dumnezeu a pus în societatea primitivă a oamenilor. Mândria vrea să domnească peste toți. Iubirea de sine vrea să tragă tot de la sine. Fiecare își caută interesele sale în paguba altora.

Pizma, gelozia, certurile, ura, răzbunările frământă ticăloasa omenire și nu-i lasă nici un minut de odihnă, în tot locul stăpânesc fricile, ocările și durerile apăsătoare.

Iată cum se scurge toată viața omului, al cărui fond nu este decât neodihnă și urăciune, cu toate silințele ce ne dăm a o înfrumuseța și a o face plăcută.

Un jug greu - zice Scriptura - apasă pe fiii lui Adam, din ziua în care au ieșit ei din sânul familiei lor, până când se vor întoarce în pământ, care este mamă comună a tuturor. Omul, prin greșelile lui, nu încetează a îngreui acest jug. În fiecare zi el adaugă durere peste durere, căutând ușurarea și mântuirea în altă parte; iar nu acolo unde este izvorul păcii și al fericirii. O! de am cunoaște darul lui Dumnezeu și de am căuta să ne unim cu Cel ce a zis: „Veniți către Mine toți cei întristați, și pe care povara nefericirilor vieții vă apasă, și Eu vă voi odihni pe voi”. Dar vai! Lumea îmbătrânește în necredință și în suferință, până ce în sfârșit mormântul se deschide ca să ne înghită, după o viață scurtă și rea.

Rugăciune

O, Dumnezeule Bun! Fă, ca după ce am trăit - precum zice acel Sfânt Patriarh - zile puține și rele aici pe pământ, să ne odihnim după moarte în sânul Tău (Fac. 47⁹).

Dă-ne timp de repaus în mijlocul luptelor vieții, ca să cugetăm la Tine, mai înainte de a ne duce; căci mai mult nu vom mai fi pe pământ.

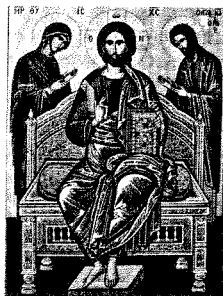
Fă ca să ne luptăm în așa chip, ca să biruim și să primim de la Tine răsplătirea suferințelor.

Hotărâre

Vrând să am odihnă pe pământ; mă voi sili a avea pace cu mine și cu alții, nu voi înceta a priveghea și a mă lupta, căci vrăjmașul totdeauna pândeste și știe a se folosi și de cea mai mică neîngrijire a mea.

Însă mă voi lupta mai întâi să mă biruiesc pe mine, adică aplecările și patimile ce mă bântuie și vor să mă supună; și atunci foarte cu înlesnire voi birui pe vrăjmașii cei din afară.

Gândirea XVI.

„Câtă vreme purtăm acest trup stricacios nu vom putea scăpa de păcate.”
(Urm. lui Iisus, Cartea I, Cap. 22)

Păcatul este nedespărțit de neputincioasa noastră fire, și tot așa și durerea. Acesta este un trist adevăr, însă, nu putem face în toată viața noastră pe pământ, decât să ne luptăm atât împotriva suferințelor materiale, cât și împotriva păcatului. Să nu ne lăsăm dar învinși de feluritele ispite ce ne vor înconjura; ca nu cumva vrăjmașul, aflându-ne slabi, să ne piardă. Viața pământească este un adevărat război, în care luptătorul totdeauna este expus a fi rănit. Singurul lucru care trebuie a ne mângâia este, că, cel ce se va lupta necontenit cu curaj și luare aminte, este sigur în cele de pe

urmă de biruință, și cu ajutorul lui Dumnezeu, va rămâne stăpân pe câmpul luptei.

Nestatornicia și slăbiciunea la care suntem supuși, și care ne face ca de greșelile ce ne-am căit ieri, să cădem astăzi iarăși într-însele, este una din pricinile de căpetenie ale păcatelor noastre. De aceea Sf. Ap. Pavel se ruga să se izbăvească de trupul morții, care îl trăgea către păcat.

Cât suntem de neputincioși! Noi nu putem avea niciodată statornicie neclintită în hotărârile noastre cele bune. De multe ori ne luptăm cu curaj împotriva vreunei patimi ce ne bântuie, și pe când ne credem scăpați de dânsa, puțină ispită să vină, cădem iarăși; și poate o cădere și mai mare.

Cu toate acestea, să nu ne descurajăm niciodată, zicând că vrăjmașul aflându-ne astfel ne va birui mai cu înlesnire. Să facem ceea ce putem; și în ce nu putem, să cerem ajutorul Domnului. Sf. Ap. Pavel cerea de la Domnul să îndepărteze ispita de la dânsul; dar această cerere nu i-a fost împlinită. Căci i s-a zis: „Destul îți este darul Meu, că puterea Mea într-o neputințe se săvârșește!” Și s-a supus, luptându-se până la sfârșit. Să ne supunem și noi, că aceasta este soarta noastră.

Numai prin răbdare și printr-o luptă neîncetată, vom putea câștiga biruința.

Să nu uităm însă, pentru mângâierea noastră, că nu ne luptăm singuri. Este Cel ce se luptă cu noi și Care s-a luptat singur pentru noi: Cel Puternic Care a biruit lumea. Să-I urmăm Lui, și împreună cu El vom birui

lumea. Și cine se poate deznădăjdui având un ajutor atât de tare?

Rugăciune

Dumnezeule! Viața nu este decât osteneală și durere. Nu ne lipsi nici o clipă de ajutorul Tău! Nu ne lăsa să cădem în ispite, ci ne apără cu puterea Ta.

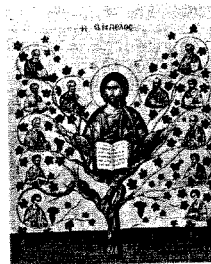
Hotărâre

Noi ne vom aduce aminte totdeauna de acest cuvânt al Tău: „Privegheați și vă rugați, ca să nu cădeți în ispite”.

Oricât de grea ar fi lupta care ne stă înaintea, nu ne vom descuraja, fiindcă Tu ești ajutorul nostru!

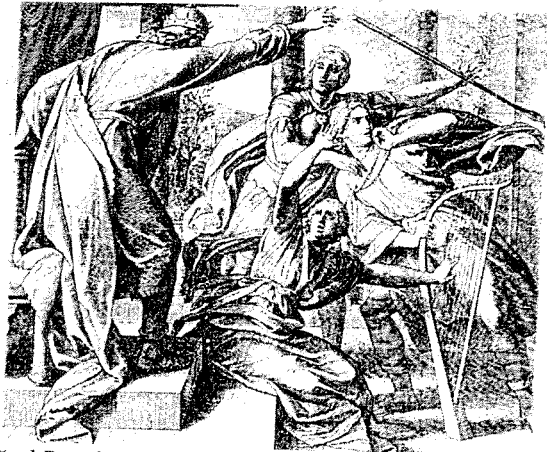
Gândirea XVII.

„Unde este Dumnezeul tău?” (Ps. 41¹⁵).

Această întrebare ce-o auzea neîncetat Proorocul și împăratul David de la vrăjmașii lui, îl făcea să verse lacrimi noaptea și ziua. În mijlocul nefericirilor de care se vedea apăsător, singura mângâiere era de a-și aduce aminte de Dumnezeu. „Adusu-mi-am aminte de Dumnezeu - zicea el - și m-am veselit”. Cu toate acestea, toate se păreau întocmite spre a-i răpi această mângâiere atât de dulce. Vrăjmașii săi văzându-l alungat și silit a fugi și a se ascunde de însuși fiul său, îi aduceau aminte

spre batjocură, de credința și nădejdea sa în Dumnezeu.

Tânărul David cântând din harpă împăratului Saul când acesta era bântuit de un duh tulburător, în furia lui a aruncat cu sulița spre a-l omori pe David. (I Regi 1622-23; 2033)

„Unde este Dumnezeul tău? - îi ziceau ei - acel Dumnezeu, pe care tu îl socoteai ajutorul și scăparea ta? Să te scape acum din mâinile noastre!”

Aceste cuvinte deșarte n-ar fi pătruns până la inima Sf. Prooroc David, și le-ar fi defăimat, dacă n-avea nădejdea că nu va auzi acel glas și în lăuntru lui răsunând, pentru a-i face povara suferințelor și mai apăsătoare.

Ce stare dureroasă! Afară vrăjmașii care îl defăimau, arătându-i starea de părăsire în care se află, cu toată

credința sa în Dumnezeu și paza legii Lui. Și, vrând să caute mângâierea în sine, în Sufletul său nu află decât îndoială și lupte: nu se ridică în acel Suflet zguduitor de furtunile ispitelor și plin de durere, decât gânduri posomorâte, care în unire cu vrăjmașii lui îi strigau: „Unde este Dumnezeul tău?” El și-a retras apărarea și darul Său! Ce-ți folosesc acum toate faptele tale cele bune? Fugi dar în singurătate, depărtează-te în munți pustii ca o pasăre alungată de vânători; și, cine știe dacă și acolo vei scăpa de primejdia ce te amenință!

Câți drepti se află chiar și în ziua de astăzi în aceleași suferințe! Iar lumea, martoră suferințelor lor, nu arată nici cea mai mică compătimire. Suferințele lor sunt chiar un fel de triumf pentru vrăjmașii binelui. „Unde este Dumnezeul lor?” strigă ei în batjocură. Ce le folosește astăzi, că s-au deosebit de ceilalți printr-o viață pilduitoare și de jertfire? Că au împlinit cu credință datoriile religioase? Că au vrut să treacă de cei mai cinstiți oameni? Dar ce este și mai trist, că chiar și în inima acelor drepti, se ridică poate cugete de murmur și de descurajare! „Unde este dar, Dumnezeul meu? M-a părăsit oare în prada atâtor rele nesuferite?” Așa strigă dreptul obosit de dureri!

O, voi care vă aflați în prada cumplitelor dureri, a patimilor și a suferințelor! Vărsați înaintea Domnului rugăciunile voastre. Spuneți-i Lui necazul vostru, precum făcea împăratul David, și credeți, plini de nădejde, că suferințele voastre vor trece. Zilelor furtunoase, le urmează zile senine. Și de veți răbda cu curaj, veți vedea bunătățile Domnului în pământul celor vii, în

corturile dreptilor, unde cântări de veselie vor urma suspinelor și lacrimilor ce ați vărsat pe pământ. Încă puțină răbdare și Domnul se va arăta întru ajutorul vostru. Veți vedea fața Lui și vă veți bucura.

Rugăciune

O, Suflete al meu! În mijlocul suferințelor și al durerilor ce te apasă, înalță-te către Făcătorul tău și fii mai presus decât vrăjmașii tăi.

Hotărâre

Cele pământești sunt trecătoare. Voi aținti căutările către ceruri și mă voi ruga neîncetat ca David: „Să nu întorci fața Ta de către mine, căci mă voi asemăna celor ce se pogoară în groapă”. Drumul ce-mi rămâne să aleg este foarte scurt, și Domnul este aproape de mine, ca să mă întărească.

Gândirea XVIII.

„Să nu se tulbure inima voastră.” (In. 14¹)

Cum este cu puțință ca să nu se tulbure inima, când păcatele noastre vor fi totdeauna înaintea noastră? „Păcatul meu înaintea mea este totdeauna”. Poate să se bucure de pace cel ce n-a trăit în nevinovăție? Poate, negreșit! dacă căindu-se, va fi zis adesea ca David: „greșit-am Domnului”. Numai cel ce nu va urma această regulă, Sufletul aceluia se află în tulburare nefericită, care este chinul vieții. „Întru muștrări pentru

fărădelegi ai pedepsit pe om și ai subțiat ca un păianjen zilele lui”.

Omul este din fire supus la slăbiciuni și greșeli. Păcatul este pentru om; dar a nu se pocăi, și ce este mai rău a se deznădăjdui, este pentru satana. Fiindcă numai el a pierdut tot, și însăși nădejdea. Deznădejdea este iadul pe pământ. Veșnicul vrăjmaș al neamului omenesc ar vrea ca să ne facă a suferi muncile iadului și în viața aceasta chiar; și după ce ne-a târât în păcate, își dă toată silința a ne insufila deznădejdea. Mai înainte de a cădea în cursele lui, ne orbește, ca să nu vedem dreptatea judecății Dumnezeuști; și îndată ce am păcătuیت, ne face să vedem vina în toată asprimea ei, precum și el însuși o vede.

Inimi care ați fost amăgite și căzute în păcate, umiliți-vă și plângeți; dar nu vă aruncați în păcatul deznădejdiei, căci deznădejdea nu vine de la Dumnezeu, pe Care Apostolul îl numește Dumnezeuul Păcii. Cădeți înaintea Aceluia pe Care L-ați mâniat, și El vă va da bucuria mântuirii Sale. După ce ați defăimat mărirea Lui prin greșelile voastre, aruncați-vă înaintea bunătății Sale, vărsați lacrimi și dragostea Sa este gata să vă primească.

Nu credeți că ați pierdut tot, dacă ați căzut în oarecare greșeli, de care căindu-vă veți primi iertare. Este mai rea deznădejdea decât înseși păcatele cele mai grele. Aduceți-vă aminte că virtutea unui mare număr de oameni stă, nu într-o a nu fi păcătuیت; ci mai ales într-o a se ridica îndată după păcat și a se îndrepta. Un Suflet descurajat este cu totul în puterea vrăjmașilor mântuirii sale, este ca ostașul care în loc de a se lupta, aruncă armele și se lasă prins.

Fie-ți păcatele totdeauna înaintea ta ca să te ții în umilință și în neîncredere despre tine însuși. Căința să-ți fie nemărginită; dar inima ta să n-o cuprindă deznădejdea. Pocăința are bucuriile ei, și lacrimile pe care ea le trage din inimă, sunt mai mângâietoare decât oricare mângâieri omenești.

Rugăciune

Doamne al milei! Tu cunoști slăbiciunea firii noastre! Nu defăima dar inima mea cea umilită și smerită.

De mila Ta este plin pământul, și bunătatea Ta acoperă cerurile.

Fă, Preabunule, ca să nu mă descurajez, oricât de mare ar fi numărul greșelilor mele. Dă-mi cuget de pocăință și de îndreptare.

Hotărâre

Voi îndepărta de la mine gândurile deznădejdii și ale fricii, care sunt împotriva bunătății și milostivirii Tale celei nemărginite. Însă, mă rog Ție, luminează pașii mei, și-i îndreaptă pe calea poruncilor Tale, celor preasfinte și mântuitoare.

Gândirea XIX.

„M-am plecat și m-am gârbovit către pământ, toată ziua umblu plin de mahnire.” (Ps. 37⁶)

Pricina acestei dureri adânci a profetului David era aducerea aminte de păcatele sale, care deveniseră pentru inima lui o povară apăsătoare.

Celelalte suferințe ale sale, nu erau nimic în alăturarea cu acestea. Și, în adevăr, ce este mai dureros pentru Suflet, și mai umilitor, decât cugetarea, că prin păcatele noastre am mâniat pe Dumnezeu și-L mâniem în tot ceasul? De am avea a ne căi numai pentru trecut; dacă în timpul de față am fi mai îndreptați, și dacă am fi încredințați că în viitor vom avea mai puține pricini de a ne muștra conștiința, durerea noastră ar fi oarecum mai ușoară. Dar gândul muritorului se pleacă spre cele rele din tinerețea lui, și relele obiceiuri se fac fire, de nu ne vom lupta cu statornicie a le birui.

Întristarea pentru că am mâniat pe Dumnezeu cu păcatele noastre și am călcat poruncile Lui cele sfinte, trebuie să nu ne părăsească niciodată. Dar o inimă sfâșiată de cunoștința greșelilor, se cuvine a o sprijini prin curaj și nădejde în Dumnezeu, ca rănilor pricinuite din păcate să nu sângereze din nou. Va fi destul ca să ne aducem aminte că, dacă păcatele noastre sunt multe și mari, mila lui Dumnezeu este nemărginită pentru cei ce se pocăiesc. El a venit în lume să caute oaia cea rătăcită. El a zis că: „N-au trebuință cei sănătoși de doctor, ci cei bolnavi; și, că n-a venit să cheme pe cei dreți, ci pe cei păcătoși la pocăință”. Smerește-te dar, muritorule, înaintea lui Dumnezeu! Cunoaște-ți greșelile, fără a te spăimânta de căderea ta. Ai căzut? Scoală-te! Că dacă a păcătui este în firea omului, nu mai puțin în puterea lui stă și a se pocăi, și a se îndrepta.

Rugăciune

Să mergem după Iisus Hristos, Care ne cheamă zicând: „Veniți către Mine toți cei osteniți și împovă-

rați de păcate, și Eu vă voi odihni pe voi”. O, cât este de bun Dumnezeuul lui Israel, celor dreپți la inimă!

Hotărâre

Să ne smerim dar, înaintea Lui, pentru greșelile noastre. Să nu ne descurajăm, însă, nici să deznădăjduim. Căci El este gata să ne primească, numai de vom avea căință și întoarcere adevărată; fiindcă El cunoaște neputința și slăbiciunile firii noastre omenești. Și unde se înmulțește păcatul, acolo prisosește și darul Său.

Gândirea XX.

„Doamne, noaptea se apropie, rămâi cu noi.” (Lc. 24²⁹)

Prin aceste cuvinte, cei doi ucenici din Emaus se sileau să oprească la ei pe Domnul, cu Care călătoreau împreună. Cu toate că nu-L cunoșteau încă, Dumnezeieștile Sale cuvinte pătrunseră inima lor.

Ziua se pleca spre seară, și ei trași de o putere nevăzută, rugau pe Mântuitorul lumii să rămână cu ei.

Fericit, și de o mie de ori fericit este omul care se află aproape de Iisus Hristos, când zilele de bucurie vor să înceteze a luci pentru dânsul și noaptea nefericirilor și a durerilor se apropie, și se silește a ține lângă el pe bunul Iisus Hristos, zicându-i precum și ucenicii: „Doamne! Noaptea se apropie, rămâi cu noi”..

Prin credință, nădejde și dragoste vom ține pe Iisus Hristos lângă noi; și într-acest chip ne vom face vrednici să se arate nouă și să petreacă întru noi, ca să ne mângâie în întristări și în nefericiri.

Ce vom face fără El, când ne înconjoară noaptea cea întunecoasă a durerilor și a ispitelor de tot felul? Dar fiind El cu noi, de ce avem a ne teme? Nu este El

*Ucenicii lui Iisus Luca și Cleopa
îl roagă pe Domnul să rămână cu ei*

Lumina și Pacea lumii? Inima noastră, apăsată de suferințe și mahniri, s-ar sfărâma, fiind lăsată numai în puterea ei; dar când va răsună într-însa glasul Cuvântului, se va aprinde de dragoste, ca și a ucenicilor din Emaus. Și atunci ce poate a-i face loviturile întristătoare ale vieții?

„Doamne! Noaptea se apropie”. Să ascultăm pe Iisus Hristos, Care ne explică că noi nu putem câștiga Împărăția lui Dumnezeu, decât prin suferințe, fiindcă chiar și El a suferit până la moarte, și chiar moartea pe Cruce! De vom asculta Dumnezeiescul Său glas cu luare aminte, câte lucruri mântuitoare ne va învăța, privitoare la fericirea noastră, și în viața aceasta și în cea viitoare. Învățăturile Sale nu pricinuiesc niciodată dezgust ori neplăcere. Dacă o dată L-a ascultat cineva, nu se teme decât să nu-L părăsească. „Rămâi cu noi!”. Cuvintele Sale fac inima străină pentru orice alt simțământ, afară de dragostea Sa.

Ce ne pasă atunci de cele ce se petrec afară de noi! Suntem nebiruiți de tulburare și de descurajare, fiindcă cuvintele lui Iisus Hristos îndulcesc amarul suferințelor noastre.

Rugăciune

Doamne, Doamne! Rămâi cu noi, că noaptea se apropie; această noapte în care noi nu putem vedea, cum să ne povățuim și ce să lucrăm. Dar, dacă Tu ești luminarea noastră, de cine ne vom teme?

Hotărâre

Mă voi depărta adesea în singurătate, ca să aud cuvintele Tale. În mijlocul durerilor ce mă întristează, știu că cea mai mare din toate suferințele este când Tu Te vei îndepărta de mine.

Mă voi sili dar, să Te țin aproape de mine prin răbdare, prin supunere și prin lăsarea cu totul în voia Ta cea Sfântă.

Gândirea XXI

„Nu ne vom teme când se va cutremura pământul.” (Ps. 45²)

Creștinul, întemeiat pe nădejdea în Dumnezeu, este neclintit în mijlocul tulburărilor acestei vieți. Lui nu-i lipsește niciodată puterea, curajul și mângâierea; și în inima sa domnește o pace pe care nimeni nu poate să i-o răpească, știind că soarta lui se cârmuiește de Cel Preaputernic, fără a Cărui voie nimic nu se poate face.

Pe câtă vreme cu aceia care sunt lipiți de lume, nu se urmează așa; ei sunt supuși la toate prefacerile și tulburările. Războaiele, nefericirile publice, moartea, loviturile împotrivoare ale soartei, și alte atâtea rele ce acoperă pământul, îi umple de amărăciune neconținută. În tot cursul vieții suferă, și ajung la ceasul cel mai de pe urmă, fără a fi gustat o clipă de fericire.

Creștinul nu este împilat de nici o împotrivire, - zice Sfântul Ciprian - nici de nefericiri publice, și nici de cele particulare.

Trăind mai mult în Duh decât în trup, biruiește slăbiciunile trupului, prin tăria Sufletului. Are o răbdare tare, ce i-o dă religia. Este totdeauna smerit, totdeauna mulțumitor și recunoscător lui Dumnezeu. Privește cu aceiași ochi, atât bunele progrese cât și relele întâmplări. Și fără a pierde vreodată liniștea Sufletului său, rămâne neclintit în mijlocul furtunilor lu-

mii, și așteaptă în pace timpul liniștit al împlinirii Dumnezeieștilor făgăduințe. Credința și nădejdea sa îl sprijină și îl ridică în mijlocul ispitelor lumii. Virtutea sa rămâne statornică și nemișcată și inima sa este sprijinită de o putere Dumnezeiască.

Mântuitorul Iisus Hristos, la strigătele disperate ale ucenicilor, potolește furtuna cu cuvintele: „Taci, încetează”.

Dacă se întâmplă vreodată ca să slăbească în nefericiri, îi va fi destul să ridice ochii la cer, să ceară ajutorul Atotputernicului, și se înalță fără zăbavă, mai presus de orice ispită și nefericire.

Când religia nu ar fi de alt folos omului decât numai să-l facă mai puternic decât ispitele și întâmplările întristătoare ale vieții, tot am putea să o numim, fără nici o grăire împotriva, binefăcătoarea neamului omenesc. Să plângem dar, soarta aceluia care sunt lipsiți de această mângâiere pe care poate să o afle muritorul pe pământ. Când oamenii îl părăsesc cu totul, ori nu sunt în stare să-l ajute, religia are în sine balsamul vindecător al tuturor rănilor ce le pricinuiască nefericirile și durerile sufletești.

În vremea când valurile ispitelor înălțându-se până la nori, ne amenință cu înecare, când furtuna suflă furioasă deasupra capetelor noastre și când pierderea noastră se pare sigură, numai la limanul religiei aflăm scăpare. Și cine altul poate să poruncească mării și vânturilor să se liniștească, decât numai Domnul Puterilor?

Rugăciune

Fericiți sunt cei care în vremea zilelor de durere au învățat să găsească scăpare în ajutorul și umbrirea celui Preaînalt, ascunzându-se în corturile Lui, în ziua răutăților, care strigă cu David: „Domnul este scăparea mea și Mântuitorul meu; de cine mă voi teme? Domnul este apărătorul vieții mele; de cine mă voi înfricoșa?” (Ps. 26¹⁻²).

Hotărâre

Eu voi trăi în bună credință și voi pași cu mult curaj peste toate piedicile, îmi voi întări inima și voi chema ajutorul celui Atotputernic.

Gândirea XXII

„Încă puțin timp.” (Ioan 16¹⁶)

Religia nu cere de la noi nesimțire în nefericire. Ea se împacă foarte bine cu natura, care aruncă deseori o mahnire covârșitoare, și care nu se apropie decât de aceia ce nu au nădejde. Deznădăjduiască-se cei care nu așteaptă altă viață, și cei care se desfată în toate plăcerile și bu-

curiile lor în viața aceasta trecătoare.

Creștinul știe că el este un călător aici, pe pământ, și că timpul încercării se va sfârși odată, în mijlocul suferințelor și a necazurilor vieții, el aude pe Mântuitorul, Care îi zice, precum altă dată a zis Apostolilor: „Încă puțin timp și Mă veți vedea!”. Și această făgăduință îl mângâie și îi ridică curajul cel pierdut. Ce sunt câțiva ani, ori câteva luni, în comparație cu veșnicia? Care este omul, ce nu ar primi să sufere, vreme de cinci minute, cea mai cumplită durere, cu condiția ca la urmă să se bucure, în curs de cincizeci de ani, de cea mai mare fericire pe pământ? Ei, bine! De vom cugeta serios, vom cunoaște că, viața cea mai lungă, în comparație cu veșnicia, este mai puțin - cu neasemănare - decât cinci minute în comparație cu cincizeci de ani. Să ne aducem aminte de atâția drepti care au suferit pe pământ și acum se bucură în Ceruri de sute și mii de ani. Cât de scurt trebuie să li se pară acum timpul suferințelor de pe pământ, în comparație

cu nemărginitul timp în care se veselesc și se vor veseli de vederea Feței lui Dumnezeu, și de bunătățile cerești, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inimă de om nu au ajuns.

„Încă puțin timp!”. Curaj, dar și răbdare! Să ridici ochii, și vom vedea limanul la care ô să ajungem; nu suntem departe. Se poate ca o suflare de vânt prielnic să ne facă a intra în acest liman, mai înainte de a ne gândi noi.

Să plecăm urechea, că suntem așa de aproape de țarm, încât putem să auzim cântările de veselie ale celor care ne-au luat-o înainte. Încă puțin timp și vom uita durerile, pe care a trebuit să le suferim în vremea călătoriei noastre. Câte rele și ce suferințe nu poate îndulci această mântuitoare cugetare! Aceasta a pricinuit Sfinților răbdarea cea neclintită. Ei au cunoscut - precum zice Sf. Ap. Pavel - că nu sunt vrednice pătimirile vremii de acum, cu mărirea ce este a ni se descoperi.

Creștine! Privește viața ca pe o călătorie rapidă, și trage dintr-aceasta urmarea, că toate sunt deșertăciuni: suferințele, ca și plăcerile. Cu această deosebire numai, că plăcerile, fie și nevinovate, trecând, lasă un deșert în Sufletul tău; iar suferințele pot să-ți pricinuiască mult folos moral.

Rugăciune

O! Cine n-a învățat în școala suferințelor, nu știe nimic! Către aceasta de vei răbda mulțumind, vei câștiga viața cea veșnică.

Hotărâre

Așadar, când vin zile de dureri și ispite, întărește-te întru Domnul, Care a suferit pentru tine. Rabdă cu mulțumire, aducându-ți aminte de aceste cuvinte ale Lui: „Încă puțin timp și Mă veți vedea!”.

ÎNCREDE-TE ÎN DUMNEZEU ÎN NEFERICIRI, ȘI TE ROAGĂ LUI

Dumnezeule și Domnul meu! Tu ești tot numai dragoste. Către Tine vin și chem ajutorul Tău. Inima mea este plină de întristare. Tu poți a-mi ajuta și cred că îmi vei ajuta. Că Tu ești Dumnezeul meu, și cel care are nădejde întru Tine, nu se va rușina. Preabunule! Tu ne-ai poruncit să batem și ni se va deschide; iată, acum bat la ușa milostivirii Tale și-Ți cer apărare! Tu ești Domnul și Părintele meu, și nu vei lepăda pe fiul Tău.

Este adevărat că am călcat adesea poruncile Tale cele sfinte; dar îmi cunosc greșeala și mă întorc la Tine; căci aceasta o ceri în Sfânta Ta Evanghelie.

Vin către Tine! Întinde-Ți brațul milei Tale, Părinte îndurate! Sunt încredințat, că nu-mi vei refuza ajutorul Tău cel puternic, că Tu ești tot numai dragoste, Tu ai sădit-o în inima muritorilor și ai poruncit să se iubească. Tu, Preabunule, ai poruncit să facem bine fraților noștri, să mângâiem pe cei care sunt în nevoi și pe cei ce suferă. Cunoști, Stăpâne, că de am făcut vreun bine, este numai prin ajutorul și puterea Ta.

Și acum, când sunt în durere și întristare, oare nu voi afla scăpare și ajutor de la Tine?

Tu ai zis, Dumnezeule: „Ceea ce veți face unuia din cei mai mici dintre voi, Mie ați făcut”. Aducându-Ți aminte de această făgăduință a Ta, binevoiește a o împlini.

Samarineanul cel milostiv întrijește pe cel căzut între tâlhari și lăsat aproape mort. Să fim și noi, față de aproapele nostru, niște samarineni milostivi, ajutându-l în toate greutățile sufletești și trupești.

Tu cunoști inima și voința mea; știi că totdeauna am suferit cu cei ce suferă; am plâns cu cei care plâng; am întins mâna de ajutor celui sărac și neputincios; am sfătuit pe cel necunoscător și naiv, și am sprijinit pe cel ce se poticnea să cadă. Toate acestea le-am fă-

cut, nu cu puterea mea, ci cu a Ta, Preabunule. Și nu le arăt aici, ca să mă laud ca fariseul, ci ca să dezvelesc înaintea Ta cele ascunse ale inimii mele și să-ți cer ajutor și mângâiere, în durerea care mă apasă. Cu aceste simțăminte alerg la ajutorul Tău, și-Ți cer scăpare. Nu cer nimic împotriva voii Tale celei Sfinte. Mă las cu totul în bunătatea Ta, fiind încredințat că Tu mă vei scăpa, dacă aceasta va fi de folos mântuirii mele. Dacă însă, în tainele Tale, Tu ai hotărât să prelungești încă suferințele mele, trimite-mi Preaputernice, curaj, ca să sufăr fără cârtire, precum au suferit pe pământ atâția aleși ai Tăi. Nu vreau să fiu niciodată nemulțumitor către Tine. Nu voi călca în cunoștință nici o poruncă a Ta. Iartă-mi însă, Preaîndurate, greșelile pricinuite din neștiință, rătăcire și slăbiciune; fiindcă inima mea este întotdeauna a Ta, și greșind, mă întorc fără zăbavă la Tine.

N-am nădăjduit niciodată în ajutorul omenesc, ci întru Tine, Cel Care povățuiești inimile și pașii noștri. Nu m-am mândrit niciodată pentru binele ce am putut face; știind că binele vine de la Tine, Care ești izvorul a toată bunătatea; numai răul este lucrul omului.

Voia Ta este ca toate fapăturile Tale să fie fericite. Săvârșește-Ți lucrul, Doamne, și fă ca nefericirile ce mă apasă să-mi fie de folos moral și de o mântuitoare experiență. Tu ai zis că nu vrei moartea păcătosului și ești gata a primi pe cel ce se întoarce către Tine cu inima umilită. Nu mă părăsi în durerea ce mă apasă, o, Dumnezeuule Puternic! Dă-mi mijloace pentru a mă ridica și a fi folositor atât mie, cât și fraților mei. Făp-

tura mâinilor Tale strigă Ție cu durere! Fiul cel rătăcit se aruncă în brațele Tale părintești. Îl vei respinge oare de la Tine? O, nu! Aceasta nu se potrivește bunătății și îndelungii răbdării Tale. Credința mea este tare în făgăduințele Tale și nădejdea mea în milostivirea Ta cea nemărginită. Iar dragostea mea nu se deslipește de Tine, Care ești tot numai dragoste.

Plin de această cunoștință, cred că bunătatea Ta nu mă va părăsi până în sfârșit.

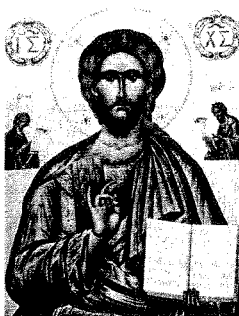

GÂNDIRI MÂNGÂIETOARE PENTRU CEI BOLNAVI

Gândirea I.

„Doamne, iată, acela pe care-l iubești este bolnav.” (In. 11³)

Suflete care suferiți în voi înșivă și în trupul pe care-l purtați, faceți adeseori această scurtă rugăciune către Domnul, ziceți-I cu căldură: „Doamne, iată acela pe care-l iubești, este bolnav”. Trupul meu, obosit de durere, nu este decât o rană, sufăr

cumplit, nu am odihnă nici noaptea, nici ziua, boala a sfărâmat oasele mele; ca un leu furios, frigurile arzătoare mă chinuiesc; această casă de lut, ce ai binevoit a-mi da spre locuință, este aproape să cadă în ruine, dacă Tu nu o vei sprijini în grabă și nu vei opri răul ce mă chinuiește.

„Acela pe care Tu îl iubești este bolnav”, puterile mă părăsesc; iar Sufletul meu, apăsător de suferințele trupului, nu poate a se înălța către Tine. Adeseori curajul și răbdarea îmi lipsesc cu totul. Uit bunele hotărâri, și poate adeseori, îmi scapă suspine și cu-

vinte de cârtire. O, Doamne! nu mă părăsi! Tu, Care m-ai iubit atâta, Care m-ai încărcat de binefacerile Tale! Acum, mai mult decât oricând, cunosc câtă trebuință am de ajutorul Tău!

Mântuitorul Iisus Hristos înviază pe Lazăr cel mort de patru zile, mângâind astfel pe cele două surori: Marta și Maria (In. 11¹⁻⁴⁴)

Că ce pot să-mi facă oamenii cei slabi și neputincioși ca și mine? Acum cunosc din încercare, că Tu ești singura mea tărie și mângâiere, și fără Tine nu voi putea face nimic.

Iată, acest trup, pe care Tu l-ai alcătuit din țărână, și l-ai însuflețit, este prada stricăciunii; binevoiește

a-mi trimite vindecare. Iar dacă ai hotărât a mă curăți prin suferințe, trimite-mi, Preaîndurate, tărie și răbdare. Fă ca să-mi aduc aminte de rănilor ce Tu ai suferit în vremea patimilor Tale, pentru mântuirea mea.

Iată Sufletul ce atât l-ai iubit, încât Te-ai dat pe Sine-Ți la moarte, pentru ca să-l răscumperi, este în suferințele cele mai cumplite. Grăbește a-l ridica. Fie-ți milă de durerile mele, precum oarecând de Lazăr. Zi și pentru mine: „Eu venind, îl voi vindeca pe el”. Sprijinește-mă, că m-am poticnit să cad. Dacă ceasul slobozeniei de aici n-a bătut, zi numai un cuvânt și mă voi vindeca. Tu ești ajutorul celor din nevoi. Vezi suferințele și durerile mele și vino spre ajutorul făpturii Tale, pe care ai răscumpărat-o cu scump Sângele Tău.

Rugăciune

Vreau a primi cu răbdare amarul pahar al suferințelor; fiindcă sunt încredințat că vine de la Tine, Care mă iubești ca un Părinte Preabun!

Hotărâre

Voi cugeta neconținut, că suferințele vin din pricina greșelilor mele, că și Tu fiind fără de păcat, ai pățit ca să mă ridici pe mine din stricăciune și din moarte. Și această cugetare mă va întări, până când va plăcea bunătății Tale a zice și pentru mine: „Scoală, ia-ți patul tău și umblă”.

Gândirea II.

„Căile Tale, Doamne, arată-mi, și cărările Tale mă învață.” (Ps. 24^a)

Ce am greșit înaintea lui Dumnezeu de mă pedepsește așa de cumplit?”. Iată ce auzim zicând în fiecare zi, pe aceia care în bolile ce le suferă, nu văd decât o certare a dreptății Dumnezeiești. Apostolii înșiși erau în asemenea amăgire, când întrebau pe Mântuitorul pentru orbul cel din naștere: „Cine a greșit?”. Iar El le răspundea: „Nici acesta n-a greșit, nici părinții lui; ci ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu”.

Dacă bolile ar fi totdeauna o pedeapsă pentru păcate, pentru ce vedem atâția oameni, care petrec în nelegiuiri, bucurându-se de o desăvârșită sănătate, în vreme ce atâtea persoane virtuose petrec, mare parte a vieții lor, în suferințe și boli? Încetează dar, a te plânge când ești bolnav, ca și cum ai suferi pentru greșelile pe care le-ai făcut. Se cuvine ca lucrurile lui Dumnezeu să se arate întru tine; și aceasta este pricina suferințelor și a neputinței tale. Se cuvine ca, prin viața și suferințele lui Iisus Hristos, în trupul tău cel stricăcios, să te învrednicești și măririi Lui. Tobie slăvea pe Dumnezeu pentru lucrurile sale cele bune: dar îl preamărea și mai mult, prin supunerea și răbdarea

sa când orbise. Și atunci, mai ales necredincioșii au avut ocazia a cunoaște cât de minunat este Dumnezeu lui Israil pentru slugile Sale.

O dovadă că nu dreptatea Dumnezeiască este cea care ne pedepsește, ci milostivirea Sa, care ne încearcă prin suferințe, este că, în măsura în care suferințele noastre se adaugă, Sufletul se întărește. Omul cel dinăuntru se desăvârșește, pe măsură ce omul cel din afară se strică. Bolile slăbesc patimile trupești și Sufletul își păstrează mai ușor curățenia sa. Pentru ce te întristezi că ai pierdut unul din măduarele tale, când Sufletul tău n-a pierdut din tăria sa?

Numai bolile sufletești sunt în adevăr rele; și cu toate acestea, noi prea puțin luăm aminte la acestea, sau nu ne gândim niciodată astfel.

Rugăciune

O, Dumnezeu meu! Fie ca ori de vom trăi, ori de vom muri, să se facă toate pentru mărirea Ta. Fă ca toate ce vin din dreapta Ta judecată și din înțelepciunea Ta, să le primim cu răbdare și mulțumire și din toate să tragem folosul sufletesc.

Hotărâre

Voi socoti fericiți pe cei ce suferă cu răbdare; căci și prin ei se preamărește Dumnezeu.

Voi cunoaște că oricare din suferințele noastre este un adaos la meritele noastre; fiindcă prin suferințe ne întărim în lucrarea faptelor bune.

Gândirea III.

„Toate le pot întru Hristos, Cel Care mă întărește.” (Filip. 4¹³)

Bolile și moartea sunt uneori pedeapsa păcatelor noastre. Se cuvine dar, să primim și una și alta cu răbdare.

Nu este nici o durere, fie cât de mică, care să nu ne facă a suferi și a scoate plângeri dureroase. Însuși Dumnezeu-Omul, Iisus Hristos, a vărsat lacrimi pe Cruce, ca să ne arate că nesimțirea nu este virtute.

Dar Dumnezeu, Care ne încearcă ca să suferim, nu lipsește de-a ne da tăria trebuincioasă spre a putea noi primi povața durerilor, încât de ne vom supune deznădejzii, nu avem nici un cuvânt de îndreptare; căci aceasta nu poate fi decât din slăbiciunea și lipsa noastră de curaj. Nu poate cineva să-și închipuie cât este omul în stare să sufere, când are o voință tare și hotărâre statornică spre aceasta. Ce este neodihna și supărările ce ne pricinuiesc bolile pentru care atâta ne plângem? La câtă neodihnă, la câte supărări nu ne dăm noi de multe ori, de bunăvoia noastră? Câte lip-suri suferim, numai și numai ca să satisfacem niște patimi pierzătoare? Câte nopți fără de somn petrece desfrânatul, iubitorul de argint, jucătorul de cărți și ambițiosul? La câte osteneli nu se supun ostașii, pentru dragostea mării pământesti? În câte nevoi cad neguțătorii care călătoresc pe luciul mărilor și prin

pustii nelocuite, pentru pofta aurului? Și când este trebuință să ne îmbărbătăm și să suferim cu curaj, câte-va zile de boală, de ce ne văităm, plângem și cântăm? Pentru ce omul numai atunci să aibă putere, când face vreun lucru de bunăvoia sa; iar când Dumnezeu îi trimite vreo încercare, să fie atât de slab și fără curaj?

Adevăratul creștin însă, nu urmează așa. El știe a suferi. Rezemat în credință și nădejde, merge cu curaj pe calea suferințelor și a durerilor, se hotărăște a purta cu răbdare jugul apăsărilor, care este pus pe fiii lui Adam, de când păcatul a intrat în lume.

„Dumnezeul meu, facă-se voia Ta!” Iată tot răspunsul meu împotriva cârtirilor ce trupul mă silește a face. Și puterea acestor cuvinte este atât de mare, încât omul se odihnește pe patul durerii mai liniștit decât pe patul desfătărilor. Pildă avem mulțimea martirilor. Ea este o dovadă căreia nu i se poate zice nimic împotrivă.

Să nu ne mirăm de o religie care dă atâta putere omului de-a purta și a birui relele ce sunt nedespărțite de natura sa. Ci să plângem din inimă pe acei nefericiți care sunt lipsiți de un ajutor atât de puternic, și să ne simim în fiecare zi a însufleți credința noastră, ca să aflăm în ea mângâierile de care vom avea trebuință, când zilele suferințelor și ale încercării vor veni peste noi.

Rugăciune

Dumnezeule! Eu sunt gata a suferi toate cu răbdare. Ajută slăbiciunea mea.

„Toate le pot în Hristos, Cel ce mă întărește pe mine”.

Zi Sufletului meu: „Mântuirea ta sunt Eu!”.

Hotărâre

Ca să mă încurajez, voi cugeta la toate câte suferă oamenii în această lume, ca să-și mulțumească patimile lor.

De ce să nu sufăr eu pentru Dumnezeu, cele ce alții suferă, ca să câștige bogății, onoruri și plăceri ale acestei vieți?

Gândirea IV.

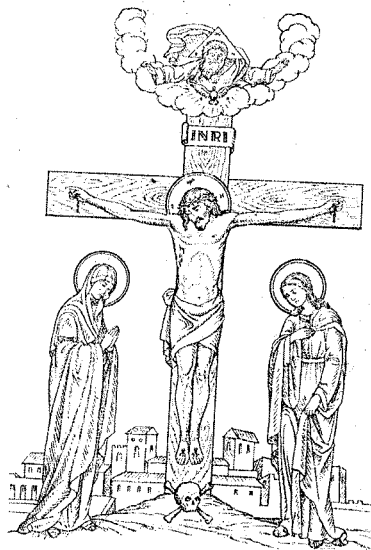
„A trebuit ca Hristos să sufere?”
(Lc. 24²⁶)

O, voi pe care o boală cumplită vă ține prizonieri pe patul durerii! Deschideți ochii voștri cei obosiți și pe jumătate închiși și ridicăți-i la Cruce. Acel Cap încoronat cu spini, acele Mâini și Picioare pătrunse de piroane, acea Coastă împunsă cu sulița și acel Trup acoperit de răni, vor putea a vă vorbi cu mai multă putere decât toți învățații și decât toate cărțile din lume.

Acela pe Care îl vedeți suferind astfel, este Unicul Fiu al lui Dumnezeu. Cel mai drept decât toți dreptii, Care păcat n-a făcut, nici nu s-a aflat vicleșug în inima Lui, și Care se jertfește pentru păcatele noastre (Is. 53).

Crezi tu că durerile tale se potrivesc cu ale Sale? Capul tău, care arde de friguri aprinse îți pricinuieste dureri mai iuți decât cununa de spini? Limba ta este atât de uscată precum era a Sa, când a zis de pe Cruce: „Mi-e sete”, și ucigașii Lui l-au dat oțet amestecat cu fiere?

Prin rănilor Lui toți ne-am vindecat. (Is. 53)

Trupul tău este atât de obosit și atât de slab, precum era al Său, când a ajuns la locul Căpățânii, după ce pierduse atâta Sânge, purtând greaua povară a Crucii? Și pe lângă aceste răni, la care nu poate cuge-ta cineva fără groază, acele ce îi făcură în mâinile și

picioarele Sale, când L-au spânzurat pe Cruce, erau oare mai puțin dureroase?

Fie cât de cumplite suferințele tale, gândește-te că tu suferi pentru păcatele tale; iar Fiul lui Dumnezeu a suferit nevinovat; și în suferințele Sale se ruga pentru ucigașii Lui, zicând: „Iartă-le lor, Părinte, că nu știu ce fac!”.

Dacă Hristos a trebuit să sufere, pentru că a luat asupra Sa răscumpărarea neamului omenesc, fiind fără de păcat, dar noi nu vom putea suferi oare pentru păcatele noastre? Știind că a ne face părtași mării Sale, nu putem într-alt chip, decât făcându-ne părtași patimilor Lui.

Rugăciune

Deși împreună cu Hristos sunt răstignit prin suferință, nu mă voi pogori de pe această Cruce, până când va vrea El.

Iisus Hristos Mântuitorul meu și dragostea mea S-a spânzurat pe Cruce; vreau a urma și eu Lui cu dragoste și răbdare.

Hotărâre

În clipele când suferințele mele vor fi mai iuți, voi ridica ochii mei la Iisus Hristos Cel Răstignit și voi uni durerile mele cu ale Sale.

Dacă vreodată deznădejdea va vrea a-mi stăpâni inima, îmi voi aduce aminte că Hristos a trebuit să sufere ca să intre în mărirea Sa. Și eu trebuie să sufăr, ca să dobândesc iertarea păcatelor mele.

Gândirea V.

*Dumnezeu așa a iubit lumea
„încât și pe Fiul Său Cel Unul-Născut
L-a dat, ca oricine crede în El să
nu piară, ci să aibă viață veșnică.”
(In. 3¹⁶)*

Care inimă, cu adevărat creștină, nu se umilește la vederea Crucii lui Hristos? Urmează să fi pierdut cineva orice simțământ de credință, ca să poată trece cu nebagare de seamă pe lângă acest Semn al

mântuirii noastre. Crucea este un glas care strigă neîncetat oamenilor: „Așa a iubit Dumnezeu lumea!...”

A iubi, este a da. Cine dar, ne-a iubit mai mult decât Dumnezeu, Care n-a cruțat pe Însuși Fiul Său, ci L-a dat pentru mântuirea noastră?

A iubi, este a suferi. Cine ne-a arătat mai multă dragoste decât Iisus Hristos Care a suferit pentru noi până la moarte pe Cruce?

Iubim noi oare pe Dumnezeu? Ca să știm aceasta, să cercetăm ce I-am dat noi Lui, sau ce am fi gata să-I dăm, dacă ne-ar cere?

Iubim noi pe Iisus Hristos? Îi aducem Lui dragoste pentru dragoste? Ce am suferit până acum pentru Dânsul? Aici jos, nu este adevărată dragoste fără suferințe.

Crucea, care ne vorbește cu atâta elocvență despre dragostea lui Dumnezeu către noi, oare nu ne mustră asemenea pentru nemulțumirea și împietrirea inimii noastre? Noi, în loc de a jertfi orice am avea mai scump pentru dragostea lui Dumnezeu, nu îi dăm nimic. Nu suferim nimic pentru Răscumpărătorul nostru. Crucea Lui ne îngrozește, și nu vrem niciodată să o purtăm cu Dânsul, suferind cu răbdare ispitele și bolile ce ne vin într-această viață. Așadar, îl iubim noi oare?

Sfântul Ignatie, în ajunul zilei când era să fie dat la fiare sălbatice, fiindcă nu vroia să se lepede de credința sa, zicea creștinilor care erau lângă dânsul: „Acum încep a mă face ucenic al lui Iisus Hristos!”. Oare eu ce sunt?

Rugăciune

Cine-mi va da o, Dumnezeul meu, puterea ca să Te iubesc, precum Tu ne-ai iubit pe noi? O, Cruce! care strălucești de dragostea lui Iisus Hristos! Aprinde inima mea.

Doamne! fă ca să Te iubesc, adică să sufăr pentru Tine.

Hotărâre

De câte ori voi vedea Crucea, voi zice cu Apostolul: „Astfel a iubit Dumnezeu lumea”. Și mă voi deprinde a jertfi tot, și a suferi orice pentru dragostea Sa cea nemărginită, ce a arătat către mine.

Gândirea VI.

„Iată, acum este ziua mântuirii.”
(2 Cor. 6²)

Între aceia care se bucură acum de fericirea nesfârșită, fără îndoială sunt mulți care datorează mântuirea lor, bolilor ce i-au muncit mai înainte de a-i chema Dumnezeu la Sine.

Un oarecare om trăia în mijlocul desfătărilor și plăcerilor vieții, robit cu totul de bunurile pământești. Lunile, anii, curgeau pentru dânsul semănate de flori fără să-și aducă el aminte de mântuirea sa cea veșnică și de folosul nemuritorului său Suflet. Ce ar fi devenit, dacă fără de veste l-ar fi răpit moartea ca un fur, și dacă n-ar fi fost izbit de-o boală grea, cel puțin câteva zile? Dar Dumnezeu a fost încă mai milostiv pentru dânsul; i-a trimis boli îndelungate. A trebuit să înceteze de la părerile amăgitoare ale lumii și să îmbrățișeze lucrul mântuirii.

Singurătatea la care îl silește boala a se afla, îi dă timp a-și veni în sine și a se gândi asupra faptelor sale trecute. A avut trebuință de mângâiere și n-a aflat-o împrejurul său. Atunci își aduce aminte de Dumnezeu și de religia Sa. A cugetat la moarte și la veșnicie, și s-a întors din inimă către Dumnezeu. O, cât de prețioase au fost pentru el suferințele! Astăzi le binecuvântează în locașurile cerești; că, fără de acelea, ar

geme acum în așteptarea muncilor de veci, gătite pentru toți aceia care petrec viața în plăceri, în desfătări, în părăsirea faptei bune și în uitarea de Dumnezeu.

Zilele bolilor și ale suferințelor sunt dar, zile de mântuire pentru un mare număr de oameni, care fără de acestea, s-ar pierde pentru vecie. Dumnezeu nu îi ceartă decât pentru ca să-i vindece, și suferințele ce le trimite sunt daruri ale milostivirii Sale.

Poate lumea să judece cu totul altfel; dar aceste judecăți nu se potrivesc cu duhul credinței, neprivind lucrurile acestei vieți, decât numai în raportul lor vremelnic. Noi însă, care am primit darul lui Iisus Hristos, să privim întotdeauna, ca cel mai mare bine, toate acelea care ne cheamă la datoriile noastre și ne pricinuesc mântuirea cea veșnică. Nu este adevăratul rău pe pământ, decât numai acela care ne face să pierdem Sufletul nostru. Vai! Cât de mare este numărul acelor creștini, pentru care belșugul, plăcerile și o sănătate totdeauna înflorită a devenit răul cel mai mare, neîngrijind de mântuirea lor și pierzându-se pentru vecie.

Să ne bucurăm azi de bunătățile lumii cu recunoștință, căci acestea sunt daruri ale bunătății Dumnezeiești, când noi le întrebuițăm bine și pentru mărirea Sa; dar dacă suntem lipsiți de acestea, să ne aducem aminte, că cea mai sigură cale care duce la Cer este calea suferințelor.

Rugăciunea

Dumnezeule! Tu bați adeseori trupul, ca să mântuiești Sufletul nostru.

Fie ca mai bine să sufăr aici pe pământ, toată viața mea iubindu-Te, decât, fiind în bună desfătare și în fericire, să Te uit o singură zi.

Hotărâre

Voi privi relele acestei vieți ca un izvor de merite pentru vecie.

Îmi voi aduce aminte, când voi vedea suferind pe cei care îmi sunt iubiți, că zilele suferințelor sunt zilele mântuirii, și mă voi sili a le insufla și lor aceste mântuitoare cugetări.

Gândirea VII.

„În ziua necazului meu am căutat pe Domnul.” (Ps.76 ²)

Puțini oameni caută pe Domnul în zile de fericire; dar mulți se întorc la Dânsul în zile de suferințe și de întristare. De unde urmează să cunoaștem că încercările acestei vieți sunt pentru folosul sufletelor noastre.

Și dacă vom judeca lucrurile de aici cu duhul credinței, vom cunoaște că cei ce suferă în lume, sunt fericiți. Deși lumea nu cugetă astfel, și nu privește niciodată decât clipele de față; dar Evanghelia ne învață a reduce toate la mântuirea noastră cea veșnică.

Care vreme poate fi mai potrivită, decât aceea a bolilor, pentru a ne aduce aminte de zilele trecute și a cugeta la anii veșniciei? Câtă vreme este ceva sănătos,

îndeletnicirile suferințelor și plăcerile vieții fac ca zilele și anii să treacă, fără a putea să se gândească cum se cuvine la lucrul cel mare al mântuirii, la faptele zilelor trecute și la veșnicia care ne așteaptă după moarte. Dar, când oarecare boală ne ține departe de zgomotul lumii, începem a ne gândi mai serios, și suntem mai bine dispuși a asculta glasul cel din lăuntru al conștiinței, care ne cheamă la datoriile noastre religioase.

Împotririle și bolile ridică de la lucrurile lumii acea strălucire amăgitoare ce ne înșală; ne fac a vedea zădărnicia lor; și, dacă odată s-a lucrat în noi această fericită schimbare, nu suntem departe de Împărăția lui Dumnezeu.

Aceia pe care nefericirile și bolile nu-i întorc la religie, sunt într-o împietrire de care trebuie să se cutremure cineva; sau suferințele îi întărită și le împietrește inima, pe măsură ce mâna Domnului se apasă peste ei, și în loc de a se îndrepta de greșelile trecute și a se supune fără cârtire voinței lui Dumnezeu, care încearcă ca să-i vindece, ei se luptă de bună voie împotriva ei. Vai! Acestor îndărătnici, care nu vor a se întoarce, nici după certările trimise de Cel Atotputernic și Preaîndurat! Le va zice Domnul și acestora, precum a zis oarecând Evreilor: „Trupul vostru nu este decât o rană de la cap până la picioare, rănilor voastre se învenimează din zi în zi. Unde este plastorul sau alifia?” În loc de căință pentru păcate, nu se aude din gura lor decât gemete, și vai, poate și hule și blesteme!

Iar dacă cineva are cea mai mică căință pentru greșelile sale, nu urmează astfel, ci se smerește sub mâna ce-l lovește, și bolile suferite cu răbdare, se fac pricină de mântuire.

Când va înțelege omul interesul Sufletului său și va ști să tragă folos din relele și suferințele acestei vieți? Fiindcă nu este în puterea lui a scăpa de nefericirile ce-l apasă, să tragă folos din acestea pentru vecie. Să caute pe Domnul în ziua necazului.

Rugăciune

Dumnezeu meu! Fă să-mi aduc totdeauna aminte de Tine, ca să nu greșesc în fericiri; iar în nefericiri să sufăr cu curaj.

Fă ca inima mea să nu fie niciodată îndărătnică și fără luare aminte la învățăturile ce Tu îmi dai, prin bolile și durerile ce-mi trimiți.

Hotărâre

Când voi avea vreo durere sau boală, le voi privi pe acestea ca pe o cercetare a Domnului, care mi-o face prin bunătatea Sa, ca să mă atragă la Dânsul.

Voi consfinți timpul bolii, pentru a gândi la anii în care am petrecut cu sănătate, și voi privi durerile ca un mijloc curățitor de păcate.

Gândirea VIII.

„Facă-se voia Ta.” (Mt. 6¹⁰)

Această rugăciune atât de scurtă, este cea mai frumoasă pe care poate să o rostească un bolnav; iar simțământul ce ea exprimă, cuprinde tot ce Dumnezeu cere de la dânsul, în starea dureroasă în care se află.

Un bolnav nu poate să meargă la Biserică ca să stea împreună cu credincioșii și să asculte Sf. Slujbă; dar poate a se uni cu ei prin gândire, și a aduce lui Dumnezeu rugăciunile sale. Dacă va suferi cu mulțumire și fără cârtire, patul îi va fi ca un jertfelnic, pe care se va aduce pe sine jertfa Celui ce S-a adus jertfă pentru păcatele lumii. Dacă în mijlocul durerilor și suferințelor va zice, precum a zis Iisus Hristos: „Facă-se voia Ta”, suferințele lui vor fi curățirea păcatelor sale, și bine primite de Cel ce în toate zilele se aduce Jertfă, în Bisericile noastre, pentru păcatele lumii.

*Frânt de umilință,
Cu adânci suspine,
Sufletul din mine
Vine să se-nchine!
Mila ta din ceruri
Peste el coboară,
Maică Precurată,
Pururea Fecioară*

Un bolnav nu poate să postească, nici să se înfrânze; deci este apărat de cele mai multe porunci ale Bisericii. Dar nu mai este nici o clipă a zilei sau a nopții, în care să nu poată, prin răbdare, cu mulțumire a durerilor care îl chinuiesc, a împlini o datorie mai grea decât aceea pe care Biserica o pune asupra-ne. El

este lipsit de toate cele ce pot a măguli simțirile; e supus la o dietă aspră și îndatorat a lua doctorii amare și neplăcute. Trupul său este întotdeauna în neputință, fără ajutor și poate fără nici o mângâiere. Ar dori ca să poată ieși afară din casă, să se plimbe sau să-și caute interesele; dar îi este cu neputință. Este prea multumit, dacă îi este iertat a-și părăsi patul, pentru câteva minute. Dacă în această stare, el va zice din inimă către Dumnezeu: „Facă-se voia Ta”, suferințele lui vor fi înaintea lui Dumnezeu deopotrivă cu ale tuturor nevoitorilor, care pentru dragostea Lui și-au omorât trupul ca să-și mântuiască Sufletul. Va avea parte de răsplătirea Martirilor, căci, prin răbdarea sa, el mărturisește în faptă pe Iisus Cel Răstignit.

Un bolnav nu poate a se îndeletnici cu datoriile poziției sale. Îngrijirea casei, trebuințele familiei, îndatoririle slujbei sale îi sunt cu neputință a le împlini; este despărțit cu totul de societate, căreia îi este ne folositor prin slăbiciunea și boala sa. Dar, dacă întrebuințează vremea bolii sale într-un chip folositor, dacă ținându-și Sufletul în liniște și pace și va repeta neîncetat către Dumnezeu: „Facă-se voia Ta”, atunci va putea zice cu încredere că fiecare din ceasurile bolii sale, vor fi pentru dânsul comoară de binefaceri; iar zilele petrecute în neputința trupului, vor pricinui Sufletului său mântuirea veșnică.

Este adevărat că această scurtă rugăciune și simțăminte ce se exprimă, cuprinde toate datoriile unui bolnav? Prin ea săvârșește ceea ce el nu este în stare să facă și devine pentru dânsul un izvor de merite. Crești-

ni bolnavi! Repetați în fiecare clipă, nu numai cu buzele, ci și cu inima: „Facă-se voia Ta”, Și ați împlinit tot ce se cere de la voi, în această stare de suferință.

Rugăciune

Dumnezeu meu! Fă ca voia mea să se unească cu a Ta. Dă-mi darul ca să împlinesc cu răbdare, ceea ce Tu poruncești, și poruncește tot ce vrei.

Hotărâre

Nu voi căuta în toate minutele vieții, decât Sfânta voie a lui Dumnezeu, și mă voi socoti pe mine nimic înaintea Lui.

Gândirea IX.

„Știm că celor ce iubesc pe Dumnezeu toate li se lucrează cu folos.” (Rom. 8²⁸)

Pentru ce orânduiește Dumnezeu ca un tată, o mamă de familie, să fie împovărați de boli îndelungate, siliți a-și neîngriji copiii și interesele casei lor? Pentru ce astfel de încercări, să nu fie lăsate numai acelor, care sunt singuri, mai neatârnați, și care au mai puține îndatoriri de împlinit către alții? Iată întrebări care adeseori se fac de cei ce nu cugetă îndestul, că Dumnezeu aranjează toate lucrurile lumii cu bunătate și înțelepciune. Când împovărează cu vreo boală grea pe un tată sau o mamă de familie, Dumnezeu insuflă în inimile simțitoare milă,

pentru nevârstnicii lor copii. Nu este oare scris: „Tatăl meu și mama mea m-au părăsit; iar Domnul m-a luat sub apărarea Sa?”.

Ce îndestulare de binecuvântări sunt peste casa în care căpeteniile ei sufăr cu răbdare creștinească, ispitele și bolile fie cât de îndelungate! Ce exemplu mântuitor pentru o familie în care șeful ei se supune fără cârtire, cercetărilor Domnului! Ce învățături pline de virtute! Ce amintire vor păstra copiii în toată viața lor, aducându-și aminte de răbdarea și lăsarea în voia Domnului a părinților lor. Departe dar, de a murmura împotriva lui Dumnezeu, când noi vedem bolnavi, pe aceia a căror sănătate era atât de trebuincioasă, pentru îngrijirea și buna creștere a fiilor lor; dar, mai ales, să privim ca un semn de binecuvântare ce se pogoară peste acea familie, care rabdă cu mulțumire orice. Să fim încredințați, precum zice înțeleptul, că mai bine este a intra în casa plângerii, decât în casa bucuriei. Dumnezeu totdeauna este mai aproape de cei care suferă, decât de cei ce petrec în desfătări!

Cu cât tatăl, sau mama de familie suferă cu răbdare ispitele și bolile ce le vin, cu atât binecuvântarea Domnului se pogoară peste ei și fiii lor. Mântuitorul nostru zice: „Eu Mă sfințesc pentru aceia pe care Mi I-ai dat” (In.17¹⁹). Adică sufăr, mă jertfesc pentru ei!

Părinți creștini! O asemenea chemare aveți voi pentru fiii voștri! După ce le-ați dat viață materială, sunteți datori să lucrați și pentru mântuirea Sufletelor lor, și prin suferințele voastre cu curaj, să-i deprindeți la răbdare, mărinimie de Suflet și lăsare cu totul în

voia Domnului. Vărsați dar, înaintea Lui rugăciunile voastre, și spuneți-I Lui necazurile voastre, suferind cu mulțumire ispitele ce vin asupra voastră. Și veți cunoaște fără zăbavă, că acele ispite, pentru care alții cârtesc și poate și hulesc, sunt izvor de binecuvântări.

Rugăciune

Dumnezeu meu! Celor ce Te iubesc pe Tine, toate li se lucrează spre bine.

Toate căile Tale sunt pline de milă și adevăr.

Fă ca să mă supun și să Te binecuvîntez în răbdare.

Hotărâre

Voi privi toate lucrurile cărmuite de un Dumnezeu Preaînțelept și mult Milostiv.

Voi mulțumi lui Dumnezeu în fiecare minut al vieții mele. Și, fiindcă judecățile Lui sunt adânc nemărginite, Îl voi binecuvînta pe El, atât în timpul când mă bucur de-o desăvârșită sănătate, cât și în boli și suferință, știind că toate le face spre binele celor ce-L iubesc pe El.

Gândirea X.

„Doamne, grăbește a-mi ajuta.” (Ps. 69¹)

Nimeni nu are mai multă trebuință de ajutorul grabnic al Domnului, decât bolnavul ce suferă. Dar ce se cuvine să facă el, ca să fie vrednic de ajutorul Lui? Să-L cheme prin rugăciuni, și să se apropie de El

prin împărtășirea Dumnezeieștilor Taine. Nu este destul de trist că vedem pe o mulțime de bolnavi, cum aleargă la doctori cu atâta siguranță, în vreme ce la doctorii sufletești nu se gândesc, decât în clipele cele mai de pe urmă? Căutăm sănătatea trupului și neglijăm pe aceea a Sufletului, în vreme ce aceasta nu poate să stea fără cealaltă, și câteva ceasuri de întârziere pot să ne facă a pierde, acest lucru atât de folositor.

Domnul nostru Iisus Hristos vindecă mai mulți bolnavi (Mc. 1³⁴)

Pentru ce să așteptăm ca bolnavul să ajungă în ceasurile cele mai de pe urmă, și atunci să-i dăm ajutoarele și mângâierile religiei? Nu știm noi, că pe lângă doctorii, liniștea conștiinței și mângâierile ce dau ru-

găciunile făcute cu evlavie precum și împărtășirea cu Sfintele Taine, sunt în stare a face o mare prefacere a suferințelor fizice? Trupul este unit cu Sufletul, în zadar ne vom sili să vindecăm trupul cu doctorii; căci nu vom izbuti, dacă nu vom da Sufletului, prin mângâierile religiei, liniștea de care are trebuință. Pentru ce să așteptăm până când vedem pe doctor deznădăjduit și pe bolnav în cea mai de pe urmă slăbiciune, nemaifiind în stare a se apleca la nimic serios, și atunci să-i vorbim cu mare grijă, despre interesul său cel mai de căpetenie, despre mântuirea Sufletului său?

Ce dragoste oarbă! Suntem mulțumiți a lăsa pe un tată, o mamă, o soție în osândă veșnică, temându-ne a nu-i înspăimânta cu aducerea aminte de moarte. Aceasta în adevăr, nu e dragoste, ci cruzime. Și singura îndoială, că prin neîngrijirea noastră am păgubit mântuirea persoanelor ce ne sunt scumpe, este în stare de-a otrăvi rămășițele zilelor noastre.

Un bolnav are trebuință de-a fi în unire și mai strânsă cu Dumnezeu, pentru ca să sufere durerile cu răbdare, și să tragă din suferințele sale, dorințe folositoare pentru Sufletul său. Așadar, încă de la începutul bolii, se cuvine să alergăm la ajutoarele religiei; iar nu să așteptăm până când nu mai avem nici o nădejde. Ce-ar zice cineva de un om, care, gătindu-se pentru o călătorie, nu s-ar pregăti de cele trebuincioase pentru drum ci s-ar opri ca să facă acestea când drumul este aproape de sfârșit? Fără îndoială, l-am învinovăti de neprevăzător și fără de minte. Ce putem zice dar, pentru aceia care, călătorind pentru vecie, întârzie din zi

în zi a-și face pregătirile și a-și asigura o cale fericită. Toată boala care începe, este o înștiințare și un semnal de plecare. De câte ori o boală ușoară, nu devine în câteva ceasuri primejdioasă! Mâine poate fi prea târziu. Pentru ce să nu punem astăzi în regulă lucrurile conștiinței noastre, prin o curată mărturisire? Încă o dată o zic: chiar și să scape cineva de moarte, tot are trebuință de folosul Sfintelor Taine, ca să poată suferi boala cu curaj, și să tragă folosul sufletesc. Dacă vrem, însă, a trage folos din rugăciuni și a câștiga sănătatea, cel dintâi lucru ce trebuie să facem este a ne împăca cu Dumnezeu prin pocăință.

Rugăciune

O, Doamne! Îmi voi aduce aminte în toate zilele vieții mele, de amărăciunea Sufletului meu! Și când Tu faci, ca să aud astăzi glasul Tău prin boală, nu-mi voi împietri inima.

Hotărâre

Îndată ce calea suferințelor se va deschide înaintea mea, voi chema ajutorul Domnului.

Voi întrebuința și ajutoare doctoricești, fiindcă ierburile vindecătoare sunt de la Dumnezeu, și El a dat oamenilor înțelepciunea de a le cunoaște și a le întrebuința.

Dar mă voi îngriji înainte de toate, a-mi liniști conștiința, și a nu lăsa îndreptarea până în clipele cele mai de pe urmă; fiindcă nu este vorba numai de sănătatea trupului meu, ci și de mântuirea cea veșnică a Sufletului meu.

Gândirea XI.

„Iată, împăratul tău vine la tine.” (Mt. 21⁵)

Dumnezeu vine să dea bolnavului, ce s-a împăcat cu El prin pocăință, o mângâiere nouă, și cea mai mare din toate. Vine însuși la dânsul, ca să-l viziteze lângă patul său de durere, și se unește cu dânsul prin împărțășirea Sfintelor Taine. O, adânc de bogăție și de milostivire! Cine poate să spună toate binefacerile ce cuprin-

de această venire a Mântuitorului lumii, Care a zis: „Eu sunt învierea și viața, cel ce va crede întru Mine, chiar dacă va muri, va trăi” (Ioan 11²⁵).

Dacă Domnul nostru ar fi și acum văzut pe pă-mânt, și ar umbla prin cetățile și orașele noastre, vindecând bolnavii precum făcea oarecând în Iudeea, cu ce grabă și căldură L-ar chema fiecare în ajutorul celor ce suferă! Câți I-ar zice, precum I-a zis sutașul: „Doamne! Sluga mea este aproape de moarte, vino, și va trăi!” (Matei 8⁶).

Creștini puțin credincioși! Acest Mântuitor Atotputernic este și acum în mijlocul nostru, deși în chip nevăzut. Nu locuiește El oare în Sf. Altar? Oare refuză El vreodată, de a veni la cei ce-L cheamă? Să mergem dar cu grabire, și să-L rugăm, să intre în casa noastră, ca să ne vindece, sau să mângâie pe rudele și prietenii noștri care sunt bolnavi.

Iată, împăratul tău vine la tine și cel dintâi cuvânt care zice, este o binecuvântare: „Pace casei acesteia”.

Aceasta grăiește Mântuitorul intrând la tine. Deschi-
de-ți dar, inima la nădejde, și ascultă cu credință rugă-
ciunile ce preoții Domnului, înalță pentru tine către
Cel Atotputernic.

*Mântuitorul nostru Iisus Hristos intră în Ierusalim, întâmpinat
de mulțimea poporului și a copiilor. (Mt. 21¹)*

Ei vor cere de la Cel ce bate și vindecă, de a fi
Apărătorul tău împotriva vrăjmașului mântuirii tale, și
a te sprijini prin milostivirea Sa, ca să fii vrednic fiu
al Bisericii, care se va bucura de vindecarea sa. Pe
urmă te va împărtași cu Pâinea Vieții, prin care vei
primi arvuna și încredințarea nădejzii, care nu va fi

amăgită, ci merindea călătoriei către veșnicie pentru
cei ce părăsesc lumea aceasta, și care au trebuință de
tărie, ca să ajungă la limanul lui Dumnezeu.

Grăind preoții cuvintele acestea: „Pentru tămădui-
rea trupului și a Sufletului, și spre iertarea păcatelor și
viața de veci”, binecuvântarea Domnului, se pogoară
atât asupra celui ce se împărtășește, cât și asupra celor
ce stau de față.

Cel mai smerit bordei se face mai strălucit decât
un palat. Se face asemenea unei Biserici îndată ce a
intrat acolo preotul cu Sf. Împărtașanie. Nu în zadar s-
au grăit aceste cuvinte: „Pace casei acesteia”. Căci
pacea Domnului se pogoară într-însa, și umple de
binefacerile Sale pe toți cei ce locuiesc acolo. O zi de
o mie de ori fericită pentru bolnavul, care primește în
acest chip vizitarea Dumnezeului Mângâierilor! Ce va
răsplăti el Domnului, pentru toate aceste binefaceri?
Și se cuvine oare asemenea daruri să întârzie cineva a
le primi, și să le îndepărteze ca pe un lucru îngrozitor?
Cei ce în vreme de boli au încercat mângâierile re-
ligiei, știu cât sunt de folositoare, și câtă mângâiere
dau ele omului ce suferă.

Rugăciune

„Doamne! Nu sunt vrednic ca să intri sub acoperă-
mântul meu, ci numai zi cu cuvântul și mă voi tămă-
dui” (Mt. 8⁶).

Inima mea și trupul meu Te doresc, și numai întru
Tine aflu adevărată mângâiere.

Hotărâre

Îmi voi aduce aminte totdeauna de cuvintele Mar-tei: „Doamne, de ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!” (In. 11²¹)

Nu voi sta pe gânduri o singură zi, și nu voi în-târzia de a mă pune în stare, să Te primesc prin Sfân-ta Împărtășanie, când voi fi bolnav; fiindcă Tu ești Doctorul Cel Adevărat și Mântuitorul meu...

Gândirea XII.

„Doamne, Dumnezeul meu, am strigat către Tine și m-ai vindecat.” (Ps. 29³)

„Doamne, de vei vrea, poți să mă cu-rățești”, zicea oarecând un lepros către Iisus Hristos. Și Mântuitorul văzând cre-dința lui, i-a zis: „Voiesc, curățește-te.” (Mt. 8²⁻³)

O, ce mare binefacere îți este dată! Nu întârzia a-ți arăta re-cunoștința. Și cel dintâi pas ce îl vei face, părăsindu-ți patul tău, să fie spre a merge la trep-tele Altarului, ca să aduci mulțumiri Dumnezeului Mi-lostivirii, Care nu te-a părăsit în durerea ta.

Boala ta nu era spre moarte, ci ca să se arate mări-rea lui Dumnezeu, și ca tu să tragi dintr-acesta folosul Sufletului tău. Ai văzut de aproape porțile morții, și adâncul veșniciei se deschisese înaintea ochilor tăi. Erai oare destul de pregătit, ca să te pogori acolo? Ai simțit apropierea Preaînaltului și Nepărtinitorului Ju-decător? Care ar fi fost soarta ta, dacă ar fi trebuit să

te înfățișezi acum înaintea Lui? Dacă nu erai în pace cu conștiința ta, cât de mare urmează să-ți fie re-cunoștința, către nemărginita-I bunătate, care, în în-durarea Sa, ți-a mai prelungit încă timpul acestei vieți? Dar nu te amăgi! Acest prețios timp va trece curând; zile de boli vor veni iarăși și cu ele sfârșitul

La rugămintea bolnavului, Mântuitorul îl vindecă de boala sa.

netăgăduit al vieții. Folosește-te de zilele ce-ți rămân. Adu-ți aminte de suferințele și bătăile de inimă ce încercai. Gândește-te la moarte și știindu-te nepregă-tit, trăiește în viitor într-asa chip, ca să poți aștepta cu liniște cele mai de pe urmă clipe ale tale. Domnul vin-decându-te, îți grăiește aceste cuvinte: „Iată, te-ai fă-cut sănătos, de acum să nu mai greșești, ca să nu-ți fie

ție ceva mai rău” (In. 5¹⁴). Consfințește spre slujba Sa sănătatea ce ți-a dăruit, că aceasta este binefacerea Sa.

Dacă dimpotrivă erai gata, pe cât poate omul a fi, supus neputințelor, ca să te înfățișezi înaintea Celui Veșnic, și dacă aveai încă și o sfântă dorință, de a trece la o viață mai bună, supune-te voinței Celui Preaînalt, Care te mai lasă încă, în mijlocul luptelor lumii. Fără îndoială, lucrul tău nu este încă săvârșit pe pământ. Apostolul Pavel dorea să fie slobod de legăturile ce-l țineau pe pământ, ca să se unească cu Iisus Hristos. Dar se supunea cu bucurie, la prelungirea nemerniciei lui pe acest pământ, pentru ca să fie folositor acelora, pe care îi botezase întru Domnul. Să ai în inima ta aceleași simțăminte. Fii gata a preamări pe Dumnezeu, atât prin viața ta, cât și prin moartea ta.

Rugăciune

„Nu voi muri, ci voi fi viu, și voi povesti lucrurile Domnului”. Tu ești Care bați, și Care vindeci; mă supun Ție fără cârtire.

Hotărâre

Nu voi privi tămăduirea și întoarcerea mea la sănătate, decât ca o vreme lăsată slăbiciunii mele, pentru ca să mă îndreptez, și să mă pregătesc de o moarte mai bună.

Știu că, după ce am văzut moartea așa de aproape, de nu-mi voi schimba viața, mă fac mai vinovat.

Voi primi din mâna lui Dumnezeu, ori viață de încercări și suferințe, sau o moarte care mă va slobodi de toate acestea. Facă-se voia Sa, și nu a mea.

GÂNDIRI MÂNGĂIETOARE PENTRU CEI BĂTRÂNI

Gândirea I

„Omul va merge în casa veciei sale. Tărâna se va întoarce în pământul de unde a fost luată; iar duhul se va întoarce la Dumnezeu, Care l-a dat pe el.” (Eccl. 12⁷).

Jată a sosit acea vreme, pe care Sfânta Scriptură o numește osteneală și durere. Ai ajuns acei ani, de care poate ai zis adesea: „Nu-mi plac!”. Soarele pentru tine este aproape de apus, și puterile tale slăbite te părăsesc. Iată acea bătrânețe, care ți se părea atât de departe, a sosit; și de acum înainte zilele ce-ți rămân, cu ea ai a le socoti.

Dacă urâtul este legat cu viața aceasta, mai mult la bătrâni, este adevărat. Ei, se pare, a nu mai avea altă bucurie, decât a se lăsa în voia soartei și a suferi cu răbdare și statornicie slăbiciunile și întâmplările vieții întristătoare.

Au pierit acele iluzii ce le dădeau nădejdea, și toate prevestesc apropierea sfârșitului lor, de la care se începe veșnicia.

Dar creștinul cel bun, ajungând la vârsta bătrâneții, este asemenea unui câmp roditor, acoperit de un bogat seceriș; este plin de zile și de bogății ale faptelor virtuozose, și se pogoară în pământ rezemat pe credință și nădejde, care îi arată, că dincolo de mormânt, - în veșnicie - este ținta sa și răsplătirea ostenețelor.

Fericită este plecarea din această viață a credincioșilor creștini, bineplăcuți ai lui Dumnezeu.

Necredinciosul, al cărui păr alb a albit în nelegiuiri și în uitarea de Dumnezeu, se află la sfârșitul vieții cu mâinile goale. Tot ce a adunat aici, pe pământ, îi scapă din mâini, și trecutul nu i se pare decât un vis; dar viitorul îl îngrozește, și conștiința se deșteaptă cu muștrările de cuget. Sufletul simte apropierea Dreptului

Judecător, și frica sa este nemărginită. Trupul, pe care i l-au tocit patimile și desfrânările, nu a lăsat decât prea puțin lucru, ca să strice suferințele și moartea.

În ce stare ești tu acum? Cum vrei să petreci anii durerilor? Ai mers pe calea poruncilor? Ai îngrijit, ca să ai zile senine și liniștite la sfârșitul călătoriei tale? Bucură-te acum de plăcutele amintiri ale faptelor tale celor bune și speranța să îndulcească durerile tale; încă puțin curaj și lupta se va sfârși. Dacă până în ajunul de a-ți da socoteală, n-ai adunat - ca sluga cea necredincioasă și leneșă - nimic pentru vecie; dacă părul ți-a albit pe cap, fără ca inima ta să se facă mai înțeleaptă; dacă ești rob al relexor tale aplecări; ah! ceasul a sosit, ca să fii smuls din acest somn de moarte, în care ești cufundat. Privește bătrânețea ca o despărțire mântuitoare între viața vrednică de osândă, care ai trăit, și între moartea care te amenință atât de aproape. Ceasul a sosit, spre a lepăda lucrurile întunericii, și a-ți aduce aminte, că ai un Suflet a mântui. Binecuvântează bătrânețile, care îți aduc zile de odihnă, de singurătate și de pocăință. Folosește-te de aceste puține zile. Grăbește-te a cugeta la anii veșniciei, care nu se vor sfârși niciodată.

Rugăciune

Dumnezeu meu! Nu mă părăsi acum, când puterile m-au părăsit, și când anii durerilor au venit peste mine.

Dă-mi înțelepciunea, care este podoaba bătrâneților.

Fă să lumineze, înaintea ochilor mei, mântuirea Ta.

Hotărâre

Voi închina lui Dumnezeu restul zilelor mele și povara bătrânețelor.

Voi primi cu răbdare durerile trupului și suferințele duhului, care sunt nedespărțite de această vârstă, și le voi socoti ca un mijloc curățitor de păcate.

Mă voi privi ca despărțit de această lume, și o voi părăsi fără părere de rău, fiindcă ea se depărtează de mine.

Gândirea II.

„Tu vei isprăvi curând, aici jos pe pământ; vezi dar în ce stare te afli?” (Urm. lui Iisus, C.I, Cap. 23).

Este o nebunie pentru orice vârstă a întârzia întoarcerea sa, fiindcă nimic nu e mai nesigur decât viața; dar la bătrânețe este o orbire neînțeleasă, fără socoteală și dreaptă judecată. A atinge sfârșitul vieții și a nu prevedea nimic,

a nu îngriji de nimic din cele ce privesc la mântuirea Sufletului; iată de ce ar trebui să ne temem. Pentru ce omul să fie atât de vrăjmaș față de mântuirea sa? Pentru ce Sufletul păcătosului să fie cufundat în așa somn adânc?

Sunt oameni care trăiesc în neorânduiala patimilor și care au voința de a se întoarce într-o zi. Ei nu ar voi să moară în starea în care se află; dar se mângâie cu aceasta, că sunt încă tineri, sau abia în vârsta coaptă, și își dăruiesc încă ani mulți. Iată pentru ce unii întârzie minutul întoarcerii lor. Aceste cuvinte de în-

târziere însă, nu sunt temeinice și rezemate, fiindcă timpul nu e în stăpânirea nimănui. Cei ce trăiesc în zgomotul plăcerilor și se târasc de furtuna patimilor, se amăgesc ușor de asemenea închipuiri, întemeiați poate pe sănătate și pe tinerețe.

Dar un bătrân nu mai poate a-și face asemenea idei. Vârsta și slăbiciunile bătrâneții îi strigă cu mare glas, și-l scot din amăgire, de va vrea să asculte glasul acesta mântuitor. Ceea ce pentru alții este o îndoială, pentru el este sigur. Tânărul poate a-și dăruii încă zile și ani mulți, dar bătrânul poate, oare? El a văzut căzând tovarășii tinerețelor sale. În fiecare zi, moartea a lovit alături de dânsul, pe câte o ființă cu care împărțea plăcerile și bucuriile vieții; sau ca să zic mai deslușit, rândurile s-au rărit așa de mult, încât el se vede mai tot singur, în locul unde a trăit. Unde sunt prietenii copilăriei lui, părinții lui, chiar și prietenii tinereții lui? S-au dus toți acolo, unde peste puțin timp va merge și el. Ziua sa se apropie. Măine, sau chiar și astăzi poate va suna și ora veșniciei pentru dânsul. Pentru el nu mai este viitor și trecut, prezentul este totul. Și, cine nu știe cu ce repeziciune zboară prezentul? Dacă vrea a se întoarce, nu trebuie să întârzie nici o zi, că pentru el mai cu deosebire zice Proorocul: „Astăzi, de veți auzi glasul Domnului, să nu vă învârtoșați inima voastră”.

Acei care în mijlocul desfătărilor și a unei vieți neorânduite, au mai păstrat încă o rămășiță de credință, le place a se privi în viitor mai îndreptați. Ei întrebuințează timpul de acum, patimilor și plăcerilor lor,

și un timp mai depărtat lui Dumnezeu și Sufletului lor. Dar un bătrân nu mai poate face această împărțire, fiindcă el nu mai are decât timpul de față. Și dacă va refuza a-l întrebuința pentru mântuirea Sufletului său, se face foarte vinovat, fiindcă se leapădă de moștenirea veșnică, fâgăduită fiilor lui Dumnezeu.

Caută pe Dumnezeu, până când poți să-L afli; cheamă-L când este aproape de tine (Is. 55⁶). Peste câteva zile, vei muri întru păcatele tale. Pogoară-te în adâncul inimii tale. Cercetează-ți conștiința dacă este liniștită. Ai vrea ca Preaînaltul Judecător să intre astăzi în cercetarea faptelor tale? Dacă un glas de muștrare a conștiinței se ridică întru tine, creștin bătrân, grăbește, nu întârzia nici o zi a-ți aduce aminte și a cugeta cu amărăciunea Sufletului, la anii lungii tale vieți.

Rugăciune

Dă-mi, Doamne, sfărâmarea inimii mele. Fă să curgă din ochii mei izvoare de lacrimi. Fă ca rățacita mea inimă să Te iubească cel puțin câteva zile, înainte de a înceta să bată.

Hotărâre

Voi privi puțin zile ce mi-au rămas pe pământ, ca o întârziere dăruită prin milostivirea Dumnezeiască, și le voi întrebuința cu folos.

Voi rupe toate legăturile ce mă țin lipit de această lume, pe care, peste puțin timp am să o părăsesc.

Voi avea căința sinceră de greșelile mele, și voi întrebuința timpul cel scurt, care mi-a mai rămas, spre a mă pocăi, și a face fapte bune.

Gândirea III.

„Fiul Omului va veni în ceasul în care nu veți gândi.” (Lc. 12⁴⁰)

Lesne se înțelege, cum omul, aflându-se în floarea vârstei, poate a-și face iluzii greșite despre necunoscutul și netăgăduitul ceas al morții. Cum să credem noi, că ne aflăm așa de aproape de ceasul cel mai de pe urmă al nostru, când ne vedem tineri și sănătoși și putem a ne dăruia încă mulți ani? Dar un bă-

trân poate să aibă această idee, când toate îi spun că sfârșitul este aproape? Când nu poate a-și dăruia, nu câți-va ani, ci nici câteva luni? Cine va crede cu toate acestea, că mai adesea ideea morții este îndepărtată, cu mare îngrijire, de cei mai mulți oameni, înaintați în vârstă? Fără îndoială, fiindcă ceasul este aproape netăgăduit și sigur, ne întoarcem ochii, ca să nu vedem adâncul ce este deschis sub noi, și în care o să cădem peste puțin. Ca să fie cineva plăcut unui bătrân, care mâine poate să se pogoare în mormânt, să-i vorbească de viitor. Ei iubesc a povesti întâmplările depărtatului trecut, în care au trăit, fără a-și aduce aminte că, cu cât acele întâmplări sunt mai departe, cu atât termenul este mai aproape.

Astfel vedem în fiecare zi, pe cei mai mulți bătrâni, surprinși fără de veste de moarte.

Ce este mai cumplit, decât a fi cineva surprins, de acest de pe urmă ceas, în care de la viața vremelnică,

trece la veșnicie, de la uitare de Dumnezeu, în care a petrecut tot timpul vieții, vine înaintea nepărtinitorului Său tribunal!?

Patriarhul Iacob din Vechiul Testament, după o viață trăită după voia lui Dumnezeu, este dus la casa de veci, plâns de voji cei dragi ai lui (Fac. 50)

După o petrecere de atâția ani pe pământ, în care a trăit cu indiferență, poate și în uitarea celor mai sfinte datorii, concentrând toate dorințele și toată dragostea în lucrurile pământești, iată că într-o clipă este silit, ca să le părăsească pe toate și să rupă toate legăturile care îl țineau așa de strâns legat pe pământ, și să meargă spre a-și da socoteală, fără nici o pregătire, de urmările unei vieți lungi, petrecută în păcate nenumărate. O, ce pericol! Ce pierdere înspăimântătoare! Ce lovire de trăsnet pentru un Suflet care nu se deșteaptă decât la porțile veșniciei.

Gândește-te dar, la sfârșitul tău, care este atât de aproape; pentru că moartea te are mai cu totul în stăpânirea ei! Ce mai aștepti încă pe pământ, când lumea te părăsește și te lasă în singurătate? Pentru ce să-ți fie așa de greu a te desface de ea? Trupul tău, apăsător de sarcina anilor și a bolilor, trebuie să-ți fie mare povară. Este o întunecoasă temniță ce cade în ruine. Pentru ce respingi de la tine cugetul eliberării, care ar trebui să-ți fie atât de dulce! S-au sfârșit toate pentru tine! Puterea sănătății și a plăcerilor, a trecut fără întoarcere. Nu-ți rămâne înaintea, decât privirea morții. Dacă ești înțelept și cu judecată, precum trebuie să fie un bătrân, urmează chiar de astăzi, să te pregătești de moarte, și să te rogi adesea ca David: „Scoate din temniță Sufletul meu, ca să se mărturisească numelui Tău”. Și să fii gata; căci acest Suflet ți se va cere în ceasul când nu te vei gândi.

Rugăciune

Dumnezeul meu! Fă să cunosc sfârșitul zilelor mele.

Nu mă chema la Tine, mai înainte de a fi gata pentru judecata Ta.

Hotărâre

Mă voi deprinde cu gândirea la moarte, care nu poate fi departe.

Voi fi întotdeauna în așa stare, ca și când ziua de astăzi ar fi cea mai de pe urmă din zilele mele.

Mă voi întreba întotdeauna dacă sunt gata de moarte, și dacă aș vrea să mor în starea în care mă aflu.

Gândirea IV.

„Zilele anilor noștri sunt șaptezeci, iar de vor fi în putere, optzeci de ani; iar ce este mai mult, nu este decât osteneală și durere.” (Ps. 89:10-11)

Jată hotărâre înfricoșată, dată asupra celui dintâi om, pentru pedeapsa păcatului său: „Pământ ești, și în pământ te vei întoarce”. Anilor de sănătate și de putere, urmează ani de osteneală și de dureri. Sămânța morții, ascun-

să în om de la nașterea sa, se dezvelește, și orice ar face, urmează să cadă.

Bătrânețile sunt o moarte mai înainte de a muri. După șaptezeci de ani, trupul își pierde facultățile, văzul și auzul slăbesc, toate organele își fac cu anevoie datoriile lor, toate ne înștiințează că trebuie a ne găti serios, pentru călătoria către veșnicie, care este atât de aproape. Această trebuință de a muri, se pare cumplită omului pământean, pe care legături puternice îl țin pironit de pământ: „Astfel - strigă el - ne smulge amara moarte de la tot ce iubim!”. Dar plângeți zadarnic, căci trebuie să murim. Hotărârea a fost dată chiar de la început, și tot ce este făptură aici pe pământ, trebuie să se supună morții.

Creștine, Sufletul tău e nemuritor, înalță-te dar, mai presus de dragostea acestui trup stricacios, pe care vârsta îl face din zi în zi mai nesuferit. Aceasta este o casă de tină ce se dărâmă. Nu mai este nici si-

gură, nici plăcută de a o locui. Ridică-ți privirea către Cer. Acolo te așteaptă un locaș veșnic, când vei părăsi acest loc de suferințe. Ce să mai dorești pe pământ, tu, care ai ajuns acei ani de osteneală și de durere, de care vorbește Proorocul-împărat? Tu trăiești mai mult cu amintirile din trecut; iar prezentul nu-ți dă decât suferințe. Tot ce poate să-ți fie mai fericit, este de a schimba o asemenea stare, cu bucuriile veșnice păstrate aceluia care vor adormi plini de credință în Domnul. Moartea, care este pedeapsa păcatului, devine o binefacere pentru aceia care au suferit cu răbdare slăbiciunile bătrâneții. Ea este pentru ei sfârșitul relelor. „Spune-mi, te rog, ce găsești tu mulțumit sau întristător în moarte?” - întreabă Sfântul Ioan Hrisostom - Nu scapă ea pe om de necazurile și ostenelele ce suferă? Nu-l scapă de grijile și neodihna vieții acesteia? Nu este ea o odihnă pentru omul care merge pe o cale ce este necunoscută? Iată cum ar gândi toți creștinii, și mai cu osebire bătrânii, dacă ar privi lucrurile cu duhul credinței! Ar zice atunci cu Sf. Apostol Pavel: „Doresc să fiu dezlegat de aceste legături pentru ca să mă unesc cu Iisus Hristos. Cine mă va izbăvi de acest trup muritor?”.

Dar credința este atât de slabă în cel mai mare număr de oameni, și Sufletul lor este atât de apăsător către pământ, încât li se pare că este împotriva firii lor, de-a se ridica către Cer. Se tem de-a intra în acea viață viitoare, unde se vor bucura întotdeauna de o bucurie veșnică, unde nu va fi durere, nici întristare, unde

Dumnezeu va fi tot întru toți, și fericirea fără margine.
Ce orbire vrednică de plâns!

Rugăciune

Cine îmi va da aripi ca de porumbel, ca să mă înalț
la locul odihnei mele? Fă Doamne, ca aceasta să fie
dorința Sufletului meu! Când va veni ziua eliberării
mele? Când mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?

Hotărâre

Mă voi deprinde cu ideea morții, la vederea acestui
trup stricăcios, care, chiar de acum, este mai cu totul
în stăpânirea ei.

Nu mă voi întrista că ochii mi se întunecă, urechile
se închid, că toate simțirile mă părăsesc și că această
viață se stinge. Și nu mă voi îndeletnici cu altceva,
decât cugetând la Sufletul meu cel nefericit.

Gândirea V.

„De este cineva trist, să se roa-
ge.” (Iacob 5¹³)

Durerea, singurătatea și
urâtul sunt prea adese-
ori partea bătrâneții; de unde
urmează, că mângăierile rugă-
ciunii sunt mai trebuincioase
acestei vârste, decât oricărei
alteia. Rugăciunea este înălța-
rea inimii către Dumnezeu,
este o sfântă convorbire cu

Făcătorul, și acela care se roagă cu credință, se des-
face de tot ce este pământesc. Căzut la picioarele Tro-
nului Dumnezeiesc, nu vede altceva decât bunătățile
cele veșnice. Ce doctorie puternică urmează dar, să
afle în rugăciuni, acela care nu mai ține de această
viață decât prin dureri și suferinți. Lumea îl părăsește
fiindcă nu se mai înțelege cu dânsa; toate se schimbă,
toate se prefac împrejurul lui, și cu încetul pierde tot.
Numai Dumnezeu îi rămâne, iar el n-a pierdut nimic.
Dar ce zic? El a câștigat tot, dacă se va arunca în
brațele lui Dumnezeu cu totul.

O, tu, omule! care ai ajuns vârsta slăbiciunilor!
Lumea te părăsește! Acea lume pe care atâta ai iubit-o,
pe care ai slujit-o cu atâta credință; dar Dumnezeu
îți deschide brațul. El este Prietenul credincios care nu
te părăsește niciodată. Lumea fuge de tine, nu se mai
interesează de ceea ce te privește pe tine; dar Dum-
nezeu îți pleacă urechea luătoare aminte. Vorbește-I
Lui prin rugăciuni, și fii încredințat că totdeauna te va
asculta. Puterile tale slăbesc, atât ale trupului cât și ale
Sufletului; căci trupul apasă sufletul și numai prin
rugăciune poți să le însuflețești și să faci a se înnoi
tinerețile tale ca ale vulturului. A ne ruga, este a ne uni
cu Dumnezeu și a ne împărtăși din viața Sa. Rugăci-
unea vindecă slăbiciunile Sufletului și ușurează
neputințele trupului.

Zi adesea: „Izbăvește-mă de cel rău”, tu, care ai a
te lupta împotriva întristării și nemulțumirilor bătrâ-

neții. Trecutul nu-ți înfățișează decât amintiri triste și poate, vai! chiar muștrări de cuget sfâșietoare. Viitorul are minute de groază, Sufletul tău este înconjurat de o ceață mai deasă decât aceea ce-ți întunecă ochii. Strigă adesea în fiecare zi: izbăvește-mă de cel rău; de răul trupului precum și de al Sufletului. Ascultă pe Dumnezeu-Isus Hristos, Care zice: „Veniți către Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi”. Mergi către Dânsul prin rugăciune și vei vedea că este credincios făgăduințelor Sale. Cu cât te vei ruga mai mult, cu atât mai mult vei simți că Sufletul tău se ridică mai presus de slăbiciunile firii și vei afla în Dumnezeu tăria pe care trupul tău o pierde din zi în zi. Roagă-te și te vei mântui.

Rugăciune

Dă-mi mie, Doamne, duhul rugăciunii. Ascultă suspinurile inimii mele și binevoiește a mă sprijini.

Nu întoarce Fața Ta de la mine, în ziua necazului meu.

Hotărâre

Îmi voi face o sfântă deprindere de-a mă ruga în fiecare ceas al zilei. Nu voi aștepta alte mângâieri, decât acelea care vin de la Dumnezeu, și le voi căuta prin rugăciuni.

Mă voi ruga din inimă, iar nu de formă, pentru ca să câștig răbdarea și lăsarea în voia Domnului, atât de trebuincioasă fiecărui om, dar mai ales celor bătrâni.

Gândirea VI

„Moartea îmi este o dobândă”. (Filip. 1²¹)

Nu este un rău mai mare decât acela care vatamă Sufletul. Așadar, moartea, precum ne-o înfățișează religia, departe de a fi un rău, este, dimpotrivă, un bine dorit.

Ce este moartea? Scăpare de ticăloșiile vieții acesteia, slobozirea Sufletului și întoarcerea lui în adevărata patrie. Cel ce trăiește într-o închisoare întunecoasă, va privi oare cu groază ceasul eliberării sale? Dacă noi suntem convinși de credința noastră, știm că trupul este acea închisoare, în care Sufletul nostru trăiește rob, în întuneric și în neștiință, și că ceasul morții este acela al eliberării lui. Astfel marele Apostol privea moartea, când zicea cu atâta dragoste: „Doresc ca legăturile acestea pământești, să se rupă, pentru ca să mă unesc cu Isus Hristos”. Toți Sfinții au ținut același limbaj, toți Sfinții au vorbit așa. Îi auzim pe ei gemând pentru lungimea exilului lor și dorind cu înfocare a se sfârși. „Când voi veni și mă voi arăta Feței lui Dumnezeu?”. „Cine îmi va da aripi ca de porumbel, ca să mă înalț la locul odihnei mele?”. Iată cum își arătau ei sfânta nerăbdare cu care își așteptau eliberarea lor. Dacă noi avem aceeași credință ca ei, dacă sperăm aceleași bunătăți veșnice, pentru ce gândi-

rea la moarte ne pricinuiește atâta groază și o respingem din duhul nostru când ea se înfățișează?

Să privim dar, moartea ca pe o dobândă; fiindcă prin ea scăpăm de suferințele trupului, și de acea mulțime de rele ce ne înconjoară Sufletul. Trecem de la întuneric la lumină, din tulburare la odihnă, din primejdii și ispite la liniștea cea desăvârșită și de pe pământ la Cer. Aceea ce lumea numește moarte este, dimpotrivă, nașterea pentru adevărata viață. Biserica, în limbajul său, pătrunsă prin credință, însemnează ziua morții Mucenicilor ca aceea a nașterii lor. Și aceasta este adevărată pentru toți aceia care au adormit întru Domnul.

Fericit e acela care a trăit pe pământ în așa chip, încât cea mai de pe urmă zi a acestei vieți muritoare, să fie pentru dânsul o zi de naștere. Să cugetăm serios la aceasta, că aceea zi este netăgăduită. Moartea este cumplită, când nu credem că este o dobândă. Să urmăm astfel, ca să putem zice cu Sf. Ap. Pavel: „Iisus Hristos este viața mea; iar moartea îmi este ca o dobândă”.

Rugăciune

O! Când vom dobândi această dorită patrie, care n-are vrăjmași?

Când vom scăpa noi de acest trup muritor, ale cărui mădulare ne trag către păcat?

Hotărâre

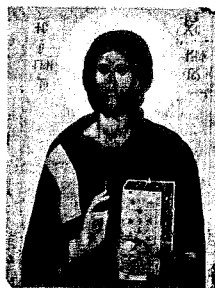
Voi privi ca adevărată moarte numai aceea pe care păcatul o pricinuiește Sufletului, despărțindu-l de Dumnezeu.

Nu mă voi teme de moarte, ci de judecata viitoare, și mă voi pregăti pentru aceasta în toată viața mea, lucrând virtuțile creștinești.

Gândirea VII.

„O moarte, cât este de bună judecata ta, omului celui lipsit și scăpat de putere, cum și celui prea bătrân!”

(Is. Sir. 41¹⁵)

Nu ajung toți oamenii acest grad de desăvârșire, încât să dorească moartea pentru a se uni cu Dumnezeu. Din contră, cei mai mulți oameni, chiar și îmbunătățiți, au privit moartea cu frică.

Se întâmplă adesea ca bătrânii să țină la viață, mai mult decât tinerii. Este mai ușor a smulge un copăcel tânăr, decât un stejar bătrân, care și-a întins rădăcinile adânc în sânul pământului. Groaza morții este firească la om, căci el n-a fost făcut ca să moară. Și fericitul Augustin cu drept cuvânt arată, că trupul ne leagă de viață prin legături foarte tari și cu anevoie se rup. Trebuie dar să privim cu indulgență pe aceia care se tem de moarte și părăsesc viața cu părere de rău; căci aceasta poate să nu fie o dovadă că ei nu iubesc pe Dumnezeu, ci o urmare a slăbiciunii firii noastre.

Se cuvine cu toate acestea, ca un bătrân care are credință, să se silească a birui frica morții. Eu înțeleg acea frică peste măsură, care nu se cuvine decât acelora care n-au nădejde. Ucenicul lui Iisus Hristos știe că moartea nu

e decât un somn, o trecere la o viață mai bună, sau - ca să zic mai bine - pentru adevăratul creștin nu este moarte! Să se cutremure de moarte acela care a trăit în îndoieli, despre adevărurile religiei, în necredință și în felurite păcate; căci el are dreptate a se îngrozi, cugetând că, dacă această religie fiind adevărată, el este pierdut pentru vecie! Dar acel care a fost răscumpărat prin Iisus Hristos, care poartă pe fruntea sa Semnul Crucii și are ca regulă a vieții sale învățăturile și poruncile Evangheliei, nu are dreptate să se teamă mult de moarte. El grăiește în fiecare zi lui Dumnezeu: „Facă-se voia Ta”. Și când Dumnezeu îl cheamă la Dânsul, oare va refuza? Dacă ar fi în puterea lui a nu părăsi lumea și ar primi ca să fie aici pentru totdeauna, unde este credința lui? Unde este dragostea lui?

Să ne temem de moartea Sufletului ca de un mare păcat care ne desparte de Dumnezeu pentru totdeauna, dar moartea trupului nu este îngrozitoare; ci, este un veșmânt învechit, pe care îl lepădăm ca să îmbrăcăm altul nou. Pentru ce să ne temem atâta, a fi despuiați de acest trup care este din pământ și care trebuie iarăși a se întoarce în pământ? Sufletul nostru nu poate a vedea pe Dumnezeu, câtă vreme va fi ținut în această îmbrăcăminte muritoare. Să zicem, dar, ca Iov: „Aștept ca schimbarea mea să se facă și să mă îmbrac în nemurire”.

Rugăciune

O, Mântuitorul meu! Tu, Care ești Învierea și Viața, păzește-mă de groaza morții.

Să vină împărăția Ta, ca să mă slobozească de jugul păcatului.

Sunt în mâinile Tale, și vreau să Te măresc atât prin viața, cât și prin moartea mea.

Hotărâre

Când voi fi tulburat de frica morții, mă voi gândi la ticăloșiile vieții acesteia și la fericirea veșnică.

Voi cugeta la atâția aleși ai Domnului care mă așteaptă în cealaltă viață și cu care numai murind, mă voi uni.

Nu am trăit și n-am suferit destul pe pământ, pentru ce să-mi pară așa rău, părăsindu-l?

Gândirea VIII.

„Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că prea mult ne-am umplut de frică. Judecățile Tale mă umplu de spaimă.”

(Ps. 122³)

Greu lucru este - zice Apostolul „- a cădea în mâinile Dumnezeului Celui Viu”. Și care om știe dacă el este vrednic de dragoste sau de ură? Această cugetare este în stare a umple de frică inima unui bă-

trân, care, peste puțină vreme, trebuie a se înfățișa înaintea nepărtinitorului Judecător, ca să-și dea socoteală de lungă sa viață. „Cine poate cunoaște rătăcirile inimii?”. David se ruga Domnului, zicând: „De păcatele cele ascunse ale inimii, curățește-mă”. Apostolul, după ce a recomandat credincioșilor, a săvârși cu frică și cu cutremur lucrul mântuirii, arată că nu se cunoaște nici chiar

pe sine. „Mă tem - zice - ca nu propovăduind altora, însumi să mă fac vinovat”. Să nu ne mirăm dar, când aducerea aminte de Judecata cea mai de pe urmă, umple de atâta frică pe atâția creștini care n-au trăit după duhul evanghelic. Câte zile întunecate în care inima n-a avut o singură gândire pentru Cer? Câtă răceală, câtă neorânduială în împlinirea datoriilor? Câte dorinți vătămătoare? Câte fapte de rușine și nelegiuite? Câte nedreptăți către aproapele? Cum nu se va cutremura la aducerea aminte de ceasul cel de pe urmă, omul care a trăit astfel? Fericitul Ieronim, în pustia unde petrecea, în nevoințele cele mai aspre și în pustnicia cea mai desăvârșită, credea întotdeauna că aude trâmbița cea mai de pe urmă, și era cuprins de frică aducându-și aminte de viața sa din tinerețe.

Să fim încredințați, că nimeni fiind necurat, nu va intra întru împărăția Cerurilor; iar ca să fie primit acolo, urmează să fi păzit curăția Sufletului nepătată, sau dacă a avut nefericirea de a o pierde, să o curățe prin pocăință. Dar vai! Cine se gândește în ziua de astăzi la acest adevăr mare și înfricoșat? Îndată ce ne vedem plini de sănătate și de bună fericire, ne lăsăm târați de vântul plăcerilor și al grijilor lumii; iar când odihna silită a bolilor și a bătrâneții ne trage din acele amăgiri, atunci ni se înfațișează cugetări umiltoare și Sufletul nostru este cuprins de durere. „Asupra mea s-a întărit mânia Ta și toate valurile Tale le-ai adus peste mine! Peste mine au venit mâniile Tale, înfricoșările Tale m-au tulburat” - zice adesea Psalmistul. Ce stare dureroasă! Cu toate acestea, ea poate să devină mântuitoare. De aceea, Proorocul-Împărat cerea de la Dumnezeu ca să pătrundă

trupul lui cu frica dreptății Sale cea răsplătitoare. Această frică este începutul înțelepciunii. Ea insuflă căință pentru păcatele trecute și slujește de apărare împotriva ispitelor de față. Dacă n-am fi pierdut niciodată din vedere Judecata cea mai de pe urmă, n-am fi căzut într-atâtea păcate. Căci scris este: „Adu-ți aminte de cele mai de pe urmă ale tale și în veci nu vei păcătui”.

Rugăciune

Voi striga către Tine, Doamne, și toată ziua voi întinde către Tine mâinile mele.

Dumnezeu meu! Eu sunt sărac în ostenele, din tinerețile mele; adu-ți aminte că sunt născut în păcate.

Hotărâre

Mă voi sili în toată viața, a nu pierde din minte gândirea la Judecata lui Dumnezeu.

Mă voi judeca pe sine-mi aspru, în toată viața mea, ca să fiu apărât înaintea tribunalului Dreptului Judecător, Care vede pocăința mea.

Gândirea IX.

„Iubește milostivirea și judecata Domnului.”

(Ps.32⁵)

Dumnezeu este nu numai un judecător Drept, ci de mila Sa este plin tot pământul și bunătatea Sa acoperă Cerurile. Frica ce ne insuflă judecățile Sale, trebuie să fie totdeauna unită cu dragoste și nădejde.

Viața ți-a fost lungă și ai putea să zici: „Fărădelegile mele au covârșit capul meu, ca o sarcină grea mă apasă și toată ziua umblu plin de mâhnire”. (Ps. 37⁴). Iar dacă astfel vor fi simțămintele tale, ai încredere; căci păcatul numai atunci este neiertat, când nu vrem a ne căi și a ne îndrepta. Această durere pe care o simți, frica care te tulbură, sunt un dar al bunății Dumnezeuști care nu va defăima niciodată o inimă umilită și înfrântă. El vrea ca să te mântuiești, fiindcă te cheamă la pocăință, și ți-a lăsat destulă vreme ca să te întorci. Așadar, păzește-te de a-ți lăsa Sufletul stăpânit de o frică prea mare, care va alunga nădejdea din inima ta, și va pune piedică mântuirii tale.

„Iisus Hristos a murit pentru noi - zice Apostolul - când noi eram păcătoși”, și prin urmare, vrăjmași ai Lui; ce nu va face El acum pentru noi, ca să ne mântuiască? El ne-a răscumpărat cu prețul Sângelui Său, ne-a sfințit prin Botez, ne-a unit cu Dânsul prin împărțășirea cu Trupul Lui. Oare ne va părăsi El, când ne vom întoarce la Dânsul și-i vom cere iertare cu inimă curată? El este Dumnezeu și Mântuitorul nostru, vom putea oare să ne deznădăduim?

Tot ce-ar putea zice cineva pentru dragostea unei mame către fiii săi, nu este nimic, în asemănare cu dragostea ce are Dumnezeu pentru noi, fiindcă își are izvorul din dragostea cea nemărginită, care se întinde peste toată făptura. El ne zice: „Poate mama să-și uite pe fiii săi? Și chiar mama de i-ar uita pe aceștia, Eu nu te voi uita pe tine”. Cât de dulce este această făgăduință! Cât de mângâietoare poate fi această idee pentru omul care, după ce

a petrecut viața în păcate, dorește a se întoarce la Domnul, către seara vieții. Să nu-i fie teamă că, deși el L-a uitat în toată viața, Dumnezeu Bunătății și al Milostivirii nu l-a uitat pe el. Păstorul Cel Bun l-a urmat în toate căile și l-a întors din rătăcire. Nu S-a îndepărtat de dânsul, ci a așteptat întoarcerea lui. Un cuvânt, un suspin, o lacrimă și darul se varsă cu prisos, acolo unde s-a înmulțit păcatul. La picioarele Crucii, mila și judecata s-au întâmpinat, dreptatea și pacea s-au sărutat. Acolo noi vom putea culege mântuitoarele roade ale acestei uniri.

Rugăciune

Dumnezeule al bunății! Îți mulțumesc că în sfânta nădejde m-ai făcut să cunosc o datorie.

Am păcătuit, dar Tu ai murit pentru mine pe Cruce.

Hotărâre

Mă voi teme, ca să nu mă stăpânească mândria. Voi nădăjdui, ca să nu cad în deznădejde.

Aducându-mi aminte de greșelile mele, mă voi umili întotdeauna înaintea lui Dumnezeu.

Gândirea X.

„Și s-au apropiat cei ce veniseră la al unsprezecelea ceas și au luat și ei câte un dinar.”
(Mt. 20⁹)

Care poate fi nădejdea unui bătrân, care a petrecut cei mai mulți din anii vieții sale în uitarea poruncilor lui Dumnezeu, când el se întoarce la sfârșitul vieții și poate chiar aproape de

ceasul morții? Dacă iconomul cel credincios trebuie să intre sigur întru bucuria Domnului său; dacă nu este răsplătire decât pentru acela care s-a luptat bine, care va fi răsplătirea celui ce a întârziat a se pocăi și care a petrecut, numai câteva zile întru împlinirea datoriei? Iată ce urmează să zică cu grijă atâtea Suflete care nu se întorc la Dumnezeu decât la sfârșitul vieții, și nu-i închină Lui decât rămășița unei vieți petrecută cu totul în robia lumii și a patimilor. Dacă Dumnezeiasca Bunătate n-ar fi hotărât această întrebare, și n-ar fi îngrijit a ne asigura, prea puțini oameni ar fi, care s-ar pogori în mormânt, cu dulcea nădejde de a câștiga bunătățile cele veșnice; fiindcă nu pot să adune, după drept cuvânt, decât ceea ce au semănat.

Dar să ascultăm Sfânta Evanghelie. Ascultați mai cu atenție voi, bătrânii, care vă întoarceți la Domnul; căci pentru mângâierea noastră Mântuitorul lumii a grăit această pildă: „Asemenea este împărăția Cerului omului stăpân al casei, care a ieșit dis de dimineață să tocmească lucrători la via sa, și tocmindu-se cu lucrătorii, câte un dinar pe zi, i-a trimis pe ei în via sa. Și ieșind la al treilea ceas, a văzut pe alții stând în târg fără de lucru, și a zis și aceloră: mergeți și voi în vie, și ce va fi cu dreptul voi da vouă; iar ei au mers. Iarăși ieșind într-al șaselea și al nouălea ceas, a făcut asemenea. Iar într-al unsprezecelea ceas, ieșind din nou, a aflat pe alții stând fără de lucru și a zis lor: Ce ați stat aici toată ziua fără de lucru? Răspuns-au lui: Nimeni nu ne-a tocmit pe noi. Zis-a lor: mergeți și voi în via mea, și ce va fi cu dreptul veți lua. Iar dacă s-a făcut seară, a zis domnul viei către logofătul său: cheamă

pe lucrători și le dă plata lor, începând de la cei de pe urmă până la cei dintâi. Deci venind cei din al unsprezecelea ceas au luat câte un dinar; iar venind cei dintâi, socoteau că vor lua mai mult, și au luat și ei tot câte un dinar. Iar după ce au luat, cârteau împotriva stăpânului casei, zicând că aceștia de pe urmă numai un ceas au lucrat și i-a plătit pe dânsii întocmai cu noi, care am purtat greutatea și zăduful zilei. Iar el răspunzând, a zis unuia dintr-înșii: „Prietene; nu-ți fac ție strâmbătate. Oare nu cu câte un dinar te-ai tocmit cu mine? I-ați al tău și mergi; ce-ți pasă că vreau ca și acestuia de pe urmă să-i dau ca și ție? Oare nu mi se cade să fac eu, ce vreau cu ale mele? Oare este ochiul său viclean, pentru că eu sunt bun?”.

O, milostivire a tatălui de familie! care cheamă pe toți fiii săi, spre a lucra pentru mântuirea lor, și care nu vrea ca vreunul dintr-înșii să fie lipsit de răsplătirea ostenețelor lui! Cerul este făgăduit chiar și aceloră care se întorc la pocăință către seara vieții, dacă vor întrebuința cum se cuvine puțină vreme ce le-a rămas. Deși nu se vor bucura de aceeași fericire și răsplătire, de care se vor bucura cei ce au purtat greutatea și căldura zilei, cel puțin vor fi mântuiți; iar pocăința lor nu va rămâne stearpă. Curaj deci, o, voi, care ați petrecut în lene și în nelucrare până la al unsprezecelea ceas! Mergeți fără zăbavă și lucrați în via Domnului și a părintelui de familie, că veți primi și voi plata; dar nu întârziati, căci îndată ce va veni seara și va apune soarele vieții, nu va mai fi timp și nici nu veți mai putea fi numărați între lucrători.

Rugăciune

Dumnezeul meu! Fiindcă Te-am cunoscut și Te-am iubit așa de târziu, ajută-mi ca să nu pierd nici o zi din cele ce mi-au rămas.

Să răscumpăr prin dragostea și râvna mea, puținul timp ce mi-a rămas pe pământ.

Hotărâre

Mă voi da cu totul lui Dumnezeu, Care binevoiește a mă chema la mântuire.

Nu voi lăsa să mă stăpânească cugetarea că, dacă viața trecută am întrebuințat-o rău, trebuie a mă deznădădui; ci, mă voi folosi de puținul timp ce bunătatea Dumnezeiească îmi mai lasă, fiindcă El vrea ca păcătosul să nu piară, ci să se mântuiască.

Gândirea XI.

„Iată, vin curând, și plata va fi cu Mine, ca să dau fiecăruia după faptele sale.”
(Apoc.22¹²)

Bucurați-vă și fiți plini de nădejde toți cei ce ați lucrat via tatălui de familie, din ceasul cel dintâi al zilei, și care ați purtat greutatea și v-ați luptat cu bărbăție. Ridicați capul; clipa mântuirii voastre este aproape și o mare răsplătire vă așteaptă în Ceruri, încă puțin timp și veți auzi aceste mângâietoare cuvinte: „O, slugă bună și credincioasă, intră întru bucuria Domnului tău”. Veniți de secerări cu bucurie, ceea ce ați semănat cu

lacrimi; uitați durerile voastre, că o viață nouă vi se pregătește.

Ce este mai nobil și mai venerabil pe pământ, decât un bătrân încărcat de ani și de virtuți? Încă de aici lumina veșniciei strălucește pe fruntea lui, și pe măsură ce trupul lui se pleacă către mormânt, Sufletul lui, care trăiește întru Domnul, se înalță vesel la libertatea sa, către locașurile Sfinților. El nu se teme de moarte, ci o dorește, precum muncitorul dorește sfârșitul lucrului său. Pentru ce să-i fie teamă? Slujește de atâta vreme lui Dumnezeu, de la Care n-a primit decât binefaceri, și ceasul cel de pe urmă, va fi acela al răsplătirii celei desăvârșite.

Sfântul Apostol Pavel, după ce a îmbătrânit în apostolie, zicea plin de nădejde cerească: „Eu, iată, mă jertfesc, și vremea despărțirii mele s-a apropiat; lupta cea bună m-am luptat, călătoria am săvârșit și credința am păzit. De acum mi s-a pregătit mie cununa dreptății, care mi-o va da mie Domnul în ziua aceea, Judecătorul Cel Drept; și nu numai mie, ci și tuturor celor care au iubit arătarea Lui”.

Creștini bătrâni! O, de ar fi aceste cuvinte și în gurile voastre! Ziceți-le adesea, cu căldură și dragoste, către Acela Care este dătătorul a tot darul desăvârșit. Adevărat, voi înșivă sunteți ca o jertfă, gata să cadă sub loviturile morții; dar nu veți lăsa în puterea ei, decât un trup slăbit de ani; iar Sufletul vostru, ieșind biruitor din luptele ce a repurtat, va merge să primească cununa dreptății.

Se poate să nu doriți a vedea pe Acela Care a zis ucenicilor Săi celor credincioși: „Iată vin, curând și

plata va fi cu Mine?”. Voi gemeți întru îndelungatul vostru exil, sunteți departe de Domnul, și ca afară de patria voastră. Doriți a vă uni cu Iisus Hristos? Aveți răbdare, că Domnul este aproape.

Rugăciune

Vino, o, Iisuse, vino cu plata Ta.

Gata este inima mea, Dumnezeuule! Gata este inima mea, deschide-mi corturile Tale.

Când voi intra în acest Sfânt Locaș? Că Sufletul meu a însetat de Dumnezeul Cel Viu.

Hotărâre

Voi binecuvânta ziua și noaptea, pe Domnul Care mi-a trimis darul Său, fără de care aș fi trăit și aș fi murit în păcate.

Nu mă voi încredere în mine, ca să nu pierd rodul ostenețelor, câștigate până acum.

Voi îngriji a întoarce și pe alții la calea mântuirii, prin cuvintele și prin faptele mele.

Gândirea XII.

„Acum, slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace.” (Lc.22⁹)

S fântul bătrân Simeon a așteptat ziua răscumpărării lui Israel, în tot cursul lungii sale vieți. Lui i s-a dat să vadă și să poarte în brațe pe Acela Care era trimis Mântuitor de la Dumnezeu. Și în culmea bucuriei lui, a stri-

gat: „Acum, mă vei slobozi, Stăpâne, în pace, că au văzut ochii mei lumina pregătită neamurilor, ca să le lumineze; și acum ei nu mai vor să vadă altceva pe pă-mânt. Zilele călătoriei mele s-au împlinit. Doresc a mă uni în sânul lui Avraam, cu părinții mei, patriarhii și Proorocii”.

Câți bătrâni care au murit în buna credință, au cântat această cântare a slobozirii, înainte de a muri? Când Iisus Hristos se unește cu un Suflet care gustă dulceața

Bătrânul și dreptul Simeon primind în brațele sale pe pruncul Iisus, cere dezlegare trupului și liniște Sufletului.

Bucură-te cea plină de Dar, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că din Tine a răsărit Soarele Dreptății...

Veselește-te și tu, bătrânule drept, cel ce ai primit în brațe pe Izbăvitorul Sufletelor noastre.

dragostei Lui, acest Suflet mai poate dori altceva, decât a se retrage în pace din această lume și a se uni cu Dânsul? Vai! zicea David: „Cât s-a prelungit ne-

mernicia mea!”. Să-și închipuiască cineva, un om care multă vreme a fost lipsit de lumină. Când după aceea va zări o rază binefăcătoare a soarelui, și va privi frumusețile naturii, cu ce nesațiu privește, cât dorește el, ca legăturile ce-l țin să se rupă, și să se vadă odată slobod, spre a se bucura de frumusețile naturii!

Asemenea și bolnavul care zace de mai mult timp pe patul durerii, nu are mai puțină dorință, a se ridica și a-și dobândi sănătatea. Ce vom zice de dorința aceasta? Poate a se asemăna aceea cu dorința Sufletului creștinului adevărat, care arde a se uni cu Făcătorul pentru totdeauna, și a se bucura de vederea Feței Lui?

Lăsându-se omul în această fericită dorință, groaza morții piere, și bătrânețele care îl apropie de mormânt, n-au nimic întristător. Dar pentru a părăsi viața, în care urmează a avea o conștiință liniștită, și în care nădejdea să poată avea loc, numai atunci primește cineva a pierde un bine, când este sigur că va câștiga altul mai mare. Cine ar fi acela care n-ar prefera viața și fericirea veșnică, în locul unei vieți plină de suferințe și gemete, sub povara anilor și a neputințelor? Doar acela căruia cugetul nu-i va fi muncit de viermele deznădejdiei și al fricii.

O, voi care ați ajuns la cea mai de pe urmă vârstă și care așteptați odihna! Călători oboșiți de un voiaj lung și ostentor!

Încă puțin timp, și veți părăsi acest loc de exil în care ați suferit destul; îl veți părăsi și veți intra în adevărata voastră patrie. Veți merge a vă închina în Biserica cea nefăcută de mână a Celui Atotputernic, și veți primi plata ostentelilor voastre ce vi s-a pregătit de Dânsul. Nu vă

întristați părăsind lumea, ci ziceți cu aceeași dragoste ca și bătrânul Simeon: „Acum, eliberează Stăpâne, pe robul Tău după cuvântul Tău, în pace”.

Rugăciune

O, Dumnezeu meu! Nădăduiesc că, prin această călătorie, se vor sfârși luptele și suferințele ce le-am avut pe pământ. Tu mi-ai dat, pe pământ, lungime de zile. Arată-mi și mântuirea Ta cea veșnică, când voi merge la locașul Dumnezeului Celui Viu și Părintelui meu.

Hotărâre

Hotărâsc să sfîțesc timpul bătrâneților prin fapte bune și prin virtuți creștinești.

Să imit pe sluga cea credincioasă, care înștiințată de venirea cea grabnică a stăpânului său, îl așteaptă ziua și noaptea, ca venind să-l găsească gata; și să nu-l surprindă fără veste.

Să cred, să nădăduiesc și să iubesc până la cea mai de pe urmă răsuflare a mea, pe Bunul și Milostivul Dumnezeu. Fie! Fie!

ÎNCHEIERE

Doamne Iisuse Hristoase, dă-mi picături de lacrimi ca să curățesc păcatele mele. Toată nădejdea mea spre Tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzește-mă sub sfânt acoperământul Tău! Rogu-Te, îndreptează-mă.

Sfârșit

și lui Dumnezeu laudă și închinăciune,
așa precum se cuvine.

Paraclisul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

*Care se zice la întristarea sufletului
și la vreme de nevoie*

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pre noi (de 3 ori).

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Prea sfântă Treime, miluiește-ne pre noi. Doamne, curățește păcatele noastre. Stăpâne, iartă fărădelegile noastre. Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluiește (de 3 ori).

Slavă ... Și acum...

Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, fie voia Ta, precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea spre ființă,

dă-ne-o nouă astăzi. Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău. Amin.

Doamne miluiește (de 3 ori).

Slavă... Și acum...

Veniți să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.

Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos, Împăratul nostru Dumnezeu.

Veniți să ne închinăm și să cădem la însuși Hristos, Împăratul și Dumnezeul nostru.

Psalmul 142

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea întru adevărul Tău, auzi-mă întru dreptatea Ta și să nu intri la judecată cu robul Tău, că nu se va îndrepta înaintea Ta tot cel viu. Că a prigonit vrăjmașul sufletul meu, împilat-a la pământ viața mea, așezatu-m-a întru întuneric ca pe morții veacului. Și s-a mâhnit întru mine duhul meu; întru mine s-a tulburat inima mea. Adusu-mi-am aminte de zilele cele din început, cugețat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale am gândit. Tins-am către Tine mâinile mele și sufletul meu ca niște pământ fără de apă. Degrab auzi-mă, Doamne, slăbit-a duhul meu. Să nu întorci fața Ta de la mine, și mă voi asemena celor ce se pogoară în groapă. Auzită fă mie dimineata mila Ta, că spre Tine am nădăjduit. Arată-mi mie, Doamne, calea în care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scoate-mă de la vrăjmașii mei, Doamne, la Tine am scăpat, învață-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeul meu;

Duhul Tău cel bun mă va povăţui la pământul cel drept. Pentru numele Tău Doamne mă vei via, întru dreptatea Ta vei scoate din necaz sufletul meu şi întru mila Ta vei sfârşi pre vrăjmaşii mei. Şi vei pierde pe toţi cei ce necăjesc Sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă, bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului (de 3 ori)

Către Născătoarea de Dumnezeu, acum cu osârdie să alergăm noi păcătoşii şi smeriţii şi să cădem cu pocăinţă, strigând din adâncul sufletului: Stăpână, ajută-ne, milostivindu-te spre noi; grăbeşte că pierim sub mulţimea păcatelor; nu întoarce pe robii tăi deşerţi, că pe tine singură nădejde te-am câştigat (de două ori).

Slavă... Şi acum...

Nu vom tăcea, Născătoare de Dumnezeu, pururea a spune puterile tale, noi nevrednicii. Că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi din atâtea nevoi? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, stăpână, că tu izbăveşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Apoi Psalmul 50: Miluieşte-mă, Dumnezeule...

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea

Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea egiptenilor scăpând israeliteanul, striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.

De multe ispite fiind cuprins, către tine alerg căutând mântuire, o Maică a Cuvântului şi Fecioară, de rele şi de nevoi mântuieşte-mă.

Asupririle chinurilor mă tulbură şi de multe scârbe se umple sufletul meu; aşază-le, Fecioară, cu liniştea Fiului şi Dumnezeului tău, ceea ce eşti cu totul fără de prihană.

Slavă...

Pe tine, ceea ce ai născut pe Mântuitorul şi Dumnezeu, te rog, Fecioară, izbăveşte-mă din nevoi, că la tine scăpând acum îmi tind şi sufletul şi gândul meu.

Şi acum ...

Fiind bolnav cu trupul şi cu sufletul, cercetării celei Dumnezeieşti şi purtării tale de grijă învredniceşte-mă tu, Maica lui Dumnezeu, că ceea ce eşti bună şi Născătoarea Celui bun.

Cântarea a 3-a:

Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta; că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unule, Iubitorule de oameni“.

Folositoare şi acoperământ vieţii mele te pun pe tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; tu mă îndreptează la adăpostirea ta, ceea

ce ești pricina bunătăților și credincioșilor întărire,
una întru tot lăudată.

Te rog, Fecioară, risipește-mi tulburarea sufletului
și viforul scârbelor mele; că tu, Maică Dumnezeiască,
pe Hristos Începătorul liniștei ai născut, ceea ce ești
de Dumnezeu fericită.

Slavă...

Ceea ce ai născut pe Făcătorul de bine, Care este
pricina bunătăților, bogăția facerii de bine izvorăște-o
tuturor, că toate le poți ca ceea ce ai născut pe Hristos
cel puternic intru tărie, una preacurată.

Și acum...

Fiind cuprins de neputințe cumplite și de chinurile
bolilor, tu, Fecioară, ajută-mi; cer ajutorul tău, Fecioa-
ră, că pe tine te știu comoară de tămăduiri neîmpuținată
și necheltuită, ceea ce ești cu totul fără de prihană.

Izbăvește de nevoi pe robii tăi, Născătoare de
Dumnezeu, că toți, după Dumnezeu, la tine scăpăm,
ca și către un zid nestricat și folositor.

Caută cu milostivire, cu totul lăudată, Născătoare
de Dumnezeu, spre necazul cel cumplit al trupului
meu și vindecă durerea sufletului meu.

Ceea ce ești rugătoare caldă și zid nebiruit, izvor
de milă și lumii scăpare, cu deadinsul strigăm către
tine, Născătoare de Dumnezeu, stăpână: Vino degrab
și ne izbăvește pe noi de nevoi, ceea ce ești singură,
grabnic folositoare.

Cântarea a 4-a:

Am auzit, Doamne, taina rânduiei
Tale, am înțeles lucrurile Tale și am
preaslăvit Dumnezeirea Ta.

Tulburarea patimilor mele și viforul
greșelilor mele alină-le, ceea ce ai născut
pe Domnul-Îndreptătorul, Dumnezeiască
Maică.

Chemând eu adâncul milostivirii tale, dă-mi-
mie, ceea ce ai născut pe Cel milostiv și pe Mântui-
torul tuturor celor ce te laudă, pe tine.

Slavă...

Îndulcindu-ne, Preacurată, cu darurile tale, ție
cântare de mulțumire cântăm, știindu-te pe tine Maica
lui Dumnezeu.

Și acum...

Nădejde și întărire și zid de scăpare nemișcat
câștigându-te pe tine, ceea ce ești întru tot lăudată, de
tot necazul ne izbăvim.

Cântarea a 5-a:

Luminează-ne pe noi, Doamne,
cu poruncile Tale și cu brațul Tău cel
înalt; pacea Ta dă-ne-o nouă, Iubi-
torule de oameni.

Umple, Preacurată, de veselie via-
ța mea, dăruindu-mi bucuria ta cea
nestricată, ceea ce ai născut pricina
veseliei.

Izbăvește-ne pe noi din nevoi, Născătoare de Dumnezeu, curată, ceea ce ai născut izbăvirea cea veșnică și pacea, care covârșește toată mintea.

Slavă...

Risipește negura greșelilor mele, dumnezeiască maică, cu strălucirea luminii tale, ceea ce ai născut Lumina cea Dumnezeiască și veșnică.

Și acum...

Tămăduiește, curată, neputința sufletului meu, învrednicindu-mă cercetării tale, și sănătate, cu rugăciunile tale, dăruiește-mi.

Cântarea a 6-a:

Rugăciunea mea voi vărsa către Domnul și Lui voi spune scârbele mele; că s-a umplut sufletul meu de răutăți și viața mea s-a apropiat de iad, și ca Iona mă rog: „Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă“!

Cum a mântuit de moarte și de putrefacție firea mea care era ținută de moarte și de putrefacție, pe Sine însuși dându-se spre moarte, Fecioară, roagă-te Fiului și Dumnezeului tău, să mă izbăvească de răutățile vrăjmașului.

Pe tine te știu folositoare și păzitoare prea tare vieții mele, Fecioară, care risipești tulburarea năpastelor și izgonești asupririle diavolilor; de aceea mă rog totdeauna: Izbăvește-mă de stricăciunea chinurilor mele.

Slavă...

Pe tine, Fecioară, te-am dobândit ca un zid de scăpare și sufletelor mântuire desăvârșită și desfătare în

scârbe; de lumina ta pururea ne bucurăm, o stăpână; și acum ne izbăvește din nevoi și din chinuri.

Și acum...

Acum zac în patul durerilor și nu este tămăduire trupului meu; ci mă rog ție, celei bune, care ai născut pe Dumnezeu, Mântuitorul lumii și Tămăduitorul bolilor, ridică-mă din stricăciunea durerilor.

Ceea ce ești păzitoare creștinilor nebiruită, și rugătoare neîncetată către Făcătorul, nu trece cu vederea glasurilor cele de rugăciune ale păcătoșilor; ci sânguiește ca o bună spre ajutorul nostru, care cu credință ne rugăm ție: Grăbește spre rugăciune și te nevoiește spre îmbălzire, apărând pururea pe cei ce te cinstesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Pomeni-voi numele Tău în tot neamul și neamul.

Stih: Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea ta și uita poporul tău și casa părintelui tău:

Slavă...

Părinte, Cuvinte și Duhule, Treime Sfântă, curățește mulțimea greșelilor noastre.

Și acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curățește mulțimea greșalelor noastre.

Stih: Miluiește-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale, curățește fărădelegile noastre.

Și stihurile acestea, glasul al 6-lea:

Ajutorului omenesc nu ne încredința pe noi, Prea-sfântă Stăpână, ci primește rugăciunea robilor tăi, că scârbele ne cuprind și nu putem răbda săgetările diavolilor; acoperământ nu ne-am agonisit nicăieri unde să scăpăm noi, păcătoșii, pururea fiind biruiți; mângâiere nu avem afară de tine, stăpâna lumii. Nădejdea și folositoarea credincioșilor, nu trece rugăciunile noastre, ci le fă de folos.

Nimeni din cei ce aleargă la tine nu iese rușinat, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; ci cerând dar bun, primește dăruirea către cererea cea de folos.

Prefacerea celor scârbiți, izbăvirea celor neputincioși fiind, izbăvește pe robii tăi, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, pacea, celor din războaie, liniștea celor înviforați singura folositoare a credincioșilor.

Cântarea a 7-a:

Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credința Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: „Dumnezeul părinților noștri, bine ești cuvântat“.

Când ai vrut să rânduiești mântuirea noastră, Mântuitorule, Te-ai sălășluit în pânțele Fecioarei, pe care ai arătat-o folositoare lumii. Bine ești cuvântat Dumnezeul părinților noștri.

Maică preacurată, roagă pe Domnul milei, pe Care L-ai născut, să izbăvească de păcate și de întinăciune sufletească pe cei ce cântă cu credință: Bine ești cuvântat, Dumnezeul părinților noștri.

Slavă ...

Comoară de mântuire și izvor de curăție, turn de tărie și ușă de pocăință pe ceea ce Te-a născut pe Tine ai arătat-o celor ce cântă: Bine ești cuvântat, Dumnezeu părinților noștri.

Și acum ...

De neputințele trupești și de păcatele sufletești, pe cei ce vin cu dragoste către acoperământul tău cel Dumnezeiesc, învrednicește-i să fie tămăduiți, Născătoare de Dumnezeu, care ai născut nouă pe Mântuitorul Hristos.

Cântarea a 8-a:

Nu trece cu vederea pe cei ce au trebuință de ajutor de la tine, Fecioară, pe cei care cântă și te preainalță întru toți vecii.

Tămăduiește neputința sufletului meu și durerile trupului meu. Fecioară, ca să te slăvesc, curată, în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Bogăție de tămăduiri verși, Fecioară, celor ce te laudă cu credință și preainalță nașterea ta cea negrăită.

Și acum...

Tu izgonești asuprirea și năvălirea patimilor, Fecioară; pentru aceia te laudăm în toți vecii.

Stih: Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-L și preainălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Irmosul:

Pe Împăratul ceresc, pe Care îl laudă ostile îngerști, „lăudați-L și-L preainălțați întru toți vecii“.

Cântarea a 9-a:

Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu te mărturisim pe tine, Fecioară curată, noi cei izbăviți prin tine, slăvindu-te „cu cetele cele fără de trup“.

Să nu întorci fața ta de la izvorul lacrimilor mele, Fecioară, care ai născut pe Hristos, Cel ce a șters toată lacrima de pe fața tuturor.

Umple de bucurie inima mea, Fecioară, ceea ce ai primit plinirea bucuriei și ai pierdut grija păcatului.

Slavă ...

Cu strălucirea luminii tale luminează, Fecioară, negura neștiinței și o izgonește de la cei ce cu credință te mărturisesc pe tine Născătoare de Dumnezeu.

Și acum ...

Pe mine, care zac de boală în locul cel de răutate, tămăduiește-mă, Fecioară, și mă întoarce din nesănătate în sănătate.

O, prealuminate nor, Maica lui Dumnezeu, pe cei ce se luptă cu noi surpă-i cu dreapta ta cea stăpânitoare și atotputernică; celor ce sunt în scârbe le ajută, pe cei asupriți îi mântuiește și dezleagă de păcate pe cei ce se roagă ție, că toate le poți câte le voiești.

Apoi:

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și

Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Apoi stihirile acestea

Pentru toți care scapă cu credință sub acoperământul tău cel puternic te rogi, ceea ce ești bună; că noi, păcătoșii, nu avem altă izbăvire către Dumnezeu în nevoi și în necazuri, pururea fiind încărcăți cu multe păcate, Maica Dumnezeului celui de sus. Pentru aceea cădem înaintea ta să ne izbăvești pe noi, robii tăi, din toate nevoile.

Stih: Pomeni-voi numele tău în tot neamul și neamul...

Tuturor scârbiților bucurie, asupriților folositoare, flămânzilor dătătoare de hrană, străinilor mângâiere, celor învăluți adăpostire, bolnavilor cercetare, celor neputincioși acoperământ și sprijinire, toiaș bătrânelor, tu ești, Precurată, Maica Dumnezeului celui de sus; pentru aceea ție ne rugăm: Grăbește și miluiește pe robii tăi.

Stih: Ascultă, fiică, și vezi și pleacă urechea ta și uită poporul tău și casa părintelui tău.

Bucură-te, Fecioară precurată; bucură-te, cinstitul sceptru al împăratului Hristos; bucură-te, ceea ce ai crescut Strugurele cel de taină, bucură-te ușa cerului și rugul cel nears; bucură-te, luminează a toată lumea; bucură-te, bucuria tuturor; bucură-te, mântuirea

credincioșilor; bucură-te, apărătoarea și scăparea tuturor creștinilor, stăpână.

Slavă ... Și acum ...

Bucură-te, lauda a toată lumea; bucură-te, casa Domnului; bucură-te, munte umbrit, bucură-te, scăpare; bucură-te, ceea ce ești sfeșnic de aur; bucură-te, Preacurată, care ești slava creștinilor; bucură-te, Marie, Maica lui Hristos Dumnezeu; bucură-te, rai; bucură-te, masa cea dumnezeiască; bucură-te, biserică; bucură-te, năstrapă de aur; bucură-te, bucuria tuturor.

Pe ceea ce este mai înaltă decât cerurile și mai curată decât strălucirile soarelui, care ne-a izbăvit pe noi din blestem, pe Stăpâna lumii, cu cântări să o cinstim.

Pentru păcatele mele cele multe mi se îmbolnăvește trupul și slăbește sufletul meu; la tine scap, ceea ce ești plină de daruri; nădejdea tuturor celor fără de nădejde, tu îmi ajută.

Stăpâna și Maica Izbăvitorului, primește rugăciunea nevrednicilor robilor tăi, ca să fii folositoare către Cel ce S-a născut din tine, o, Stăpâna lumii, fii mijlocitoare.

Cântăm cu osârdie acum cântare de bucurie ție, celei întru tot lăudată, Născătoare de Dumnezeu. Cu Înaintemergătorul și cu toți Sfinții, roagă-L Născătoare de Dumnezeu, ca să ne mântuiască pe noi.

Toate ostile îngerești, Înaintemergătorul Domnului, cei doisprezece Apostoli și toți Sfinții, împreună cu Născătoarea de Dumnezeu, faceți rugăciuni ca să ne mântuiască pe noi.

Mută să fie gura păgânilor celor ce nu se închină cinstitei icoanei Tale, celei zugrăvite de Sfântul Apostol și Evanghelist Luca, ceea ce se cheamă povățuitoare.

Milostivă fii mie, smeritului, că afară de tine altă scăpare nu știu eu, cel ce sunt plin de tot felul de păcate. Miluiește-mă, nădejdea creștinilor.

Rugăciune către Maica Domnului

Preasfântă Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, Ceea ce ești singură Preacurată și cu sufletul și cu trupul, cea ce singură ești mai presus de toată curăția și întreaga înțelepciune și feciorie; Ceea ce singură toată te-ai făcut lăcaș a tot darului preasfântului Duh și pe însăși puterile cele fără de materie, fără de asemănare le covârșești cu curătenia și cu sfințenia sufletului și a trupului, caută spre mine pângăritul, necuratul și întinatul, și cu sufletul și cu trupul cu întinăciunea împătimirii vieții mele cei desmierdate. Curățește-mi mintea mea cea pătimasă, spală-mi și îndreptează-mi gândurile mele cele rătăcite și orbite, îndreptează-mi și povățuiește-mi simțirile mele. Slobozește-mă de obiceiul cel prea rău și urât care deapururea ziua și noaptea mă tiranisește pe mine, al necuratelor mai înainte prinderi în minte, și al patimilor. Oprește-mă despre tot păcatul cel cu lucrare, și îmi dăruiește trezire și socoteală deslușitoare întunecatei și ticăloasei minții mele, spre îndrep-

tarea greșelilor și a căderilor mele. Ca de întunericul păcatului izbăvindu-mă, să mă învrednicesc a te slavi, și a te lăuda cu îndrăzneală, pe Tine cea singură adevărată Maică a adevăratei Lumini, a lui Hristos Dumnezeuul nostru. Că Tu singură împreună cu Dânsul, și printr-în-sul ești binecuvântată, și prea proslăvită de toată zidirea cea văzută și cea nevăzută, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, mântuiește-ne pe noi.

Amin!

CANON DE RUGĂCIUNE CĂTRE MAICA DOMNULUI MAI ÎNAINTE DE CEASUL MORTII

Rugăciunile începătoare

În Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Amin.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, Slavă Ție!

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, Slavă Ție!

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, Slavă Ție!

Împărate Ceresc, Mângâietorul, Duhul adevărului, care pretutindenea ești și toate le împlinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și Te sălășluiește întru noi și ne curățește pe noi de toată necurăția și mântuiește, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi!

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi!

Sfinte Dumnezeu, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi!

Slavă... Și acum...

Preasfântă Treime, miluiește-ne pe noi. Doamne, curățește păcatele noastre. Stăpâne, iartă fără-delegile noastre. Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru Numele Tău.

Doamne miluiește (de 3 ori)

Slavă... Și acum...

Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău.

Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi. Amin!

Cântarea 1:

Stih: Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, miluiește-mă în ceasul morții mele.

Adâncul mării celei sărate ale acestei vieți, plină de deșertăciuni și de multe feluri de patimi, iată mi s-a apropiat vremea ca să o trec, după porunca Stăpânului. Ci, o, amar mie ticălosului! Că ocârmuitor spre

liman de liniște nu am, pentru păcatele mele și nu știu cum voi trece. Pentru aceea, Preasfântă, Stăpâna mea Marie, Maica lui Dumnezeu, iată acum mai înainte de ceasul morții mele, cu umiliința sufletului meu mă rog ție: cu pocăință îndreptează calea mea și când vei vedea sfârșitul meu, grăbește curând și vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine nici te depărta de la mine, întru înspăimântătorul ceas al morții mele, izbăvindu-mă de cumpliții draci și de groaznica lor vedere, **Marie prea dulce, nădejdea mântuirii mele.**

Stih: Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, miluiește-mă în ceasul morții mele.

Iată ziua și ceasul cel însemnat al sfârșitului meu se apropie, vrând să se despartă întinatul și tăvălitul meu suflet, din acest spurcat trup și să-l ducă înaintea strașnicului Judecător. Iată, acum înainte de ceasul sfârșitului meu apucând, mă rog ție: Preasfântă, Stăpâna mea Marie, Născătoare de Dumnezeu; cu pocăință îndreptează calea mea și, când vei vedea sfârșitul meu, grăbește curând de vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine nici te depărta de mine, întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, ci mă izbăvește de cumpliții draci și de groaznica lor vedere, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Slavă...

Sfinte îngere, păzitorul vieții mele, cu toate puterile Cerești: Sfântul Ioan, Botezătorul Mântuitorului, cu

toți Sfinții lui Dumnezeu, văzând smeritul meu suflet în ceasul ieșirii mele, cuprins și necăjit fiind de puterile întunericului, stați cu rugăciunea voastră înaintea lui Dumnezeu, rugându-vă cu dinadinsul pentru mine milostivirii Lui. Iar tu, Preasfântă, Stăpâna mea, Născătoare de Dumnezeu, cu pocăință îndreptează calea mea și, când vei vedea sfârșitul meu, grăbește de vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici te depărta de mine acum, întru înspăimântătorul ceas al morții mele, izbăvindu-mă de cumpliții draci și de groaznica lor vedere, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Și acum...

Iată, ticăloasa mea viață ca un somn a trecut, ca o umbră de nor, ca o floare de câmp s-a veștejit și încheieturile mădularelor mele au început a slăbi în trupul meu, a se schimonosi și a se clătina. Iar răutățile faptelor mele au covârșit mulțimea nisipului mării. Acelea mă înspăimântă pe mine în ceasul ieșirii mele. Pe cine voi afla atunci ajutor cu milă. O, amar mie, ticălosului, iubitor de păcate fiind. Pentru aceea, Preasfântă, Stăpâna mea Marie, Născătoare de Dumnezeu: iată acum, mai înainte de ceasul morții mele, apucând cu umilința sufletului meu, cad și te rog pe tine; când vei vedea sfârșitul meu, grăbește și vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici te depărta de mine acum și întru înfricoșătorul ceas al morții mele, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Cântarea a 3-a:

Stih: Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, miluiește-mă în ceasul morții mele.

Iată, m-a cuprins frică negrăită și cutremur nespus și se sfârșește întru mine duhul meu, văzând că ceasul meu se apropie și sufletul meu se va despărți de împușitul meu trup și voi merge gol, părăsit de toți, prin mijlocul oștilor cumpliților draci și voi fi oprit la vâmile lor și nu va fi nimenea să-mi ajute. Ci, o, Preasfântă, Stăpâna mea Marie, Maica lui Dumnezeu, iată mai înainte de acel ceas înfricoșat, cu smerenie cad și cu umilință te rog pe tine, când vei vedea sfârșitul meu, grăbește, de vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nu mă da pe mine, nici te depărta de mine, întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, izbăvindu-mă de cumpliții draci și de vederea lor întunecată, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Stih: Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, miluiește-mă în ceasul morții mele.

Apropiatu-s-a ziua, lângă uși este ceasul întru care lumina minții mele se va stinge și va slăbi de dureri glasul meu, organul cuvintelor mele se va lega, virtutea mea mă va lăsa pe mine. Vrajmașul cel ucigător de oameni, nicidecum nu încetează, necăjindu-mi păti-mașul meu suflet. Preasfântă, Stăpâna mea Marie, Născătoare de Dumnezeu, Ceea ce ești nădejdea și scăparea mea, mângâierea și bucuria mea, când vei

vedea sfârșitul meu, grăbește și vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici te depărta de mine, întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, izbăvindu-mă de cumpliții draci și de vederea lor întunecată, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Slavă...

Sfinte îngere păzitorul meu, cu toate puterile cerești, Sfinte Ioane, Botezătorul Mântuitorului, cu toți Sfinții lui Dumnezeu adunându-vă, faceți rugăciune Stăpânului vostru pentru mine osânditul, aducându-vă aminte de neputințele trupești. Tu, Preasfântă, Stăpâna mea Marie, Născătoare de Dumnezeu, pentru multa și marea ta milostivire, care dintâi ai avut-o și acum și pururea o ai spre păcătoșii cei osândiți la munci, nu mă lăsa pe mine osânditul, nici nu mă da pe mine, nici nu te depărta de mine, întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, izbăvindu-mă de cumpliții draci și de întunecata lor vedere, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Și acum...

Nu-ți întoarce marea și nemăsurata adâncime a milostivirii tale, de la mine păcătosul robul tău, deși strigă din pământ faptele mele, spre pierzarea mea și păcatele mele cele tănuite, de față îmi arată osândirea mea. Caută cu milă, dintru preainalt scaunul tău. Când vei vedea sfârșitul meu, grăbește, Stăpână, de vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nu mă da pe mine, nici te depărta de mine, acum și întru înspăimântăto-

rul ceas al ieșirii mele, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Cântarea a 4-a:

Stih: Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, miluiește-mă în ceasul morții mele.

Auzit-am glasul trâmbiței întru inima mea, zicându-mi: O, ticălosule, pentru ce nu iei aminte și nu te socotești. Iată, Judecătorul va să-ți ceară socoteală de chivernisirea casei sufletului și nu vei mai putea să fii ispravnic. Pentru aceasta s-a mâhnit duhul meu, întru mine s-a tulburat inima mea, au slăbit genunchii mei, trupul meu s-a schimbat și mădularele mele au început a se desface. Tu, Ceea ce ești adevărată scăpare a păcătoșilor și izbăvire, Preasfântă, Stăpâna mea Marie, Născătoare de Dumnezeu, iată și eu acum, mai înainte de sfârșitul meu, din adâncul inimii mele mă rog milei tale: fii mie întru ajutor, rugând pentru mine pe Judecătorul și nu mă lăsa, nici te depărta de mine acum și întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Stih: Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, miluiește-mă în ceasul morții mele.

Toate zilele vieții mele, întru lene nesimțită și întru dezmiardări și nebunii le-am cheltuit, nicidecum socotind în gândul meu pentru mântuirea mea. Iar acum apropiindu-se sfârșitul meu, mi-am adus aminte de viața mea cea în deșert petrecută și de faptele mele

cele de rușine. Cum voi fi întrebat chiar și de cuvinte și tainele mele toate care se vor vedea pe față, deci mă cutremur și foarte mă tem, văzându-mă întru toate vinovat de moarte. Pentru aceasta, Preasfântă, Stăpâna mea, Născătoare de Dumnezeu, Ceea ce ești adevărată scăpare și izbăvire a păcătoșilor, iată și eu, mult păcătosul, acum, mai înainte de sfârșitul meu cad și cu umilință din adâncul sufletului meu mă rog ție: văzându-mi sfârșitul meu, sânguește și te grăbește și vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici nu te depărta de mine întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, izbăvindu-mă de cumpliții draci și de întunecata lor vedere, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Slavă...

Sfinte Îngere păzitorul meu, cu toate Puterile cerești, Sfinte Ioane Botezătorule al Mântuitorului, cu toți Sfinții lui Dumnezeu, iată din amărăciunea inimii mele plâng nemângâiat și mă tânguiesc vouă, că zilele mele în zadar și în deșertăciune le-am petrecut și s-a apropiat sfârșitul meu și ceasul ieșirii mele și voi merge gol și plin de rușine prin locuri întunecate, pline de draci cumpliți și nu va fi nimeni care să-mi ajute. Deci mă rog vouă, măcar la sfârșitul meu, loviți cu toiagul pocăinței inima mea cea împietrită, că doar vor ieși lacrimi de curățire a spurcăciunilor mele. Iar tu, o, preamilosivă, Stăpâna mea Marie, Maica lui Dumnezeu, iată acum, mai înainte de sfârșitul meu, cu umilința sufletului mă rog ție: când vei vedea sfârșitul meu, grăbește curând și vino în ajutorul meu și nu mă

lăsa pe mine, nici te depărta de mine întru înfricoșătorul ceas al ieșirii mele, izbăvindu-mă de cumpliții draci și de cumplita lor vedere, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Și acum...

Îngreuiat fiind cu sarcina păcatelor mele și apropiindu-se ceasul sfârșitului meu, nu știu ce voi face. De voi căuta spre Cer, văd pe Judecătorul mânios pe mine. De voi căuta spre văzduh, văd pe vrăjmașii văzduhului, lațuri gătindu-mi mie. De voi căuta în jos, văd iezerul gheenei deschis dedesubtul meu, care mă așteaptă pentru faptele mele. Iară tu, Ceea ce ești adevărată scăpare și izbăvire a păcătoșilor, Preasfântă, Stăpâna mea, Născătoare de Dumnezeu, grăbește și vino curând în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici nu te depărta de mine, întru înspăimântătorul ceas al morții mele, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Cântarea 5-a:

Stih: Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, miluiește-mă în ceasul morții mele.

Necurații și cei ce se depărtează de poruncile cele mai dulci decât mierea, ale preadulcelui Iisus și s-au supus înșelătoarelor patimi ale dulceților trupești, dintre care cel dintâi sunt eu, ticălosul, știu că nu vor gusta din dulceața Raiului, precum este scris (că trupul și sângele, Împărăția lui Dumnezeu nu o vor vedea). O, Preasfântă, Stăpâna mea Marie, Născătoare de Dumnezeu, Ceea ce ești nădejdea păcătoșilor

și adevărată scăpare și izbăvire, iată și eu, acum, mai înainte de sfârșit, cu umilință mă rog ție; văzând sfârșitul meu, grăbește și curând vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici te depărta de mine, întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Stih: Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, miluiește-mă în ceasul morții mele.

Gândind și aducându-mi aminte de spurcatele și necuvioasele fapte ale vieții mele ce a trecut, o, cum mă rușinez și mă înspăimânt foarte și mi-a slăbit tăria mea, de întunecata și strașnica groază care mă așteaptă pe mine, la ieșirea mea din această lume înșelătoare și plină de deșertăciuni, singur și gol fiind. O! Amar și vai mie, păcătosului, neștiind ce voi face. Însă am înțeles pentru tine, Născătoare de Dumnezeu, Preasfântă, că tuturor păcătoșilor care te roagă pe tine cu credință, le ești grabnică ajutoare și din nevoi izbăvitoare, pentru aceasta și eu, ticălosul, îndrăznind cu credința inimii mele, cad la milostivirea ta și cu mare nădejde mă rog ție, Preasfântă Stăpâna mea, când vei vedea sfârșitul meu, grăbește și vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici nu te depărta de mine, acum și întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Slavă...

Sfinte îngere, păzitorul vieții mele, cu toate puteri-le și oștile îngerești. Sfinte Ioane, Botezătorule al Mântuitorului, cu toți Sfinții lui Dumnezeu, cei ce

sunteți grabnici folositori, mai vărtos oamenilor celor păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Vă rog dar și eu pe voi, nu vă îngreșoșați nici de mine spurcatul, care în multă lenevire, în necurate fapte trupești și în toate răutățile mi-am cheltuit zilele vieții mele și acum apropiindu-mă de sfârșitul meu, în adâncul pieirii mă aflui căzut; ci, stați toți împreună și faceți rugăciune către Dumnezeu pentru mine osânditul. Iar tu, o Preasfântă, Stăpâna mea Marie, Maica lui Hristos Dumnezeu, când vei vedea sfârșitul meu, grăbește și vino curând în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici te depărta de mine, întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, izbăvind-mă de cumpliții draci și de întunecata lor vedere, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Și acum...

Spaimă și durere nesuferită și cutremur nespus a intrat la inima mea, aducându-mi aminte de ieșirea mea din acestea de aici, că trupul meu se va arunca ca o spurcăciune viermilor și oasele mele spre putrezire, iar cu sufletul meu voi merge gol, pe calea care mi-am pregătit în viața mea, ca să-mi iau partea după faptele mele, neavând pe nimenea din lume întru ajutorul meu. Deci iată, o, preamilostivă Maică, mai înainte de acel înfricoșat ceas, cu umilința sufletului meu, mă rog bunătății tale, Preasfântă Stăpâna mea, Născătoare de Dumnezeu, văzându-mi sfârșitul meu, mă rog, grăbește curând de vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici te depărta de mine întru înspăimântăto-

rul ceas al ieșirii mele, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Cântarea a 6-a:

Stih: Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine în ceasul morții.

Iona numai o poruncă a lui Dumnezeu nu a păzit, și, cu judecata lui Dumnezeu, de certare nu a scăpat. Că vrând să meargă cu corabia spre Tarsis, a fost aruncat în adânc și l-a înghițit chitul mării. Dar eu, ticălosul, care nici o poruncă a lui Dumnezeu, Stăpânul meu, nu știu să fi păzit, cum voi scăpa de cumplita certare, când voi vrea după poruncă, să călătoresc din acestea de aici? O! Amar și vai mie atuncea, o Preasfântă și preamilostivă, Stăpâna mea, Marie, Maica lui Hristos, Dumnezeu nostru, Ceea ce ești nădejdea, scăparea și mântuirea păcătoșilor, iată și eu, multpăcătosul, mai înainte de sfârșitul meu, cad și mă rog ție cu umilința sufletului meu, când vei vedea sfârșitul meu, grăbește și vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nu mă da pe mine, nici te depărta de mine întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Stih: Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, miluiește-mă în ceasul morții mele.

Călătorind oarecând Hristos Domnul cu ucenicii Săi pe mare, a început vifor cu învolburare strașnică, iar ucenicii spăimântându-se, au strigat, zicând:

„Doamne, Doamne, mântuiește-ne că pierim”. Dar eu ticălosul, călătorind dintru această lume, când se va ridica asupra mea viforul și volbura întunericului, către cine voi striga atunci, ca să mă mântuiască. Pentru că pe Domnul și Stăpânul meu, pururea L-am mâniat și L-am scârbit cu păcatele mele și cu faptele mele cele de rușine. Pe cine voi ruga atunci, fiind gol și singur. O, amar și vai mie, de viața mea cea în deșert trecută, însă înțelegând de tine, preamilostivă, Stăpâna mea Marie, Maica lui Hristos Dumnezeu, că ești grabnică ajutătoare celor ce te roagă pe tine și păcătoșilor mântuire, iată și eu, mult-păcătosul, apucând acum mai înainte de sfârșitul meu, cu umilința sufletului căzând, mă rog bunătății tale: când vei vedea sfârșitul meu, grăbește și vino curând în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici te depărta de mine, întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, ci mă izbăvește de cumplitii draci și de vederea lor întunecată, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Slavă...

Sfinte îngere, care ai fost dat spre păzirea ieșirii mele, deși în zadar mi-am cheltuit zilele și anii vieții mele cele scumpe și acum apropiindu-se ziua cea mai de pe urmă a sfârșitului meu, cad și mă rog ca împreună cu toate oștile Cerești, stând înaintea lui Dumnezeu, să faceți rugăciune pentru mine nevrednicul, ca să nu fiu dat în ceasul morții mele, după faptele mele, în mâinile cumplitilor draci, care cu mare bucurie așteaptă ieșirea mea. Sfinte Ioane, Botezătorule al Mântăptă ieșirea mea.

tuitorului, împreună cu toți Sfinții lui Dumnezeu, văzând că se apropie ziua cea mai de pe urmă a sfârșitului meu, aducându-vă aminte de neputințele trupești și de dragostea cea frățească întru Hristos, faceți rugăciune către Dumnezeu pentru mine osânditul, ca pentru rugăciunile și faptele voastre cele bune, să fiu izbăvit de vederea cumplitilor draci la ieșirea și mergerea mea din lumea aceasta. Iar tu, o, preamiliostivă Stăpâna mea, Născătoare de Dumnezeu, văzându-mi sfârșitul meu, grăbește curând și vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nu mă da pe mine întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Și acum...

Din tinerețile mele, eu pe tine te-am avut nădejde și mângâiere în supărările mele și scăpare întru nevoile mele și chivernisitoare trebuințelor mele și păzitoare nerușinată vieții mele. Acum apropiindu-se sfârșitul meu, spre mila ta mă nădăjduiesc. Tu, Preasfântă, Stăpâna mea Marie, Maica lui Hristos Dumnezeu, văzându-mi sfârșitul meu, grăbește curând de vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nu mă da pe mine întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.

Condac:

Suflete al meu, suflete al meu, deșteaptă-te din somnul lenevirii. Pentru ce nu iei aminte de sineți? Iată lumina vieții tale se stinge și tainele tale cele ascunse se vor descoperi și Judecătorul este lângă ușă, aș-

teptând răspunsul tău, pentru aceea acum, mai înainte de ceasul ieșirii mele, suspină și plângi cu amar, lacrimând și strigând din adâncul inimii: Judecătorule, Stăpâne și Ziditorul meu, pentru Sfintele rugăciuni ale Preasfintei și Preacuratei Mariei, Maicii Tale, nu mă da pe mine în mâinile cumplitilor draci întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, ci, Tu însuși, cu pace în mâinile Tale, primește-mă.

Cântarea a 7-a:

Stih: Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, miluiește-mă în ceasul morții mele.

Petrecându-mi în zadar zilele anilor mei și viața mea cea scumpă, am ațâțat văpaia cea nestinsă a gheenei, precum însumi mă cunosc pe mine și tânguindu-mă însumi mă vădesc și din faptele mele nu este nădejde de mântuirea mea, ci osândit foarte și pierit mă aflu. Însă tu, Ceea ce ești nădejdea și scăparea mea, bucuria și mântuirea mea, Preasfântă, Stăpâna mea, Născătoare de Dumnezeu, văzând sfârșitul meu, grăbește curând și vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici te depărta de mine, acum și întru înspăimântătorul ceas al morții mele, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Stih: Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, miluiește-mă în ceasul morții mele.

Pleacă-ți urechea ta spre rugăciunea mea umilită, Preacurată Fecioară Marie, Maica lui Hristos Dumnezeu și Mântuitorul nostru, că, iată, apucând acum mai

Înainte de sfârșitul meu, cu umilință mă rog ție, din căldura sufletului meu, auzi-mă, ceea ce ești bună, dintru înălțimea măririi tale și, când vei vedea sfârșitul meu, grăbește, curând, de vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici te depărta de mine, întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, izbăvindu-mă de cumpliții draci și de vederea lor groaznică, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Slavă...

Sfinte îngere, păzitorul vieții mele, cu toate oștile îngerești, cu Sfântul Ioan, Botezătorul Mântuitorului, cu toți Sfinții lui Dumnezeu, faceți rugăciune către Dumnezeu, pentru mine osânditul și pierdutul, care în multă lenevire, în fărădelegi, în fapte necuvioase, în nebagare de seamă și în tot felul de răutăți mi-am cheltuit toată viața mea. Pentru aceea cad și mă rog ție, Preasfântă Stăpâna mea, cu umilința sufletului meu, ca să nu fiu dat cumpliților draci, la ieșirea mea, după faptele mele. Tu, Preasfântă, Stăpâna mea, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și scăparea mea, bucuria și mângâierea mea, văzându-mi sfârșitul meu, sârguiește degrabă și vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici nu te depărta de mine, întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Și acum...

Iată s-au trecut în deșert zilele mele și s-a apropiat ziua cea mai de pe urmă a sfârșitului meu, Stăpână preamilostivă, Născătoare de Dumnezeu, miluiește

sufletul meu cel neînțelegător, care cere și așteaptă ajutorul și acoperământul tău. Vino degrab în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici te depărta de mine, întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, ci mă izbăvește de cumpliții draci și de groaznica lor vedere, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Cântarea a 8-a:

Stih: Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, miluiește-mă în ceasul morții mele.

Măinile Tale m-au făcut și m-au zidit, Doamne, dar lăsându-mă slobod în voia mea, am ieșit din porunca Ta. Fiind eu făptura Ta și Tu, Făcătorul meu, Te-am și scârbit pe Tine, o, Dumnezeul meu, cu mulțimea fărădelegilor mele. Tu însuși mă ceartă cu părinteasca Ta milă, străinilor vrăjmași nu mă da pe mine, ci surpă-i pe dâșii cu puterea Ta, iar tu, Preasfântă, Stăpâna mea Marie, Născătoare de Dumnezeu, Ceea ce ești nădejdea și scăparea mea, mângâierea și bucuria mea, când vei vedea sfârșitul meu, grăbește curând și vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici nu te depărta de mine, întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, ci mă izbăvește de cumpliții draci și de groaznica lor vedere, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Stih: Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, miluiește-mă în ceasul morții mele.

Robul cel leneș și viclean, care luând talantul Stăpânului său l-a ascuns în pământ, sunt eu, ticălosul. Darul bunătăților pe care l-am luat din mâna Stăpânului

lui meu, nici o dobândă nu i-am agonisit, deci cum mă voi arăta Lui? Ce voi răspunde Stăpânului meu când voi auzi groaznicul Lui glas, zicând: legați-l pe el și-l aruncați întru întunericul cel mai dinafară. Tu, nădejdea și scăparea mea, Preasfântă Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, iată acum, mai înainte de sfârșitul meu apucând, cu umiliința sufletului meu cad și mă rog ție: când vei vedea sfârșitul meu, grăbește și vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici te depărta de mine, întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, izbăvindu-mă de cumpliții draci și de groaznica lor vedere, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Cântarea a 9-a:

Stih: Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, miluiește-mă în ceasul morții mele.

Moșia pe care a pierdut-o strămoșul Adam, pentru călcarea poruncii Stăpânului, cu Sfântul Botez iarăși o dobândisem și cu darul eram fiul celui Preaînalt. Iară supunându-mă spurcatelor fapte cu înșelăciunea fărădelegilor mi-am spurcat veșmântul cel curat din botez și m-am îmbrăcat în veșmânt necurat și sfârșitul meu s-a apropiat și cum voi ieși să merg, ca să mă arăt Domnului meu?

Preasfântă, Stăpâna mea Marie, Maica lui Hristos Dumnezeu și Mântuitorul nostru, Ceea ce ești buna nădejde și scăparea mea, mângâierea și bucuria mea cea grabnică, ajutătoare celor ce te cheamă pe tine în nevoile lor, iată și eu, cunoscând necazul care mă

așteaptă pe mine la ieșirea mea, pentru păcatele mele, apucând acum mai înainte de ceasul ieșirii mele, cu umiliința sufletului meu mă rog bunătății tale: când vei vedea sfârșitul meu, grăbește și vino, Stăpâna mea, în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici te depărta de mine, întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, mă izbăvește de cumpliții draci și de groaznica lor vedere, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Stih: Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, miluiește-mă în ceasul morții mele.

Scris este în Scripturi, cum că se va da fiecăruia după faptele lui. Aceasta mă tulbură pe mine și mă înspăimântă de ieșirea mea, că faptele mele, de la tinerețe și până la bătrânețe, spre pieire mă trag. Însă îmi aduc aminte, că iarăși este scris, că nimeni din acei ce aleargă la acoperământul milostivirii tale nu iese deșert nici rușinat, Preacurată Maică. Pentru aceea și eu, mult-păcătosul, iată apucând mai înainte de sfârșitul meu, cu credința mea care o am spre tine, te rog pe tine, Maica Lui Dumnezeu: când vei vedea sfârșitul meu, grăbește curând și vino spre ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici te depărta de mine, întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, ci mă izbăvește de cumpliții draci și mă acoperă de groaznica lor vedere cea întunecată și mă petrece prin văzduhul cel cu vămi cumplite, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Slavă...

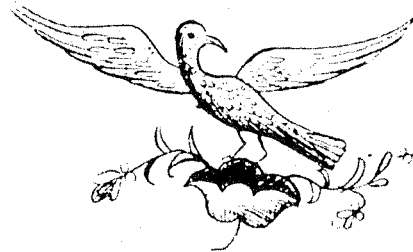
Preasfântă Treime, Părinte, Fiule și Duhule Sfinte, unul Făcătorul și Dumnezeuul meu, Ție îți sunt eu

Însemnat din pântecul maicii mele și după nașterea mea Ție îți sunt numit și în numele Tău sunt botezat și în credința Ta sunt crescut. Fiind biruit de neputințele firii trupești și de obiceiurile și înșelăciunile lumenești, am călcat poruncile Tale și am făcut fărădelege înaintea Ta și toate zilele mele în necunoștință, nebunește și în nepurtare de grijă le-am cheltuit. Și acum, iată că se apropie sfârșitul meu și ce bunătați îți voi aduce Ție din viața mea O! Dumnezeu meu, nu aflu în mine fapte cuvioase, însă de am și făcut toată fărădelegea înaintea Ta, dar de credința Ta nu m-am lepădat și la Dumnezeu străin nu am dat cinstea Ta. Pentru aceea, o, Dumnezeul meu, nu mă lepăda pe mine de la Sfântă mila Ta și nu mă da pe mine străinilor vrăjmași, ci măcar în ziua cea de pe urmă, proslăvește-Ți mila Ta, întru mine nevrednicul, robul Tău. Iară Tu, nădejdea și scăparea mea, mângâierea și bucuria mea, Preasfântă, Stăpâna mea, Născătoare de Dumnezeu, când vei vedea sfârșitul meu, sârguiește și grăbește de vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici te depărta de mine, întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, izbăvește-mă de cumpliții draci și de întunecata și groaznica lor vedere, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Și acum...

Frumusețea mea cea zidită după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, am înnegrit-o cu păcatele mele, deci cum mă voi arăta Ziditorului meu, când voi vrea să ies din această viață. O! amar mie păcătosului! Nădejdea și scăparea mea, mângâierea și bucuria mea,

preamilostivă Stăpână, Marie, Maica lui Hristos Dumnezeu, iată acum, mai înainte de sfârșitul meu, cu umilința sufletului căzând, mă rog ție: când vei vedea sfârșitul meu, grăbește și vino în ajutorul meu și nu mă lăsa pe mine, nici te depărta de mine, întru înspăimântătorul ceas al ieșirii mele, mă izbăvește de cumpliții draci și mă acoperă de întunecata și groaznica lor vedere, ci mă izbăvește din toate vămile lor, **Marie preadulce, nădejdea mântuirii mele.**

Crucile

Se știe că nu-i om pe-acest pământ
Să nu aibă o cruce în spinare,
Ce i-a fost dată lui de Domnul Sfânt.
S-o poarte-n viață plin de resemnare.

Dar oamenii, mai știm că nu sunt toți la fel
Că unu-i slab, iar altul în putere,
Că unu-o poartă vesel, ușurel,
Iar altul doar în lacrimi și durere.

Astfel, un om, fiind nemulțumit,
Cu Crucea sa ce-i cam frângea spinarea
Spre Bunul Dumnezeu el a pornit
Să-i spună Lui cu toată disperarea:

„Slăvite Doamne, tare-mi este greu
Căci tare-i grea și mare-i a mea cruce!
E vai și-amar de sufletelel meu!
Te rog s-o schimbi, căci simt că n-o pot duce!”

Cu vorba bună și pe Domnul îndupleci
Și, când văzu că omul nu-l dă pace,
Îi arată un grămăzoi de cruci,
Spunând: „Alege alta care-ți place!”.

Erau cruci mari, erau și mai mici,
Urâtă câte una, sau frumoasă,
Încât puteai, vazându-le să zici
C-alegerea nu-i prea anevoioasă.

Deci omul nostru, foarte încântat,
Depuse și-a lui cruce printre ele
Și se porni grăbit pe căutat
Tot cercetând pe cele ușurele.

Alese una, nu-i plăcu deloc,
Apoi o alta, îi păru prea mică,
Și spăimântat că nu avea succes,
Simțea că întrebarea-l înfurnică.

Tot cercetând de zor, înspăimântat,
După un timp credea că nu mai vede,
Și-atunci, convins că ochiul l-a trădat,
Cuprins a fost de-o mare deznădejde.

Lua o cruce, grabnic o lăsa,
Pentru a-l vedea apoi cu alta-n mână,
În timp ce Domnul gânditor zâmbea.
Văzând că-n el iluzia-i stăpână.

Dar se decise omul, în sfârșit,
Spunând sfios și câteva cuvinte.
„Slăvite Doamne, iată, am găsit!”
Era tot crucea lui de mai-nainte.

Povestea asta nu are tâlc greoi,
Ea se-nțelege cred de orișicine;
Tot Dumnezeu, mai bine decât noi,
Cunoaște crucea ce ni se cuvine!

RUGĂCIUNEA CĂLUGĂRULUI

Doamne, Doamne, ceresc Tată
Eu la Tine am venit.
Părăsindu-le pe toate
Căci pe Tine Te-am iubit.

Eu nu am părinți, n-am rude;
De la nimeni n-am sprijin,
O ființă n-am pe lume
Să-mi aud-al meu suspin.

Lumea-i moartă pentru mine,
Iar eu mort sunt printre vii,
În inimă, Doamne Sfinte,
Numai Tu vreau ca să fii.

Eu nu am altă dorință
Să Te rog să-mi împlinești
Decât Doamne dă-mi putere
Să uit cele pământești.

Să-mplinesc cu prisosință
Tot ce-n pravilă e scris
Să nu săvârșesc nimica.
Ce de Tine nu-i permis.
Să Te rog ziua și noaptea,

Cu genunchii mei plecați.
Pentru cei în suferință.
Pentru țară și-ai mei frați...

Și mai dă-mi Doamne răbdare
Ca să pot până-n sfârșit,
Sufери asprimea vieții
Ce Tu mi-ai orânduit.

Să păzesc în curăție
Sarcina ce mi-am luat,
Pân-la moarte să port haina
De monah adevărat.

Fericirea ce mai mare
Pentru mine este atunci.
Când păzesc fără cârtire
Toate sfintele porunci.

Jurământul ce făcut-am
Pân-la moarte vreau să-l țin,
Pân-la moarte numai Ție
Mă voi închina. Amin.

CUPRINS

Cuvânt lămuritor la ediția de față	3
Înainte cuvântare către cititor	5

GÂNDIRI MÂNGÂIETOARE PENTRU CEI ÎNTRISTAȚI

Gândirea I.	8
Gândirea II.	10
Gândirea III.	12
Gândirea IV.	14
Gândirea VI.	19
Gândirea VII.	21
Gândirea VIII.	23
Gândirea IX.	26
Gândirea X.	29
Gândirea XI.	31
Gândirea XII.	34
Gândirea XIII.	36
Gândirea XIV.	38
Gândirea XV.	41
Gândirea XVI.	43
Gândirea XVII.	45
Gândirea XVIII.	48
Gândirea XX.	52
Gândirea XXI.	55
Gândirea XXII.	58

GÂNDIRI MÂNGÂIETOARE PENTRU CEI BOLNAVI

Gândirea I.....	64
Gândirea II.....	67
Gândirea III.....	69
Gândirea IV.....	71
Gândirea V.....	74
Gândirea VI.....	76
Gândirea VII.....	78
Gândirea VIII.....	80
Gândirea IX.....	83
Gândirea X.....	85
Gândirea XI.....	89
Gândirea XII.....	92

GÂNDIRI MÂNGÂIETOARE PENTRU CEI BĂTRÂNI

Gândirea I.....	95
Gândirea II.....	98
Gândirea III.....	101
Gândirea IV.....	104
Gândirea V.....	106
Gândirea VI.....	109
Gândirea VII.....	111
Gândirea IX.....	115
Gândirea X.....	117
Gândirea XI.....	120
Gândirea XII.....	122

ÎNCHEIERE 125

Paraclisul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.....	126
Rugăciune către Maica Domnului.....	139
Canon de rugăciunea către Maica Domnului mai înainte de ceasul morții.....	141
Crucile (poezie).....	162
Rugăciunea călugărului (poezie).....	164

